Dominique Manotti

FILIERA NEAGRĂ

19 H

NEMIRA

Au apărut, în colecția ORA H:

Andre Kedros
MAREA COȚCĂRIE A LUI DON BASILIO
(nr. 1, 1992)

Ellery Queen
O CAMERĂ ÎN CARE SE POATE MURI
(nr. 2, 1992)

Barbara Paul
SÂNGE ȘI RUDE DE SÂNGE
(nr. 3, 1992)

A.L. Dominique
GORILA ÎN COCOTIER
(nr. 4, 1992)

Giuseppe Magnarapa
COMPLOT FINAL
(nr. 5, 1993)

Ed McBaln
SCAMATORII
(nr. 6, 1993)

Anthony Price
CREATORII DE LABIRINTURI
(nr. 7, 1993)

Giorgio Cajati
FILIERA FALCONE
(nr. 8, 1993)

Jacques Sadoul
MOȘTENIREA GREENWOOD
(nr. 9, 1993)

Ed McBain
CARALII
(nr. 10, 1993)

Chelsea Quinn Yarbro
NOPȚILE BESTIEI
(nr. 11, 1993)

J.M. Dillard
EVADATUL
(nr. 12, 1994)

Shotaro Ikenami
MAESTRUL ASASIN
(nr. 13, 1994)

Ed McBain
ȘANSA LUI HARDY
(nr. 14, 1994)

Kevin Bruce Lockhart
REILLY, ASUL SPIONAJULUI
(nr. 15, 1997)

Jacques Sadoul
PRĂBUȘIREA CASEI SPENCER
(nr. 16, 1998)

Ed McBain
SĂRUTUL MORȚII
(nr. 17. 1998)

Rodica Ojog-Brașoveanu
POVESTE IMORALĂ
(nr. 18, 1998)

Dominique Manotti

FILIERA NEAGRĂ

Traducere din limba franceză de ANA BARBU

NEMIRA
1998

Coperta colecției: RĂZVAN LUSCOV

DOMINIQUE MANOTTI
SOMBRE SENTIER

© Éditions du Seuil, 1995
© Editura Nemira, 1998

Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, Str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefon: 668.54.10, 223.48.54, Telefax: 668.70.51
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-269-7

În această povestire totul sau aproape totul este invenție. Personajele, intriga, acțiunea sunt pur fictive; orice asemănare cu fapte și persoane care vor fi existat în realitate este deci, cum se spune, absolut întâmplătoare. Sunt însă reale și întru totul conforme citatele din presă, precum și împrejurările despre care dau seamă, în special cele din cartierul parizian Sentier, din primăvara lui 1980, și mișcarea muncitorilor clandestini pentru legalizarea situației lor.

D.M.

PROLOG

Libération, 15 ianuarie 1980:

„Heroina vine acum din Iran, din Pakistan și din Afghanistan. Anul trecut, recolta iraniană a produs 1 500 de tone de opium brut, rafinat în aceste țări, și mai ales în Turcia, apoi transportat pe căi rutiere spre Europa occidentală. Dar atenție, acest soi de heroină, spre deosebire de producția mexicană, are o puritate de 20% (în loc de 3,5%). Din cauza ei, în Germania s-au înregistrat 600 de decese prin supradoză."

Fata este acolo, copilăroasă, dar de pe acum blazată, șezând în pielea goală pe marginea patului, un pat mare, alb, din mijlocul camerei, toată în oglinzi. Într-un colț, un fotoliu Louis XV, în fund, un frigider nu mai înalt decât o masă. Pe frigider, pahare, cupe, diverse. Ea își leagănă încetișor picioarele, îngânând o melodie. Bărbatul intră. Este și el în pielea goală. Ea îl privește cu atenție, îl cercetează. În jur de patruzeci și cinci de ani, ceafă de taur, gras, cu fundul mic și picioare slăbănoage, început de chelie, dar pieptul păros, o adevărată blană roșcată. Ea îi surâde și face un gest spre el. El, cu o mină pofticioasă, pășește ca halucinat, lunecând, se îndreaptă spre frigider, îl deschide, își toarnă o porție generoasă de whisky, „Vrei și tu, păpușă?", înalță paharul spre ea. Gestul este prea larg, câteva picături se revarsă

din pahar pe mocheta albă, groasă. Ea face din cap semn că nu, fără să rostească un cuvânt, mereu surâzătoare. El bea, lasă paharul să cadă pe mochetă, se apropie de ea, se aruncă pe pat râzând.

Ea îl răstoarnă pe burtă, i se așează pe șale, e neverosimil de fragilă pe lângă el. Începe să-l maseze, mieunând dulce ca să imprime un ritm mișcărilor. El se lasă masat, grohăie de plăcere, o încurajează, „Mângâie-l pe tăticu'." Ea se întinde pe spatele lui, îl mușcă de gât, de urechi. Corpul lui se mișcă încet, bărbatul scoate niște sunete abia auzite, se agață cu degetele de mochetă. Ea îl întoarce pe spate. Arată mulțumit. Ea îi masează cu gingășie sexul. Bărbatul se ridică în coate. Privește trupul micuț al fetei care abia reușește să-și țină echilibrul, se întoarce spre oglinzi, zâmbind într-acolo. Toarce ca un motan. Ea este absorbită cu totul de ceea ce are de făcut, acum în liniște. O face cu seriozitate. Fața ei e mai atentă, zâmbetul puțin încremenit; pândește din ochi reacțiile celuilalt.

Dintr-o dată, bărbatul se simte cercetat. Pare să se trezească dintr-un somn lung, dar ochii lui sunt sticloși. Fata își urcă încetișor mâinile spre sânii bărbatului și începe să-i ciupească delicat, cu blândețe. Gemetele de plăcere de până acum se preschimbă într-un vaier prelung. El se ridică, ea cade pe pat. E cuprins de frică, a intrat în panică. Ochii dilatați. Urlă: „O să mă ucidă!" Cu mâinile la ochi, se chircește, apoi începe să arunce cu picioarele în direcția fetei. Ea întreabă: „*It's a game?*" Încă mai surâde, dar pare puțin neliniștită. Se ferește de lovituri și încearcă să-l liniștească, să-l culce, mângâindu-l pe umeri, pe piept, „*Remember, I am your baby*". Dar el răcnește din nou: „Să nu crești, să nu crești!" Apoi o apucă de gât, o zgâlțâie, o răstoarnă pe pat și strânge, strânge. „N-o să-mi vii tu de hac." Ea se zbate puțin, nu mult, este strivită sub greutatea lui. Nu mai poate să strige. Un minut, două, și nu se mai mișcă deloc...

1

LUNI 3 MARTIE
Ora 7:00
Stația de metrou Sentier

În fundul cafenelei din dreptul stației de metrou, un grup compact de turci, vreo cincisprezece, și cinci-șase francezi. Toți beau cafea, francezii mănâncă și cornuri proaspete. Pe o masă, două teancuri groase de afișe-manifest, pe hârtie roz, bătute la mașină, trase neglijent la șapirograf, pe o față în franceză, pe cealaltă în turcă.

Comitetul de apărare a turcilor din Franța cheamă pe muncitorii turci din Sentier să înceteze lucrul luni 3 martie și să se adune la prânz la stația de metrou Sentier pentru obținerea legalizării situației lor și pentru condiții de muncă mai bune.

Sunt îngrămădiți cu toții deasupra unui plan al Parisului. Soleiman organizează mici grupe de câte cinci persoane, câțiva turci pe lângă un francez. Fiecare grup primește o listă cu străzile pe unde urmează să treacă, unii și le notează pe o manșetă de ziar, alții pe pachetul de țigări. Un vag aer bolșevic dinainte de 1917 animă scena.

Toată lumea se ridică, zgomote, se regăsesc afară, în piață. Vremea va fi foarte frumoasă. Sentimentul de a plonja în necunoscut, dar așa ceva nu se mărturisește. Să arăți ca și cum ai fi sigur de ceea ce faci.

Soleiman ia conducerea unui grup și se angajează cu toții pe rue d'Aboukir, urmați de o ziaristă de la *Libération*. El e înalt, subțire, se ține drept, dacă nu chiar rigid, față prelungă, pometi înalți, nasul fin, ușor coroiat, ochi albaștri imenși, o chică de păr castaniu-deschis, pielea smeadă. Turcii îl ascultă, fata îl privește. Intră în fiecare imobil, citesc numele de pe cutiile de scrisori ca să le repereze pe cele turcești sau iugoslave. Urcă. În aceste clădiri vechi, intrările sunt întunecoase, scările întortocheate. La toate etajele se aude zgomotul mașinilor de cusut. Soleiman bate la ușă. Deschide patronul sau, de cele mai multe ori, un muncitor. Discuția se leagă, în turcă sau în franceză: „Bună ziua. Suntem de la Comitetul de apărare a turcilor, am venit să vă spunem de grevă, de manifestația pentru legalizarea situației muncitorilor turci." Cel care ține ușa se întoarce spre atelier: „Ce ziceți? Îi lăsăm să intre?" „Da... Da..." În cursul întregii dimineți, nici o ușă nu li se închide.

Ateliere strâmte, prost luminate, supraîncălzite, mirosul apreturilor. Dar o ambianță primitoare. Enorme aparate de radio care transmit știri și muzică din locurile lor de baștină. Pălăvrăgeală. Glume. Din când în când, intră un văr să-și vadă o rudă sau un lucrător coboară să facă o partidă la flipper.

Când intră Soleiman și grupul lui, mașinile se opresc, oamenii se înghesuie printre mese, ceștile de cafea circulă, patronul participă și el la discuție. Greva pare să fie ceva foarte îndepărtat. Dar, la prânz, la Sentier, cine știe?! Soleiman lasă câteva manifeste. Grupul se retrage un etaj mai sus, imobilul următor.

Boulevard Saint-Denis, apoi rue du Faubourg-Saint-Martin, imobilele devin tot mai mari, atelierele mai luminoase, mai aerisite. În spatele fațadelor hausmanniene, anumite curți sunt adevărate uzine-atelier, confecții la etaje și persoane cu lucrul la domiciliu în camerele de serviciu de la mansardă. Acolo sus, deschid ușa femei înfășurate în văluri, cu fuste lungi. Soleiman

nu știe ce să le spună. Consideră, desigur, cu totul nepotrivit ca ele să iasă în stradă.

În aceeași formație, urcă până-n rue de Belleville. Imobile vechi majoritatea, culoare sordide, ateliere mizerabile, adesea fără ușă, un carton mare în locul acesteia, dar aceeași primire pretutindeni. Sunt extenuați, la ora asta a dimineții e cald. Se opresc din ce în ce mai des în bistrouri unde (aici totul se află) oamenii vin din proprie inițiativă să-i ceară lui Soleiman manifeste. Acum trebuie să se întoarcă pentru a ajunge la prânz la stația de metrou Sentier.

Micile grupuri de militanți se întâlnesc pe străzile care coboară spre piață, foarte bucuroși cu toții de felul cum au fost primiți. Ajung în piață. Acolo, nimeni. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Să deschizi ușa atelierului, să asculți, da; să ieși în stradă, când ești clandestin, la așa ceva nici nu poți să visezi. Dar militanții au un moral de oțel și obișnuința singurătății. Soleiman pune în funcțiune stația de sonorizare. Se desfășoară fâșii lungi de pânză roșie pentru a încadra și delimita locul mitingului. E frumos roșul acesta puternic în lumina soarelui. Soleiman începe să vorbească, în turcește. Povestește cum e să fii clandestin; să te deghizezi în turist, cu un aparat de fotografiat atârnat de gât; să-ți înfrângi teama când vezi un polițist pe stradă și să-ți continui drumul; percheziții, nopți la poliție, arestări, expulzări. Gata. Nu mai vrem. Suntem aici, muncim, vrem permis de ședere, permis de muncă. Demnitate.

Încet-încet, cafenelele cele mai apropiate, pline de lume, încep să se golească. Bărbații ascultă, vorbesc între ei, trec în zona delimitată de fâșiile roșii. Mici grupuri coboară de pe străzile adiacente, câte puțini, cu prudență, apoi din ce în ce mai mulți. La ora 13:00, mai bine de două mii de muncitori s-au regrupat în perimetrul circumscris de banderole, pe rue Réaumur circulația s-a întrerupt. Nici un polițist la orizont. O adevărată beție. Clandestinii ocupă strada și nimeni nu vine să-i alunge. Bărbații strigă *Yasasin grevi,* trăiască greva. Permis de ședere, permis de muncă. Pâlnia megafonului trece din mână în mână, fiecare vrea să spună câte ceva. Soleiman tremură la soare. Și-a dorit din toată inima acest moment, dar nu-i vine să creadă că-l

trăiește, abia acum își dă seama că nu l-a crezut posibil. Aceste clipe amețitoare, când dincolo de orice abstracțiune masele încep să existe, când ar fi cu putință... ca lumea să se schimbe din temelii.

Nimeni nu știe ce-ar fi de făcut cu această neașteptată mulțime de oameni. Chiar dacă polițiștii n-au apărut încă, ei pot sosi din clipă în clipă. Să nu stăm pe loc, am fi vulnerabili. Dar oamenii nu mai vor să se despartă unii de alții. Soleiman lărgește discret locul de adunare, întinzând cu băgare de seamă fâșiile roșii spre edificiul impozant din apropiere, Bursa Muncii. Acolo, ar putea informa asupra negocierilor în curs cu guvernul, ar putea câștiga aderenți. Pe de altă parte, acolo ar fi la adăpost. Manifestația se desfășoară în liniște, este impresionant acest grup compact de bărbați negricioși și mustăcioși, o enormă pată de culoare în tentă de cenușiu, care strigă fără întrerupere sloganuri în turcește, ținându-se pe lângă lungile fâșii de pânză roșii și mute.

Ora 16:00
Comisariatul arondismentului 10

– Alo, Comisariatul 10, vă ascult.
– Poliția? (Puternic accent străin.)
– Da, domnule.
– Veniți repede, am descoperit în atelierul meu un cadavru, o femeie.

Thomas și Santoni intră pe poarta cu nr. 43 din rue du Faubourg-Saint-Martin. Scara din stânga, etajul trei. Nu are lift, bineînțeles. Ușa de la intrare este întredeschisă. Ciocănesc. Un bărbat vine îndată în întâmpinarea lor, vizibil agitat.

– Brigada Teritorială. Dumneavoastră ați chemat poliția?
– Da, poftiți.

Și acolo, în intrarea întunecoasă, pe jos, claie peste grămadă, vreo douăzeci de perechi de pantaloni de pânză bufanți, roșii. Bărbatul îi ridică. Dedesubt, corpul unei fete foarte tinere, aproape un copil, de tip asiatic, în pielea goală, întins pe spate. Thomas se apropie, se apleacă. E moartă, nici o îndoială. Încearcă să-i

ridice un braț. Cu siguranță, au trecut mai mult de douăzeci și patru de ore. Dâre vinete pe gât. Probabil prin strangulare. Cercetează mai de aproape. Cu mâinile goale.

– Dumneata ai găsit-o?

– Da. (Nervos.)

– Santoni, cheamă-i pe cei de la Criminalistică.

Thomas dă ocol cu privirea prin apartament. La intrare, o mulțime de suluri de pânză și de material plastic. Un culoar de acces la două camere principale care dau spre curtea interioară, foarte luminoase. În cele două camere, cinci mese mari de lemn, fixate în dușumea, cu zgârieturi și tot felul de alte urme pe tăblii, vreo douăzeci de scaune metalice, solide, fire electrice care atârnă din tavan, aproape peste tot mari corpuri de iluminat cu neon. Și două mașini de cusut stricate. De cealaltă parte a culoarului, o bucătărie. Faianță albă. Chiuvetă, apă caldă, apă rece. Frigider, aragaz. Masă în melamină. Totul de o curățenie strălucitoare. Toate la locul lor. Cu un aer distrat, Thomas deschide frigiderul. E plin de legume, brânzeturi, băuturi. Sub chiuvetă, pubela a fost golită și spălată. Lângă bucătărie, două spații foarte întunecoase, poate o fostă cameră de baie și o debara.

Apoi își îndreaptă atenția spre bărbatul care i-a sunat. Se numește Bostic. Este iugoslav, șeful atelierului și locatarul apartamentului.

– Când ați găsit cadavrul?

– În această după-amiază, când am deschis atelierul.

– De ce nu dimineață?

– Fiindcă era grevă. Am găsit corpul aici, sub mormanul de pantaloni. Le-am dat drumul lucrătorilor și am telefonat la poliție. N-am atins nimic.

Thomas mormăie.

În scurt timp, sosesc inspectorii de la Criminalistică, ei se vor ocupa de tot. Tehnicieni, judecător, fotograf, transportul cadavrului la morgă... Thomas le transmite primele declarații ale lui Bostic, fără comentarii.

– Și cu el ce facem?

– L-aș duce la Brigada Teritorială, în detenție preventivă. În felul ăsta l-ați avea la îndemână și voi, ca să-l interogați din nou

mâine, dacă vreți. Iar noi am vrea să-i punem câteva întrebări în legătură cu atelierul. Muncă la negru, cu siguranță. Nu riscăm nimic cu un iugoslav.

– De acord. Mai aveți să ne spuneți ceva?

Thomas îl consultă din priviri pe Santoni.

– Eu, nu. Tu?

– Nici eu.

O dată Bostic predat în detenție preventivă, Thomas se întoarce spre Santoni.

– Ce zici, colega, de chestia asta?

– A găsit cadavrul de dimineață, când a deschis atelierul.

– Exact.

– Ceea ce i-a lăsat pe puțin opt ore de mișcare.

– Pe puțin.

– Înainte să ne telefoneze, și-a vândut mașinile ca să nu i le confiscăm. Atelier clandestin.

– De acord.

– Un atelier obișnuit în Sentier, nici foarte curat, nici mizerabil. Nu însă și bucătăria. Ai văzut-o cum strălucește de curățenie? În meseria asta a lor, lucrătorii beau și halesc întruna. Chiar bine întreținută, o bucătărie nu e niciodată atât de curată.

– Și atunci, ce facem?

– Ne întoarcem la fața locului și încercăm să aflăm ce-a curățat și ce-a aruncat. Și, nici un cuvânt geniilor de la Criminalistică.

Imobilul are portăreasă, un șorț peste rochia lălâie, papuci. După două sticle de bere și un sfert de oră de conversație aiurea, Thomas și Santoni află că Bostic a venit într-adevăr acolo jos, dimineață, pe la ora 10:00, să depună niște saci de gunoi. Doi saci albaștri.

Un cearșaf vechi, întins pe jos, în curtea interioară, la lumina, care se întrerupe mereu, din casa scărilor. Cei doi bărbați își scot vestoanele, își suflecă mânecile și răstoarnă acolo una dintre cele trei pubele ale imobilului. Să apeși întrerupătorul de lumină din

trei în trei minute. Să desfaci sacii de gunoi unul după altul. Să triezi gunoiul menajer, cârpe, ziare, sticle goale. Să fii cu atât mai atent, cu cât nu știi ce anume cauți. Poate, din fericire. Când știi ce cauți, riști o eroare judiciară, îmi spunea șeful când abia intram în pâine. În situația dată, nici un risc.

Din când în când, portăreasa vine să arunce și ea un ochi. Prima pubelă, nimic. Să pui gunoaiele la loc. A doua pubelă răsturnată pe cearșaf. Prima pungă de plastic, nimic. A doua, nimic. A treia pungă, un conținut care-ar putea proveni de la bucătăria lui Bostic, ca și în alți saci de altfel. Zaț de cafea, farfurii de carton, ambalaje, coji de pâine. Și doi săculeți din plastic dur, transparent, ceva mai mari, goliți. Thomas se ridică de jos. Pe dinăuntru, pe la încheieturile săculeților, se văd firicele dintr-un praf alb, foarte fin. Cu mare precauție, ia un grăunte pe buricul degetului arătător, îl gustă cu vârful limbii. Îi surâde lui Santoni. Asta e. Heroină.

Ora 21:00
Villa des Artistes

E întuneric. Soleiman merge grăbit pe avenue Jean-Moulin, se strecoară pe sub bolta porții, pătrunde în villa des Artistes mormăind ceva. Al treilea pavilion la dreapta, printre arbuști, peretele de sticlă al unui atelier, storuri albe, în spatele lor, lumina aprinsă. O lampă de exterior luminează ușa de la intrare. El sună de două ori, împinge ușa, intră și încuie cu cheia în urma lui. Mult spațiu, spoturi de lumină slabă peste tot, piele, lemn, un mezanin în penumbră. În fundul acestei încăperi, dincolo de barul de lemn, într-o mică bucătărie, un bărbat își face de lucru. Foarte modernă bucătăria, în tonuri de ocru. Bărbatul, în jur de treizeci și cinci de ani, un cap foarte frumos, liniile trasate energic, robust, genul atacant linia a treia la rugby, ochi căprui, părul castaniu. Poartă jeans, o bluză din tricot de calitate, cu gulerul desfăcut, e desculț.

– Ce să zic? Bravo! Mitingul vostru a fost o reușită, peste speranțele voastre. Amicii mei nu s-au așteptat deloc la așa ceva și pur și simplu n-au știut ce să facă.

– Ne înțelesesem să nu te bagi în chestia asta, să-mi lași cale liberă.

– Nu mă amestec câtuși de puțin, doar te felicit.

– Lasă-mă-n pace. N-am nevoie de felicitările tale.

– Bine, bine. La treabă! Ai văzut o mulțime de lume azi. Deci, ai ceva pentru mine?

– Poate. În rue du Faubourg-Saint-Martin, aproape de bulevard, cum urci pe stânga, e un turc care ține o patiserie. O chițimie, cu o tejghea care dă direct în stradă. Curzii spun că aici se face trafic de droguri.

– Da, da, știu cam pe unde vine. Mâine dimineață o s-o pun sub supraveghere. După aproape o lună de când batem pasul pe loc, poate că am prins, în sfârșit, un fir... (Întorcându-se în bucătărie:) Gata, poți să pui masa.

– Nu rămân la masă, mă văd cu niște prieteni.

– Soleiman, termină cu prostiile. O să te vezi cu cine vrei, dar după aceea. O să mâncăm împreună, pentru că am poftă să facem amor, și asta după ce mănânc și nu înainte. (Și, cu un surâs larg:) Nu e cazul să te arăți atât de nefericit, cu aerul ăsta sinistru. Nu că m-ar dezgusta, dimpotrivă, am impresia că te silesc și asta mă excită.

2

MARȚI 4 MARTIE
Ora 8:00
Rue du Faubourg-Saint-Martin

Daquin s-a oprit într-o cafenea, exact în fața prăvăliei turcului, care tocmai a deschis. Rudimentară cu totul. Lungă și îngustă ca un mat, cu o tejghea pe toată lungimea și o nimica toată de fațadă. Complet deschisă acum, pe vremea asta frumoasă. Nici mese, nici scaune. În spatele tejghelei, robotesc trei bărbați. În fund, o ușă și un ghișeu asigură legătura cu bucătăria. Un neîncetat du-te-vino de clienți, la prima vedere cu toții turci. Sandvișuri, salate, cafele, ceaiuri, rachiuri, bere. Nimeni nu pare a zăbovi prea mult aici. Informație falsă?

– Încă o cafea, vă rog.

După agitația de la prima oră, un public ceva mai liniștit. Clienții, în picioare, la tejghea, se lungesc la vorbă. Din când în când, câte unul ajunge până în fundul prăvăliei, trece după tejghea și de acolo în bucătărie, apoi pleacă. De verificat dacă poate ieși ceva din chestia asta.

Ora 10:00
Passage du Désir

Daquin o ia pe jos până la sediul Brigăzii Teritoriale, în passage du Désir. Aici, într-un mic imobil de piatră și cărămidă aparentă, înghesuit, într-o fundătură destul de slinoasă din arondismentul 10, la ultimul etaj, al treilea, într-o sală de ședințe transformată în birou, s-au instalat Daquin și echipa lui, pe toată durata anchetei. De fapt un grup ad-hoc, însărcinat de șeful Brigăzii de Stupefiante să exploreze pistele unei eventuale «filiere turcești», urmare unor informații oferite de poliția germană. O cameră mare, mansardată, luminoasă, echipată cu două birouri metalice, unul pentru Daquin, celălalt pentru inspectori, două fotolii acceptabile, șase scaune, o masă ovală, două mașini de scris, două telefoane, apoi o chiuvetă mică, un reșou, o cafetieră. De o parte, două ferestre dau spre curte, de altă parte, o ușă cu geam dă spre un culoar luminos și liniștit. E un refugiu improvizat, dar agreabil.

Cei doi inspectori ai săi îl așteaptă pe Daquin. Attali și Romero au cam aceeași formație. Au crescut amândoi într-un bloc cu apartamente ieftine, în cartierul Bell-de-Mai, la Marsilia. Sunt cam de aceeași vârstă, douăzeci și cinci de ani, blue-jeans, bluzon, adidași. Dar Attali a fost copilul cuminte, premiant, a luat concursul pentru postul de inspector ca să poată lucra cât mai repede și să aducă bani în casă, mamei și surorilor sale, aflate în mari dificultăți. E serios, îndatoritor, plicticos. În ce-l privește pe Romero, el a crescut la marginea delincvenței. Băiat frumos, trăsături regulate, părul negru ca pana corbului. Știe că arată bine. Abuzează de asta. S-a prezentat la concurs o dată cu Attali, din simplă sfidare și poate cu dorința secretă de a-și lua mai repede zborul în lumea largă. După trei ani de serviciu, e prima dată că fac echipă, de aproape o lună, sub ordinele lui Daquin. Când intră acesta, ei sunt antrenați într-un „morpion", jocul lor preferat. Daquin le aruncă o privire dezamăgită, își face o cafea, apoi spune:

– Am o treabă pentru voi. O patiserie cu specific turcesc, pe rue du Faubourg-Saint-Martin, ceva mai jos, foarte aproape de

noi. Să fie pusă sub supraveghere foto. Un pont de la un informator de-al meu. Imposibil să plasăm o mașină specială. Dacă e să rămânem acolo câteva zile, suntem reperați cât ai zice pește. N-ar fi rău să-ncercăm să găsim o fereastră la unul dintre imobilele din față. Organizați voi întreaga operațiune. Vreau fotografii, nu neapărat ale tuturor consumatorilor, dar ale tuturor celor care intră în patiserie și trec după tejghea. Căutați-l pe Meillant, comisarul arondismentului 10. E la curent cu existența grupului nostru. Sunt pe puțin douăzeci de ani de când e în zonă, știe tot, cunoaște pe toată lumea, cu siguranță vă poate ajuta.

O dată plecați cei doi, Daquin se apucă să citească presa. E convins că o parte din soluția problemei se află în țara de origine și că trebuie să încerce să înțeleagă ce se întâmplă acolo dacă dorește să-i oprească pe traficanți aici. Venirea la putere a imamului Khomeiny, care n-a încetat să provoace tulburări – ostaticii americani la Teheran, extrema dreaptă și extrema stângă masacrându-se în Turcia într-un ritm de douăzeci de morți pe zi, și acum intervenția sovietică în Afghanistan – parcurgerea presei îți ia o groază de timp.

Ora 10:00
Parohia Saint-Bernard

Aici și-a găsit locul de adunare Comitetul de apărare a turcilor din Franța. Un mic birou luminat artificial, în fundul casei parohiale de pe lângă biserică.

Astăzi, în ajunul manifestației, e potop de lume.

Culoarele strâmte și întunecate de la parter sunt ticsite de turcii care vin să-și declare adeziunea la Comitet. Fiecărui nou aderent, Soleiman îi dă să completeze un chestionar în care nu trebuie să-și înscrie numele. Câte ore de muncă pe zi în acest moment? Sezoane moarte? Salarii? Când și de ce și-a schimbat locul de muncă? Familia? De când e aici? Locuința? Proprietarul, chiria?... Patru pagini compacte de întrebări, în turcă și în franceză. Bărbații sunt așezați peste tot, pe culoare, în curte, și-și completează, cu extremă atenție, chestionarele. Dacă, printr-o

fericită întâmplare, ar servi la ceva?! Soleiman le citește pe toate, discută cu fiecare în parte, explică; dacă întrebările au fost înțelese greșit, completează cu mâna lui. E atent, îndatoritor. El, care nu s-a așezat niciodată la mașina de cusut, el care, la Paris, a trăit mereu din expediente – fotograf printre turiștii de la poalele turnului Eiffel sau vânzător ambulant de floricele de porumb și de castane, a devenit, iată, specialist în problemele muncii din domeniul confecțiilor.

Se spune că în Sentier a și început un trafic cu carnetele de aderent. Cumpărate de la Comitet cu șaisprezece franci, se revând cu prețuri care ating suta de franci, în ateliere, celor care n-au vrut sau n-au îndrăznit să se deplaseze până aici. Turcii le consideră a fi primele legitimații obținute de ei în Franța. Se spune, și e fără-ndoială adevărat, că în metrou, la un control al actelor de identitate, turcii au scos carnetele astea și sticleții i-au lăsat să treacă.

Încet-încet, șuvoiul de oameni se scurge din biroul luminat artificial. Toate culoarele de la parter duhnesc a tutun tare, stătut, linoleumul e presărat de chiștoace, are urme de arsuri. Circulă atât de multă lume, încât s-a făcut un sens giratoriu, cu indicații în turcă. Toaletele sunt dezgustătoare. Micuța cantină, de obicei liniștită, a fost anexată și ea: oferă non stop cafea, țigări. Preoții și enoriașii prezenți în imobil s-au închis în birourile lor. Coabitarea va fi dificilă.

Negocierile cu cabinetul secretarului de stat pentru muncitorii imigranți încep mâine. Comitetul va participa la negocieri. Scurt conciliabul. În unanimitate, Soleiman este desemnat să reprezinte Comitetul.

Să-l uite pe Daquin, să respire. Soleiman o ia spre marile bulevarde să agațe vreo pipiță.

Ora 19:00
Brigada de Stupefiante

– În sfârșit, șefu', au apărut primele piste. Dar mai sunt câteva puncte, deloc neglijabile, pe care nu le-am trecut în raportul scris și asupra cărora m-aș opri.

– Te ascult, Théo, am destul timp, nevastă-mea e plecată la munte, sunt și eu holtei ca și tine. Un whisky?

– Nu, mulțumesc, o votcă, dacă aveți. Cu o lună în urmă, când ați constituit grupul meu, obiectivul era clar. Un grup mic, foarte mobil, pentru identificarea pistelor. Mi-ați promis că grupul va putea fi lărgit, pe măsură ce am avansa cu cercetările și că anumite dosare vor fi preluate de Brigada Pariziană de Stupefiante. Rămâne în continuare așa?

– Categoric.

– Bine. Luna asta, n-am găsit, practic, nimic. Verificarea numelor și a fișelor furnizate de nemți n-a dus la nimic. Fie că respectivii nu se află în Franța, fie că, mai degrabă, n-avem noi nici o urmă a prezenței lor aici. Attali a cercetat toate dosarele de poliție privind supradozele din ultimele trei luni din regiunea pariziană, pentru a descoperi cazurile anormale în raport cu situația obișnuită, ca să-i poată localiza pe eventualii dealeri. Idee bună, muncă multă, eșec total. De altfel, statisticile noastre încă nu semnalează vreo creștere semnificativă a deceselor prin supradoză, ca la nemți. Probabil că heroina turcească încă nu este cu adevărat operațională. A doua direcție de lucru: să ne mișcăm printre comunitățile turcești din regiune. Romero s-a învârtit o vreme printre muncitorii turci de la Citroën-Aulnay. Sunt foarte izolați, fără contacte cu localnicii francezi, foarte bine supravegheați. Deci: puțin probabil. În ce mă privește, mi-am rezervat zona Sentier. Nu știam nimic, dar simțurile nu m-au înșelat: în plin Paris, o imigrație în plină expansiune – și nu de țărani analfabeți – , dar total necontrolată de poliție sau de serviciile noastre de imigrație. Și tocmai bine, începe o mișcare a muncitorilor turci din domeniul confecțiilor ca să obțină legalizarea situației lor în Franța: permise de ședere și permise de muncă. Ați urmărit cumva chestiunea în presă?

Șeful face un semn vag din mână, care poate însemna orice, și trage o înghițitură zdravănă de whisky. Daquin se surprinde întrebându-se dacă ceea ce i-a relatat îl interesează într-adevăr pe Bătrân. Trebuie să depășească acest sentiment de descurajare și să continue.

– De pe 11 februarie, șaptesprezece turci au declarat greva foamei. Greva e susținută de militanți de extremă stângă. Potrivit colegilor noștri germani, dacă vă aduceți aminte, drogurile sunt în mâna extremei drepte. M-am amestecat și eu printre greviști. Am făcut fotografii, am cerut de la colegii noștri turci rapoarte asupra tuturor acestora. Citindu-le, am descoperit un tip care mi s-a părut, să zicem, „vulnerabil". E la Paris fără acte, sub un nume fals. În Turcia este înscris în fișele poliției ca militant foarte activ al unui grup de extremă stângă. E căutat din noiembrie 1979 pentru asasinarea unui militant de extremă dreaptă la Istanbul și pentru uciderea unui polițist care se lansase în urmărirea lui. Între optsprezece și douăzeci de ani, a fost arestat de mai multe ori de poliția din Istanbul pentru că se întreținea prostituându-se prin cartierele frecventate de turiști.

O privire furișă a șefului pe deasupra paharului. Daquin ar fi jurat că și zâmbise, dar prefera să ignore atât zâmbetul, cât și subînțelesul lui.

– Mi s-a părut că ar corespunde întocmai individului de care aveam nevoie. Am provocat o încăierare în bistroul unde-și făcea veacul, am înhățat vreo douăzeci de inși și i-am împrăștiat pe la toate secțiile de poliție. A doua zi, junele asasin se afla în biroul meu. Și i-am pus chestiunea direct: ori îmi aduce informații despre droguri, în Sentier – îl privește cum le obține – ori îl expediez definitiv în Turcia. Dar târgul n-a mers chiar așa de simplu. Atunci am adăugat că rețelele de stupefiante sunt în mâna extremei drepte turcești. Dacă-mi dă informații, lichidez extrema dreaptă și, între timp, el și colegii lui n-au decât să facă ce doresc: legalizarea muncitorilor clandestini, puțin îmi pasă. Am mai făcut în treacăt două-trei observații privind efectul pe care l-ar produce asupra tovarășilor săi dacă ar afla că s-a prostituat, i-am spus că poliția turcă ne-a trimis fotografii, ceea ce nu-i adevărat, și a înghițit momeala. Ieri mi-a furnizat prima informație, posibil să fie și utilă. Romero și Attali sunt pe cale s-o afle. Cam asta ar fi pentru o primă pistă. Dar în această dimineață au trecut pe la mine doi inspectori de la Brigada Teritorială din passage du Désir. Au descoperit ieri, într-un atelier din Sentier, un cadavru: o fetiță de doisprezece-treisprezece ani, o thailandeză, probabil prostituată.

Și, în același atelier, două pungi cu heroină, din cea mai pură, exact aceea pe care o căutăm. Aproximativ un kilogram. Asta poate constitui punctul de pornire pentru o a doua pistă.

– Excelent lucrat, dragul meu Théo, și într-un timp record. Și-acum, spune-mi ce dorești.

– Mai întâi, voiam să știți totul despre informatorul meu, ținând seama de agitația din acest moment printre muncitorii turci. Apoi, cadavrul din atelier. Patronul este în arest preventiv, dar va trebui să-l eliberăm curând și cazul va trece la Criminalistică. Aș dori să pot urmări ancheta asupra acestei crime pentru că este legată cu siguranță de traficul de stupefiante și în acest sens să-mi întăresc echipa cu cei doi inspectori de la Brigada Teritorială, care ne-au dat informația și care s-au dovedit foarte eficienți. Am avea astfel numai de câștigat.

– O cerere rezonabilă. Îi vom prelungi arestul preventiv, iar pentru restul o să primești răspunsul oficial mâine; în ce mă privește, sunt de acord. Trebuie să-ți mai spun că grupul de la Marsilia a eșuat. Cu toate informațiile, să zicem „insistente" ale americanilor. Și în pofida începutului promițător. Îți mai amintești de captura de șase kilograme de morfină neprelucrată, din pneurile automobilului unui armean, în decembrie trecut? De atunci, nimic; a fost imposibil să prindem capii filierei. Așa că am desființat grupul. Daquin, te rog, nu te lăsa influențat de aparențe, să nu crezi că nu te-am ascultat cu toată atenția. Sunt foarte mulțumit de felul în care lucrezi.

3

MIERCURI 5 MARTIE
Ora 8:00
Rue du Faubourg-Saint-Martin

La deschiderea patiseriei, primul care preia rondul de supraveghere este Attali. Apartamentul unui gardian public al Comisariatului arondismentului 10, pensionar de mai bine de cincisprezece ani. Meillant, comisarul arondismentului, le-a făcut intrarea. Etajul al treilea, vizavi de patiserie. Două camere micuțe, dar cu ferestre mari la stradă, mobilier de culoare închisă, masiv, o bucătărioară, WC, tot confortul modern. Attali se înfundă într-un fotoliu Voltaire, în fața ferestrei, cu teleobiectivul fixat pe intrarea prăvăliei, într-o poziție evident comodă. Bătrânul se mișcă prin odaie, în papuci, o figură rotundă și buhăită de alcoolic înveterat. Este foarte fericit să-și reia serviciul, spune el. A pregătit cafea și cornuri. După cafea, fără nici o trecere, primul pastis. Attali nu e nici el abstinent, dar așa, îndată după cafea să-i dai cu tărie, i se pare prea de tot. Din bucătărie vin mirosuri de la tocana de berbec cu fasole.

Fotografii ale tuturor celor ce ies din lungul mat, care este de fapt interiorul prăvăliei. Inutil să-i fotografiezi pe cei care, în grupuri gălăgioase, mai rămân în stradă.

Bătrânul perorează despre decăderea cartierului. Era mai bine înainte; acum, unde te întorci, numai venetici, nu mai înțelegi ce se vorbește. Aparatul de fotografiat înregistrează cu o anumită ritmicitate.

Ora 10:00
Rue Saint-Denis

Dacă vei avea șansa să păstrezi cazul, va trebui să dai dovadă de eficacitate. O mică prostituată thailandeză de doisprezece ani, strangulată și-n pielea goală, așa ceva nu cade din cer într-un atelier din Sentier. Raportul medicului legist arată că trupul a fost transportat după ce fata murise. Bine, bine, dar de unde a fost adus?

Prostituată. Santoni cunoaște perfect terenul. Intră într-un sexy shop. În spatele casei de marcat, un tânăr acneic, cu ochelari, stă înfundat cu nasul în ziar. Câțiva clienți se plimbă printre rafturi, toți de sex masculin, priviri furișe, obrajii roșii, mâinile în buzunar, nu tocmai relaxați. Santoni își flutură legitimația, rostește, cu o voce puternică: „Poliția!" și se îndreaptă spre tânărul acneic, care a sărit ca ars și-l privește năucit. Santoni se întoarce cu fața spre interiorul magazinului: nici un client.

– Vezi cum ți-am alungat mușteriii și ce pagube pot să-ți produc?

– Dar de ce faceți asta, domnule inspector?

– Ca să-ți dau o motivație, păpușico. O fetiță thailandeză, doisprezece ani, prostituată, a fost omorâtă, vineri sau sâmbătă, aici, în apropiere. (Îi pune în față o fotografie a moartei.) Thomas și cu mine vrem să știm cine este ea și cine a omorât-o. Ai tot interesul să afli. Dacă nu, vom fi noi obligați să facem cercetări. Și-o să mă vezi pe aici mult mai des decât ți-ai dori. Descinderi, arestări, interogatorii. Distracție mare. Nici o bucurie pentru comerțul tău. Aud?

– Nu știu nimic despre fetița asta, domnule inspector.

– Îți dai seama că asta nu-mi ajunge. Agită-te. Păstrează fotografia, o să-ți fie de folos. Mă găsești la orele prânzului la Mado.

Santoni îi întoarce spatele și iese. Pe stradă, ceva mai sus, la intrarea într-un gang îngust, murdar și foarte întunecos, o negresă superbă: în jur de douăzeci de ani, o fustă roșie, scurtă, mulată, o bustieră și mai strânsă și tot roșie, foarte scurtă, i se vede buricul. Cu un surâs, Santoni își trece mâna pe sub fusta ei, mâna ajunge sub slip și o ciupește ușurel de sex, așa cum, se povestește, pe vremuri, bunicii îi ciupeau de obraz pe nepoții lor.

– Salut, Albă ca Zăpada. Unde ți-e colega?

– Sus. Nu urcați, e ocupată.

– Eliberează ringul.

O împinge fără menajamente, urcă scara abruptă, străbate culoarul, scoate o cheie din buzunar și deschide fără nici o ezitare ultima ușă pe stânga. Un mic studio, fereastră la stradă, în stânga baia, un pat mare în dreapta, oglinzi peste tot: pe plafon, pe pereți. Lângă pat, o masă pe care e întinsă o blondă, cu picioarele atârnând. Speriat, clientul își îndreaptă ținuta.

– Poliția. (Santoni își flutură legitimația.) Îmbrăcați-vă și ieșiți. (Blonda s-a așezat. O blondă adevărată. Subțirică, sâni enormi, cu areola trandafirie.) Îmbracă-te și tu. Vii cu mine.

Clientul a șters-o. Probabil că-și încheie nasturii pe culoar.

– Stai nițel, măcar să profit și eu de situație. Fă-mă să juisez între țâțele tale.

În picioare, în dreptul ușii, Santoni își descheie pantalonii.

După ce fata s-a spălat și s-a îmbrăcat, Santoni îi dă fotografia micuței thailandeze și câteva detalii.

– Ai două ore să-ntrebi în stânga și-n dreapta. La prânz sunt la Mado. Dacă n-am nimic de la tine când am terminat masa, la sfârșitul zilei te-am umflat. Dezintoxicare brutală. Chestia asta îți spune ceva?

În acest timp, Thomas, însoțit de cinci polițiști în uniformă, pătrunde într-unul dintre cele două restaurante thailandeze, reperate în zonă. Ostentativ și brutal. Mese răsturnate, veselă spartă. Două, trei palme patronului, tot personalul aliniat la perete, un bucătar tânăr, fără acte, scos fără menajamente din ascunzătoarea lui, de sub o masă din bucătărie, prins cu cătușele de cuierul de la intrare. Trecătorii se uită la el cu ochii holbați.

– O cunoașteți pe fata asta? (Fotografia moartei.) Una de-a voastră. Vrem să știm cine e, de unde vine. Ne dați informațiile, vi-l dăm înapoi pe bucătar. Dacă nu, mâine, el e expulzat, și voi aveți fiscul pe cap.

Thomas și Santoni numesc asta „a scutura cocotierul".

Ora 12:00
Rue du Faubourg-Saint-Martin

După al patrulea pastis, Attali mănâncă, din farfuria ținută pe genunchi, tocană de berbec, stropită cu un vin de Cahors; n-a scăpat nici o clipă din ochi prăvălia. La prima vedere, s-ar zice că nu intră decât turci. Cafea-coniac. Ar putea spera că supravegherea nu va dura prea mult. Bătrânul se retrage pentru siestă. Attali moțăie și el. Bătrânul revine după un timp, se interesează de partea tehnică, privește, întreabă. Te dă gata, mai ceva decât pastisul, își zice Attali, dar n-ai ce face, trebuie să fii în continuare amabil.

– De ce fotografiați numai patiseria? întreabă Bătrânul.

– Pentru că ne interesează tipii care lucrează acolo. Ce altceva să fotografiem?

– Păi, uitați-vă la prăvălia de-alături, aia cu tot felul de accesorii de croitorie (suveici, bobine, foarfece, diverse pentru reparat mașini de cusut) e ținută de aceiași indivizi. Îi poți vedea ba într-una, ba în cealaltă dintre prăvălii, în funcție de oră.

– De unde știți?

– Sunt instalați aici de câteva luni, așa că am avut tot timpul să-i privim, și eu, și patronul bistroului de jos. Ei trec dintr-o prăvălie în cealaltă prin curtea din dos.

Attali fotografiază mai departe bodogănind.

Ora 12:00
Rue de la Fidélité

Mado este, în cartier, o adevărată instituție. O fostă prostituată, reconvertită cu brio în domeniul alimentației publice. Thomas vine direct la bar, în spatele căruia tronează fostul pește,

actualul soț, anesteziat de aburii alcoolului și de banii mulți câștigați ușor. De multă vreme nu-i mai este de nici un folos, dar Mado e sentimentală și fidelă. Thomas îl salută politicos, dă la o parte draperia grea, roșie, care desparte salonul de restul localului. Mado este acolo, cincizeci de ani în floare, blondă vopsită, cu dimensiuni feliniene, machiată din belșug, strânsă într-o fustă mică, neagră și o bluză roz, de angora, împodobită cu o tonă de brățări, inele și coliere. Cu un cățeluș Yorkshire, ținut la piept cu mâna stângă, navighează printre mese, supraveghind ultimele detalii înainte de prânz.

Thomas își pune mâinile pe fundul lui Mado. Fese imense, o presimțire a fericirii.

– Bună, puiule. O masă, în prima serie? Uite, aici, două tacâmuri. Și pune un cartonaș: rezervat. Apoi îl ia de braț și-l conduce spre apartamentul ei, exact deasupra restaurantului. Mado se culcă dintotdeauna cu clienții ei „serioși", dar de la o vreme o face fără bani. Ba chiar, după partida de zbânțuială amoroasă, le oferă, sistematic, un dejun. O revanșă? În orice caz, nimănui nu-i trece prin cap s-o refuze. Cu atât mai puțin lui Thomas, care adoră blondele grase și pe care Mado a reușit să-l facă să se creadă un amant extraordinar. E talentată, știe meserie și consideră că nu strică să te ai bine cu poliția.

La ora 13:00, Thomas coboară în salon, unde-l găsește pe Santoni. Mado se așează și ea pentru câteva minute la masa lor. Afacerile aici se discută. Nu i-ar fi permis lui Thomas s-o facă mai înainte, în dormitor. O thailandeză de doisprezece ani, prostituată, asasinată în noaptea de vineri spre sâmbătă și al cărei corp a fost găsit într-un atelier de confecții în rue du Faubourg-Saint-Martin, îi spune ceva? Nu, *a priori*, absolut nimic. Ați tras niște semnale de alarmă în cartier? Toată dimineața? Atunci poate că au și început să-și facă efectul. Am să văd ce pot afla pentru voi. Câțiva pași, legănându-și șoldurile printre mese, și Mado dispare pe lângă bar.

E un personaj important în viața cartierului. Știe toată lumea că are relații cu poliția, dar respectă niște reguli, o face în limitele admise. Este un instrument de comunicare indispensabil, recunoscut ca atare de toată lumea.

După câteva tururi, Mado revine lângă ei și-i face semn băiatului care servește: două cafele și două coniacuri la domnii.

– În ce-o privește pe fată, nimic. Dar aici, în apropiere, sunt unii care lucrează cu Thailanda și care s-ar putea să nu fie tocmai în regulă. O agenție care organizează, chipurile, spectacole, compania de dans Aratoff, rue des Petites-Ecuries. Principala lor activitate pare să fie aceea de a organiza, cu agenții de voiaj specializate, turnee ale bordelurilor din Bangkok, în chip de spectacol.

– O concurență neloială, într-un anume fel, nu? Mersi, Mado, pentru informație.

– Mi-a făcut plăcere să te revăd, puiule.

Ora 16:00
Rue du Faubourg-Saint-Martin

Romero vine să-l schimbe pe Attali, care-i iese în întâmpinare, oarecum nesigur pe picioarele lui. Cât face bătrânul un drum la bucătărie, un conciliabul discret. Hotărăsc să-i fotografieze pe toți cei care ies din cele două prăvălii alăturate, vor stabili mâine, cu domnul comisar, ce-ar fi de făcut pe mai departe.

Ajuns jos, Attali străbate gangul în sens invers, pătrunzând astfel în curtea imobilului. O mulțime de ateliere de confecții la toate etajele, un zgomot infernal. Un pic de pălăvrăgeală cu portăreasa, o femeie de cincizeci de ani, zâmbăreață, teribil de încântată să stea de vorbă cu un francez, asta-mi lipsește, domnule, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Sunt într-adevăr două prăvălii, două nume, doi patroni, dar au o singură cutie de scrisori de unde-și ridică, fie unul, fie celălalt, corespondența. Dar, știți, m-ar mira să facă afaceri serioase...

Attali iese în stradă, acum ceva mai sigur pe picioare. Dar a băut prea mult și se simte încă îmbibat de alcool. Exclus să ajungă acasă în starea asta. Maică-sa i-ar face un tapaj... Trebuie să ducă fotografiile la laborator și decide s-o ia apoi prin Cartierul Latin să vadă vreun film polițist vechi, cu gândul să ațipească, în liniște, în sala de cinematograf.

4

JOI 6 MARTIE
Ora 8:00
Passage du Désir

Sunt cu nervii încordați la maximum. Se-ntâmplă întotdeauna la fel la începutul unei anchete. După aceea, fiecare încearcă să-și gospodărească pe cât se poate de bine avalanșa de urgențe și riscurile. Daquin găsește pe biroul lui pachetul de fotografii adus de Attali. Bună treabă.

Sosesc Thomas și Santoni. Prezentări, strângeri de mână. Apropiații lui Meillant, Daquin știe. Thomas și Meillant s-au cunoscut în Rezistență și au intrat împreună în poliție, ca gardieni publici, în 1945. Dar Thomas n-a vrut, sau n-a putut, să devină comisar. Este și va rămâne inspector de divizie, de unde i se și trage un fel de amărăciune de care este impregnată întreaga lui ființă. Santoni, cu o carieră obișnuită și mai puțină ambiție, îndeplinește cu satisfacție rolurile de mână dreaptă. Seamănă unul cu celălalt – cincizeci de ani, burtă, mustață. Un aer de polițai, amestec de exuberanță populară și morgă. Daquin se privește pentru o clipă în oglinda de deasupra chiuvetei. Să păstrăm distanța.

Acum iugoslavul e al nostru. Schimb de informații. Punere la punct a tacticii interogatoriului. Simplu. Trebuie să cedeze. La treabă.

Iugoslavul așteaptă în biroul lui Thomas și al lui Santoni, prins cu cătușele de calorifer. S-a așezat pe jos. Cu o lovitură de picior, Thomas îl obligă să se ridice și-l îmbrâncește fără menajamente pe un scaun, legându-i mâinile de spătar. Își scoate centura și o prinde de un picior al scaunului, aceeași operațiune pentru celălalt picior, cu centura colegului. Daquin nu zice nimic, observă doar că în ambele centuri sunt găuri în vederea acestui gen de operațiuni. În mod evident, cei doi bărbați nu sunt la prima încercare. Își trage fiecare câte un scaun și se așează foarte aproape, de o parte și de cealaltă a iugoslavului. Cât să întindă brațul sau piciorul. Daquin rămâne retras în spatele unui birou. Santoni îi face semn să deschidă sertarul de sus. Îl deschide și găsește, împachetați cu grijă, cei doi săculeți de plastic în care a fost heroină.

– Așa, ne-am instalat, acum putem începe conversația. Dar, ca să nu ne pierdem timpul, să-ți zic de la început că nu credem nici o iotă din declarațiile tale de ieri. Dacă nu scoți tot ce știi, și repede, ai să te trezești sub acuzația de omor cu violențe sexuale asupra unei minore. Acum, când tuciuriii sunt prost văzuți, șansele tale să ieși din chestia asta sunt minime. Ai priceput?

El face semn din cap că da.

– Când ai găsit cadavrul în atelier?

– Spre ora 16:00.

N-apucă să termine, că a și primit două lovituri de picior în tibie și urlă. O palmă vine din dreapta. „Nu urla, ne strici reputația." O palmă din stânga. „Răspunzi: Da, domnule inspector!, când îți vorbește colegul meu." Iugoslavul este complet năucit. Ieri, când l-au interogat la Criminalistică, totul a fost mult mai liniștit, încât nu se aștepta la un asemenea comitet de primire. Încearcă să-și miște puțin capul ca să-l poată vedea pe cel de-al treilea bărbat, retras, dar nu apucă. Thomas îl înhață de păr și-i ține căpățâna dreaptă în timp ce Santoni îi arde o nouă lovitură de picior în tibie.

– Privește-ncoa', nenorocitule. E nepoliticos să nu te uiți în ochii omului, când ți se vorbește. Și-acuma o să răspunzi corect la întrebarea mea: Când ai găsit cadavrul în atelier?

– La ora 7:00 dimineața.

Schimb rapid de priviri între cei trei polițai, acord: nu e un dur. Va fi mult mai simplu.

– Și de ce n-ai sunat imediat la comisariat, ce-ai făcut de la 7:00 dimineața până la 4:00 după-amiază?

– Mi-am vândut mașinile.

– De ce?

– Ca să nu mi le luați.

– Și de ce ți le-am fi luat?

– Pentru că folosesc muncitori clandestini și mă gândeam că polițiștii or să afle asta.

Inspectorul Thomas îl mângâie ostentativ pe bărbie.

– Frumos din partea ta că apreciezi calitățile intelectuale ale polițiștilor, mai rar în timpurile noastre așa ceva.

Iugoslavul are aerul că stă să plângă.

Vocea comisarului, în continuare invizibil:

– Și-ai făcut curățenie în bucătărie.

Foarte calm, neutru. În același timp, scoate din buzunarul bluzonului său un ghiul pe care și-l trage liniștit pe un deget de la mâna dreaptă.

Iugoslavul nu spune nimic. Santoni îi arde o palmă.

– Răspunde, ai făcut curățenie în bucătărie, da, sau ce mă-ta?

– Nu, n-am făcut curățenie în bucătărie.

Comisarul apare dintr-o dată în câmpul lui vizual, o lovitură din zbor, cu dosul palmei. Scaunul se răstoarnă cu ocupantul lui cu tot. În cădere, omul se lovește de birou, arcada stângă i s-a umplut de sânge.

– Ascultă aici, nenorocitule! Laboratorul poliției ne-a asigurat că bucătăria ta a fost lustruită în ziua de luni, iar tu erai atunci în atelier. Avem martori.

Acum iugoslavul plânge încetișor, e tot acolo, jos, așa cum s-a răsturnat cu scaunul, comisarul deasupra lui. Sângele i se scurge în păr.

– Da, poate că am curățat, nu-mi aduc aminte prea bine.

– Ia fă un efort de memorie. De ce-ai lustruit bucătăria?

Spunând acestea, comisarul îl apucă destul de brutal de gulerul cămășii, așează scaunul pe picioare și, cu mâna cealaltă, îi bagă sub nas cele două săculețe închise într-un plastic. Înfricoșat, iugoslavul geme. Afacerea e încheiată. Într-adevăr, n-a fost un dur, nu mai rămâne decât să-i fie înregistrate mărturisirile.

N-a fost ideea lui. Ci a unuia dintre lucrătorii săi turci. Care a adus cei doi săculeți ieri dimineață, pe la șase. Au intrat în atelier fără să bage de seamă ceva neobișnuit. Turcul trebuia să desfacă săculeții în bucătărie și să prepare mici doze de câte cincizeci de grame, cântărindu-le, iar el trebuia să le coasă în buzunarele a douăzeci de pantaloni de zuav, roșii, bufanți, care se aflau deasupra teancului. Și să-i livreze deodată cu ceilalți. Când să încarce și restul de pantaloni, a descoperit cadavrul.

– Și livrarea, cum anume făceai livrarea?

În mod normal, trebuia să livreze marfa unui număr de cinci fabricanți. Turcul i-a făcut o listă cu douăzeci de prăvălii și ordinea pe care trebuia s-o respecte în livrarea pantalonilor cu drog în buzunare.

– Și i-ai livrat înainte să ne suni pe noi?

– Da.

Un da abia murmurat. Se așteaptă la o nouă repriză de lovituri, dar nu se întâmplă nimic. Încă n-a prins toate regulile jocului.

– Zi-i mai departe.

– Intru în prăvălie, cu pantalonul roșu pe braț, la vedere. Acolo e cineva care mă așteaptă. Zic: „Am adus modelul." El ia pantalonul și-mi zice: „Mulțumesc, o să vă plătesc mai târziu." Asta-i tot. Plec.

– Nu primești bani?

– Nu.

– Cine te plătește?

– Turcul.

– Cât?

– Cinci mii de franci.

– Și lista magazinelor?

Iugoslavul face un efort de memorie și înșiră încet un număr de douăzeci de prăvălii răspândite prin Sentier.

– Și-acuma, turcul: numele, adresa?

Iugoslavul dă un nume, Celebi, o adresă, rue du Faubourg-Saint-Martin, nr. 25, dar atrage atenția că e posibil să fie false. L-a angajat acum două săptămâni, pe bulevard, la Gymnase. Așa se petrec lucrurile în zonă cu turcii: ei beau cafea la Gymnase, șefii de atelier se duc acolo, discută, tratează afacerea. Apoi îți dau o adresă, dar nu e niciodată reală. Oricum, sunt plătiți întotdeauna pe loc, cu bani cash.

– Ai putea să-l recunoști?

O ezitare. Iugoslavul nu e prea sigur. Un da foarte slab.

Santoni îi trece prin fața ochilor fotografiile luate de Attali și Romero. Daquin îl observă. În dreptul uneia, își ridică privirea spre Daquin.

– El e.

– Sigur?

– Sigur.

– Depui mărturie? (Iugoslavul se teme.) Ascultă-mă cu atenție. N-o să-ți cerem să apari ca martor decât după ce arestăm întreaga rețea. Moment în care nu vei fi singurul martor și nici cel mai important, iar ei vor fi toți la zdup. Nu vei avea de ce să te temi. Dacă depui mărturie că turcul ăsta a preparat săculeții de heroină, în bucătăria atelierului tău, luni 3 martie, noi nu vom reține împotriva ta vinovăția de trafic de droguri. Dacă nu depui mărturie, va trebui să tragem la răspundere pe cineva de prezența săculeților de heroină în bucătăria ta. Pricepi cum vine treaba? Acum că m-ai înțeles îți repet întrebarea: vei depune mărturie împotriva turcului ăla când ți-o vom cere?

– Da, domnule polițist.

Daquin îl mângâie pe creștet. Așa e mult mai bine.

– Și acum, altă problemă. Nu ești francez. Cine e girantul tău?

– Sunt numai șef de atelier, nu am firma mea proprie. Lucrez pentru Anna Beric. Ea-mi face comenzile, facturile, fișele de salariu.

– Cine-i această Anna Beric?

– Iugoslavă de origine. O rudă foarte îndepărtată.

– De când lucrezi cu ea?

– De foarte mult timp. Pe puțin cinci ani.

– Unde poate fi găsită?

– Locuiește la Paris, rue Raynouard, nr. 21.

Daquin îi face semn polițaiului care așteaptă la ușă:

– Ia-l și spune-le celor de la arest că acceptă să depună mărturie, să-l trateze în consecință.

Ora 19:00
Villa des Artistes

În așteptarea lui Soleiman, Daquin improvizează o cină. O supă de legume cu brânză de Savoie, adevărată brânză uscată, o găsești atât de rar la Paris, încât n-a putut rezista să n-o cumpere. Și mușchi Grisons. Nu prea are chef de gătit în seara asta. Să nu uite să-l întrebe pe Soleiman dacă mănâncă sau nu carne de porc.

Distrat, ascultă știrile la radio. Șeful Brigăzii belgiene de Stupefiante a fost inculpat pentru trafic de droguri. Haios. Ostaticii americani de la Teheran au fost încredințați Consiliului Revoluției... Succes, tovarăși... Ploaia începe acum să bată în geamul atelierului, un geam mare, cât tot peretele.

La sfârșitul știrilor, soneria: o dată și încă o dată. Soleiman intră, încuie ușa în urma lui. Rămâne în picioare, țeapăn, cu aerul lui sinistru și nefiresc, din păr i se preling picături de ploaie, e ud până la piele, în puloverul lui jalnic. Chiar dârdâie de frig.

– Pentru Dumnezeu, mișcă-te! Du-te să faci o baie fierbinte, ai acolo prosoape, ia halatul meu. Și, rade-te, arăți dezgustător cu barba asta de două zile. Mâncăm într-un sfert de oră.

Soleiman urcă. N-a deschis gura.

În baie, după ce și-a făcut dușul, în picioare, în fața oglinzii, într-un superb halat bleu, cu dungi fine negre, mult prea mare pentru el, se rade și se privește în oglindă. Se revede în biroul lui Daquin, încolțit, strâns cu ușa, amorțit, și mintea lui care încearcă să funcționeze, dar nu e deloc simplu. Măcar de-ar fi adevărat că extrema dreaptă face trafic cu droguri... N-are nici o altă ieșire. Îl mai aude și acum pe Daquin care-i dă întâlnire la el acasă,

adăugând: „Înainte să vii, dă-ți jos mustața, nu-mi plac bărbații cu mustață." I-a trebuit ceva timp până să înțeleagă. Dorința de a-și pune capăt zilelor. Și apoi, o tresărire: nu acum, nu acum când oamenii au început să-i arate încredere. Și, la urma urmei, la pat, Daquin nu va fi primul. Să închizi ochii, să te lași moale. Să aștepți.

Își freacă ușurel buzele. O poftă nebună să aprindă o țigară. Dar Daquin a fost categoric: „Fără țigări, nu suport în casă mirosul de tutun stătut."

La masă, Soleiman înfulecă în liniște. Are aerul că nici nu știe ce mănâncă și puțin îi pasă. În timpul mesei, Daquin îl observă permanent. Fără a fi excesiv de nerăbdător, așteaptă totuși ca Soleiman să-i spună ce are de spus. Ceea ce se întâmplă chiar înainte de cafea.

– De două zile, reprezint Comitetul în echipa de negociatori care se reunește la minister. (Daquin nu zice nimic, continuă să-l privească.) Asta-i tot? Nici o reacție?

– Ascultă, Sol, astea-s treburile tale, nicidecum ale mele.

– N-o să le telefonezi, să le spui că sunt un asasin?

Daquin îl privește cu un aer neîncrezător.

– Ce joc mai e și ăsta? De-a bau-bau, de unul singur? Hai, vino. (El se ridică.) Hai la cafea.

O canapea și o masă joasă. Se așează pe canapea, unul lângă celălalt. Pe masa joasă, un teanc de fotografii.

– Uită-te cu atenție la fotografiile astea și spune-mi dacă recunoști pe cineva.

– Unde-au fost luate?

– O să vedem după aceea.

Fotografiile defilează încet prin mâinile lui Soleiman. Nu toate clișeele sunt reușite.

– Tipul de aici e unul dintre cei trei responsabili principali ai Asociației Muncitorilor Iluminiști.

– Explică-mi.

Daquin pune fotografia deoparte. Soleiman explică: Lupii Cenușii, fasciștii din Turcia, infiltrarea lor printre muncitorii imigranți, uciderea militanților de stânga în Germania. Aici, asociația s-a instalat în noiembrie trecut, într-un local din rue du

Château-d'Eau. Ei lucrează cu CFT la Aulnay. Daquin și-a notat totul în carnetul său.

– Știi cum îl cheamă?

– Da. Hassan Yüçel.

– Mergi mai departe.

Următoarele două fotografii se alătură primei. În fața unui clișeu, Daquin simte dintr-o dată la Soleiman o tensiune, o crispare involuntară. Dar Soleiman trece mai departe. Dacă tâmpitul ăsta nu-mi spune nimic, va fi vai de capul lui. Încă trei-patru fotografii. Apoi Soleiman se oprește, le reia pe cele prin care a mai trecut, se oprește la clișeul asupra căruia se crispase, arată cu degetul un personaj din planul al doilea, puțin cam neclar.

– Nu sunt prea sigur.

Daquin răsuflă ușurat. Nu i-ar fi plăcut să-l cotonogească.

– Ar putea fi mărit și făcut ceva mai clar?

– Da, o să-l facem mâine. Spune-mi totuși în seara asta, mâine o să avem confirmarea.

– Cred că ăsta e Ali Agça.

– Minunat, asta nu-mi spune absolut nimic.

Soleiman se răsucește pe canapea uitându-se la Daquin, cu un aer solemn.

– L-am cunoscut la Istanbul, avem aceeași vârstă, poate să aibă un an-doi mai mult, era student la științe economice la universitatea la care voiam și eu să mă înscriu. Era un Lup Cenușiu și un adevărat asasin profesionist.

– (Zâmbet.) Și tu, erai și tu un asasin, dar nici adevărat, nici profesionist? (Soleiman se încruntă.) Hai, zi mai departe.

– A ucis mai multe persoane, folosind aceeași tehnică: în plină stradă, de foarte aproape, direct în inimă. A fost arestat pentru asasinarea redactorului-șef de la *Milliyet*, un ziar cam de stânga, în 1979. Cu puțin înainte să părăsesc Turcia, a evadat din închisoarea din Istanbul. Dacă e aici, înseamnă că va ucide, și fără îndoială pe unii ca mine.

– Ți-e frică?

Soleiman se ridică, exasperat. De ani și ani trăiește cu frica-n oase. În familia lui, în satul lui, apoi la Istanbul. Și ce frică, în seara aceea, pe Yeniçeriler Cadesi, cu arma în buzunar, în întâm-

pinarea bărbatului pe care trebuia să-l ucidă! Ce poate să înțeleagă din toate astea unul ca Daquin, un copoi?

– Nu mi-e frică de un nenorocit de fascist, și mai du-te-n mă-ta!

– Stai jos. Și nu mai face pe nebunul. Mi-am notat tot ce-ai zis. Treci la celelalte fotografii.

Soleiman le privește distrat. Revede coșmarul, bărbatul care se prăbușește, el care începe să fugă, sticletele, cu arma la ochi, țintindu-l, iar el trage din nou, două focuri la întâmplare, și gonește prin întunericul de nepătruns al străduțelor întortocheate din vechiul Istanbul, ore în șir, i se pare. Daquin îi aduce o cafea.

– Vino-ți în fire și ascultă-mă. Aceste fotografii au fost luate în fața patiseriei despre care tu mi-ai vorbit. I-am fotografiat pe cei care intrau în prăvălie, nu pe simplii consumatori de afară. Un dealer iugoslav, pe care l-am arestat în altă parte, a recunoscut fără ezitare în această serie un turc care i-a livrat droguri. Uite, ăsta e. (Daquin scoate o fotografie din teanc.) Un oarecare Celebi. În aceeași serie, tu ai recunoscut patru tipi dintre Lupii Cenușii. De aici eu trag două concluzii. Prima: informația ta a fost bună, în jurul respectivei patiserii se-nvârt tipi care au de-a face cu drogurile. Și a doua: se confirmă că între droguri și extrema dreaptă există o foarte strânsă legătură. Asta e ceva care te interesează, nu? Ai putea să te relaxezi puțin.

Soleiman își întinde picioarele, se lasă pe spate, închide ochii.

– Sunt frânt.

– Sol, o să-ți petreci noaptea aici, nu poți să pleci, cu ploaia asta care nu se mai termină și-n halul în care ești îmbrăcat. Mâine dimineață o să ne uităm prin hainele mele să vedem ce ți s-ar potrivi. Hai să mergem la culcare.

5

VINERI 7 MARTIE
Ora 8:00
Passage du Désir

Toate fotografiile luate în cele două zile sunt întinse pe masă. Daquin, Attali și Romero le aranjează cu grijă în două categorii și în ordine cronologică: patiseria/prăvălia de accesorii.

Intră un tip: un tinerel blond, rotofei, cămașă albă, costum de culoare închisă, cravată, servietă-diplomat și ochelari cu ramă de baga. Se prezintă: Lavorel, Brigada Financiară.

– Vă așteptam. Șeful ne-a anunțat încă de ieri. Doriți o cafea?

– Cu plăcere.

E surprins.

Daquin pune de cafea pentru toată lumea. Apoi reia examinarea fotografiilor. Clasarea lor s-a încheiat.

– Patiseria: turci și alții asemenea. Cealaltă prăvălie e frecventată de o lume mult mai amestecată. Presupunem că prima servește ca loc de întâlnire pentru rețeaua de aprovizionare și pentru moment nu ne atingem de ea. E o treabă prea serioasă și n-avem încă suficiente elemente de sprijin. A doua ar putea servi dealerilor, ceea ce implică în mod obligatoriu mai mulți francezi decât turci, francezii având desigur roluri de mâna a treia sau a

patra. Aici putem sonda. Voi doi mergeți să adulmecați prin zonă. Puneți ochii pe unul care iese din prăvălie și are alură de dealer. Îl prindeți și-l percheziționați, dar ceva mai departe de prăvălie, și cât se poate de discret. Dacă e un dealer, mi-l aduceți aici. Dacă nu găsiți droguri asupra lui, vă scuzați. Și aveți mare grijă să nu călcați pe-alături. Vă vreau fără cusur. Succes.

Daquin și Lavorel rămân singuri.

– Ai citit raportul meu asupra lui Bostic?

– Da.

– Cunoști cât de cât mediul profesional din Sentier?

– Absolut deloc. Sunt de trei ani la Financiar și mă ocup de delictele inițiaților în operațiuni bursiere. Prezența mea aici, dacă am înțeles bine, este rezultatul unui compromis făcut în sferele înalte. Unii vor cu tot dinadinsul ca Sentier să fie asanat, pentru a nu lăsa terenul complet liber celor care revendică un statut legal pentru muncitorii clandestini. Alții socotesc că e floare la ureche, un sector care merge bine – ceea ce nu s-ar întâmpla în absența clandestinilor – și că trebuie lăsat să funcționeze ca atare. Și atunci s-au pus de acord să desemneze pe cineva și s-au oprit asupra unui tinerel naiv, care habar n-are de ce se întâmplă aici, având deci toate șansele să-și rupă gâtul. Iată. Eu sunt acela.

– Și dumneata, personal, ce crezi despre treaba asta?

– Păi, sunt aici tocmai ca să aflu ce și cum, așa văd eu meseria de copoi și vreau să vă spun că o să mă dau peste cap ca să scot ceva din rahatul ăsta.

– Te exprimi într-un fel cam curios pentru un birocrat.

– Nu sunt birocrat de când lumea.

– Așa? Și cu ce te-ai ocupat înainte de Financiar?

– Am fost o haimana.

Un timp de tăcere.

– Am vrut să zic... Ce-ai făcut în poliție înainte de Financiar?

– Acesta e primul meu post.

– Sunt prea indiscret dacă te întreb de ce ai ales Financiarul?

– Nu, nu sunteți indiscret. I-am urât dintotdeauna pe cei pe care dumneavoastră îi numiți birocrați. Și n-am nici o plăcere să-i hăituiesc pe micii derbedei de cartier.

– În Sentier, o să vezi, fabricanții sau șefii de atelier nu sunt chiar niște înalți funcționari, niște birocrați.

– Rămâne de văzut.

– A fost amenajat pentru dumneata un mic birou, alături de acesta. M-aș bucura dacă m-ai ține zilnic la curent cu ceea ce faci. Și așa, în treacăt, dă-mi o mână de ajutor. Află cine sunt proprietarii celor două prăvălii din rue du Faubourg-Saint-Martin, nr. 5.

Ora 9:00
Rue des Petites-Ecuries

În această dimineață, devreme, Santoni a parcat o camionetă 4L, amenajată pentru supravegheri – lateral și în spate, geamuri reflectorizante – exact în fața vitrinei Companiei de dans Aratoff, în rue des Petites-Ecuries, și s-a instalat mai mult sau mai puțin confortabil, cu țigările și cutiile de bere la îndemână. La ora 9:00 fix, sosește o femeie corpolentă și deschide agenția, intră și se așează la un birou, în fund, în stânga. Santoni nu vede ce face femeia acolo. Spre ora 10:00, se mai văd înăuntru un bărbat și o altă femeie. Ei n-au trecut prin intrarea din stradă. La 12:30 femeia corpolentă pleacă, încuie cu cheia în urma ei. În birouri nu mai este nimeni. N-a intrat nici măcar un singur client toată dimineața.

Santoni se deplasează de la locul lui din mașină cu multă precauție. A înțepenit și-l furnică în tot corpul. E precaut fiindcă poate fi văzut de oriunde. Urmărește femeia. Nu prea departe: o cafenea-braserie, la vreo cincizeci de metri. Femeia se așează la o măsuță, pe terasă. Santoni intră și el și găsește o masă chiar alături de ea. Femeia comandă o friptură și un pahar de vin roșu. Santoni o cercetează cu privirea. O grăsană, trecută de cincizeci de ani, părul scurt, de un șaten mat, făcut permanent, sâni mari lăsați pe burta mare, picioare umflate, debordând din pantofi. O bluză albă, o fustă plisată bleumarin. Între sâni, atârnă pe un lanț de aur o cruce și un medalion al Sfintei Fecioare. S-ar zice că e o fostă elevă a unei școli catolice pentru bogătași, brusc sărăcită și urâțită. Spre 13:30, grăsana se ridică. Face câțiva pași pe jos,

o plimbărică până în piața Montholon. Lui Santoni nu-i displace ideea.

Ora 12:25
Rue du Faubourg-Saint-Martin

Attali și Romero își fac de lucru pe lângă prăvălia de accesorii. Din când în când, o pauză la cafeneaua de vizavi. De asemenea au urcat să-i dea bună ziua bătrânului, promițându-i să-l țină la curent cu derularea anchetei. Se tot gândesc cum ar trebui să arate un dealer ca să-l recunoască. Fără cusur... De două ceasuri bune nu reușesc să ajungă la o concluzie. A trecut de amiază. E cazul să vadă unde-ar putea prânzi. În acel moment, apare o tânără superbă, douăzeci și cinci de ani, nu mai mult. Zveltă, părul lung în vânt, mersul puțin dansant. O alură de manechin, își spune Romero, care totuși nu e vreun cunoscător în domeniu. Ea coboară liniștită pe rue du Faubourg-Saint-Martin, știind că toată lumea o privește dar nu-i pasă de asta și, fără să ezite sau să se oprească, intră direct în prăvălia de accesorii.

Romero și Attali au un scurt schimb de priviri. Dacă nu știu prea bine după ce să recunoască un dealer, știu să aprecieze o fată frumoasă. În orice caz, e mult mai amuzant să te distrezi cu ea decât cu o drogată terminată, de vreo treizeci de anișori. Când, după vreo zece minute, fata iese, ei îi iau urma, de departe, fiecare pe alt trotuar, cât se poate de discret. Ea o apucă înapoi, exact pe unde a venit, apoi face la stânga, în passage Brady, fără să se grăbească. Vremea e frumoasă, ea poartă un impermeabil sport, bej, peste o fustă și un pulover subțire, tot bej. Pe umărul ei se bălăngăne o poșetă mare, marca Vuitton. Ajunși în passage Brady, cei doi polițiști păstrează cu prudență distanța. Ea intră pe rue d'Enghien.

La ora aceasta, strada este pustie și Romero consideră că se află acum destul de departe de prăvălia de accesorii ca să acționeze. Cu o aruncătură de ochi verifică dacă sunt numai ei doi pe stradă, se apropie de tânăra femeie, își trece mâna stângă pe sub cotul ei, în timp ce, cu dreapta, îi arată legitimația de polițist. O împinge într-un gang. Attali îl urmează.

– Poliția. Facem o anchetă privind traficul de droguri, ați fost văzută în compania unor traficanți notorii, mă văd obligat să vă percheziționez pentru a verifica dacă aveți sau nu droguri asupra dumneavoastră.

Tânăra protestează vehement, se zbate din toate puterile. Ca să scape din strânsoare, dă din picioare, încercând astfel și să-l ardă la tibie. Romero se lasă cu toată greutatea asupra ei și-o împinge spre intrarea uneia dintre scările de acces din curtea imobilului. E întunecoasă și murdară. Attali îi face semn că supraveghează celelalte intrări.

Ținând-o în continuare cu fața la perete și pumnii strânși la spate, Romero începe s-o scotocească. Pentru început, poșeta. Tânăra se zbate energic. Romero răstoarnă pe jos conținutul poșetei, în dezordine, tot felul de obiecte: batiste, rujuri, pudrieră, monede... Îi face semn lui Attali, care vine să controleze rapid conținutul portofelului, al portmoneului și al pudrierei. Nimic. El pune totul la loc, în poșetă, și-și reia locul la intrarea în casa scării. O ochire iute spre Romero. Presimte că acesta se îndreaptă către faimoasa greșeală, dar nu zice nimic.

Romero strânge pumnii fetei într-o singură mână, iar cu cealaltă pornește la percheziția corporală, ținuind-o în continuare la perete cu umărul și cu toată greutatea corpului său. În buzunarele impermeabilului, nimic. Nimic, în pantofi. O pipăie de-a lungul picioarelor, în ciorapii colanți, nimic. Între fese, sub elasticul slipului, o umflătură. Îi smulge slipul, un săculeț de praf alb, aproximativ douăzeci de grame. E excitat. Satisfacția prăzii? Atingerea fetei? Simte, și nu se înșeală, că rezistența ei a slăbit în intensitate. Să consimtă ea oare? Întunericul locului. Și Attali, care nu găsește altceva de zis decât: Grăbește-te, grăbește-te... Romero se lasă pe ea cu toată greutatea corpului, cu o mână își desface prohabul, îi ridică fusta. Mormăie de plăcere. Attali, între invidie și neliniște.

Fata se eliberează.

– Acum îți iei pliculețul, dar mă lași să plec. Dacă nu, am să spun că m-ai violat. Știi că pot s-o dovedesc.

– Attali, o înhățăm, rapid, mișcă-te!

– O să-ți pară rău, ticălosule!

Mâinile la spate, în cătușe, un inspector de-o parte și de cealaltă. Mers rapid până-n passage du Désir. Romero și Attali nu schimbă un cuvânt.

Ora 13:25
Passage du Désir

Romero o împinge în biroul lui Daquin, îi scoate cătușele, o așează pe un scaun, în timp ce Attali pune pliculețul cu praf alb pe birou. Romero face un raport succint, omițând „detaliile". Ascultându-l nemișcat, Daquin privește juliturile de pe obraz și vânătăile de pe mâinile tinerei. Ea se îndreaptă de spate pe scaunul ei și-i spune lui Daquin:

– Sub pretext că mă percheziționează, sticletele ăsta nenorocit m-a violat. M-a proptit într-un zid, aproape că mi-a zdrobit pumnii și m-a violat. Cer expertiză medicală.

Daquin, pe un ton glacial:

– Dorești să depui o plângere, domnișoară? (Trec câteva secunde.) Nu sunt foarte sigur că ar fi cea mai bună soluție. În jocul atât de periculos pe care-l joci, mă îndoiesc că te-ai fi așteptat să întâlnești niște tineri gentilomi. Dacă depui plângere împotriva inspectorului meu, și este, firește, dreptul dumitale, te arestez imediat pentru trafic de stupefiante. Inspectorul meu va fi transferat, dar, în ce te privește, vei lua pe puțin patru ani de închisoare. (O fixează un moment.) Ba chiar, am convingerea că, dacă Romero îți dă o sută de franci, aceasta nu corespunde tarifului dumitale obișnuit, dar ținând cont de circumstanțe îi vei accepta. (Fata se face stacojie, dar nu scoate un cuvânt.) Romero, pune o sută de franci în buzunarul impermeabilului Domnișoarei. Și-acum să trecem la chestiuni serioase. Attali, notează. Numele, vârsta.

– Virginie Lamouroux, douăzeci și cinci de ani.

– Unde locuiești?

– La o prietenă.

– Nu ne face să ne pierdem vremea. Când pun o întrebare, pretind un răspuns precis, e clar? Unde locuiești?

– La o prietenă, domnișoara Sergent, rue de Belzunce, nr. 10.

– Profesia?

– Manechin.

– Precizează.

– Manechin în confecții, lucrez pentru diferiți clienți, după cum se ivește ocazia.

– Nume, date.

– În ultimele șase luni, am lucrat pentru toate marile nume din confecții, de la Naf-Naf sau René Dhéry până la Julie La Tour sau Jules și Julie.

– Ce înseamnă asta, a lucra?

– În principal, să prezinți, la cerere, modele pentru o achiziție en-gros. E mult mai important decât să prezinți o colecție.

– Și cumpărătorul reține manechinul pentru seara respectivă?

– Asta nu vă privește.

Dar n-apucă să-și termine vorba, că Daquin, fără să se ridice de la locul lui, i-a și tras o palmă. Șocată:

– Se mai întâmplă.

– Și cât primești în acest caz?

– De ce? Vă interesează asta anume? N-are nimic de-a face...

A doua lovitură e și mai apăsată. Daquin a avut grijă să se ridice. Virginie Lamouroux gâfâie, își trage nasul.

– Nu mai comenta și răspunde, cât primești pentru asta?

– Lucrurile nu se petrec chiar așa. Nu există un tarif. În mediul ăsta e ceva obișnuit să te culci cu un bărbat. După prezentarea modelelor, te întreabă: ce faci, ești liberă, ne petrecem seara împreună, n-ai putea să aduci și o prietenă?... Cam așa. Dacă vrea, îți dă și bani. Unii însă se prefac a crede că o facem de plăcere. Fetele care nu acceptă să se culce cu clienții, nu lucrează. Scurt.

Daquin se așează la loc.

– Perfect. Am ajuns la droguri. Romero, aruncă o privire la brațele și la gleznele domnișoarei Lamouroux, mă-ndoiesc să fi avut timp s-o faci mai înainte. Sunt urme de înțepături?

– Nu, domnule comisar.

– Și atunci, domnișoară, sub ce formă iei mata drogurile?

– Cine v-a spus că mă droghez?

Daquin se ridică, masiv, mânios de-a binelea. Dă ocol biroului, o înhață de păr fără menajamente și-i trage capul pe spate.

– Uită-te în ochii mei și termină cu prostiile. La douăzeci și cinci de ani, dealer și curvă, cu ce te droghezi și cum anume?

– Heroină. O fumez. (Vorbește împotriva voinței sale.)

– Dă-i drumul.

– Pui praful într-o cupă de argint specială, micuță, iar cupa o încălzești la flacăra unei lumânări; praful se caramelizează și fumegă. Acoperit cu un batic, stai deasupra cupei și inhalezi aburul ăsta respirând foarte încet și profund. Îți dă o senzație extraordinară, și nu e periculos, nici pe departe cum ar fi dacă te injectezi. Nu m-am injectat niciodată. Mi-e frică de injecții.

– E un mod neobișnuit de a consuma droguri. Cine te-a învățat?

Fata ezită. Daquin se apropie din nou de ea.

– Obiceiul vine din Iran, am întâlnit iranieni la diferite serate. Nu le cunosc numele.

– Serate?

– Da, în mediul ăsta al confecțiilor, întâlnești multă lume și de tot felul. Persoane foarte diferite. Serate organizate de unii, de alții.

– Și consumul de heroină e obișnuit, frecvent în aceste medii?

– N-aș zice obișnuit, dar nici ceva rar. Heroină și multe altele. (Se îndreaptă de spate pe scaunul ei.) Să nu-mi spuneți, domnule comisar, că nu știați.

– Cine ți-a dat adresa din rue du Faubourg-Saint-Martin?

– Adresele furnizorilor circulă și se schimbă foarte des. Această adresă am aflat-o acum vreo două săptămâni. E prima dată când mă duc acolo.

– Cine ți-a dat-o? Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu-mi mai amintesc.

Daquin își pune demonstrativ ghiulul pe deget și ridică mâna.

– Posibil să fi fost Lestiboudois, un om de afaceri cu care am ieșit în seara aceea. Nu l-am revăzut.

Daquin se plimbă prin birou, în tăcere. Apoi:

– Am să-ți dau drumul. Pentru moment. Va trebui să-mi semnezi o scurtă declarație. Nu pleci din Paris și ne anunți orice schimbare de adresă. Și te prezinți, din două-n două zile, la Comisariatul arondismentului 10, la ora 9:00 dimineața, începând cu lunea viitoare.

– Și dacă nu semnez?

– Te arestez și intri la flagrant delict.

Un timp de gândire.

– Semnez.

– Romero, condu-o pe domnișoara Lamouroux până jos.

Comisarul așteaptă întoarcerea acestuia fără să mai spună nimic, odihnindu-se în fotoliul lui.

– Spune-mi, Romero, ajută-mă să ies din dilema asta. Ai violat-o înainte sau după ce ai descoperit drogurile?

– După, domnule comisar.

– Îți dai seama că te-am scutit de rigorile prevederii Hénin-Liétard, sau ești mândru de tine?

– Nu sunt deloc mândru de mine.

– Bine. Să recapitulăm. O să redactezi raportul privind arestarea Virginiei Lamouroux pentru mâine dimineață, și nici un cuvânt care-ar putea afecta reputația echipei noastre. Eu voi întocmi o notă asupra interogatoriului. Împreună cu Attali, te ocupi mai departe de fată. După părerea mea, e băgată până peste cap, și nu ne-a spus nimic din ce știe. Chiar și dacă nu știe mare lucru. Veți începe prin a o localiza, ceea ce poate nu va fi ușor și mi-o veți pune sub presiune, cu atât mai mult cu cât deocamdată nici n-avem altceva mai bun de făcut. Ori cedează ea, ori cei din rețea iau o inițiativă. Iar noi spionăm și adunăm. La treabă, domnilor inspectori! Încercați să fiți eficienți și ceva mai reglementari.

Ora 14:00
Rue des Petites-Ecuries

Santoni revine la camionetă unde îl așteaptă Thomas, care în această dimineață i-a făcut o vizită administratorului. A găsit

la el un plan foarte exact al imobilului și numele locatarilor, totul agrementat cu mici comentarii. Thomas și-a luat note. Santoni se uită prin ele.

– Domnul Bernachon și doamna, alias Aratoff. Fără-ndoială, sunt cei pe care i-am zărit azi-dimineață. Locuiesc exact deasupra agenției. Instalează-te, și-ai să vezi și tu. Mă duc să dau o raită prin imobil.

Un imobil obișnuit pentru acest cartier. Loja portăresei, dar nici urmă de portăreasă la ora asta. Ascensor, lipsă. Santoni o ia pe scări. Câte două apartamente pe fiecare etaj. Covor roșu până la etajul cinci. La al șaselea, camere de serviciu, WC-ul pe palier. Pe culoar, nimeni. Cu planul în mână, Santoni depistează cele două camere care aparțin familiei Bernachon. Încuietori zdravene, dar nu complicate. Nu pare să fie nimeni aici, în acest moment. Coboară, cu intenția de a arunca o privire și jos, la subsoluri. Găsește cu ușurință intrarea. Sunt două niveluri boltite, superbe. Dar slab luminate și mai curând murdare. Unele boxe au încă uși foarte vechi, cu geamuri, altele au uși blindate. Santoni caută pe plan boxa lui Bernachon. O ușă nouă, de lemn, solidă, aceleași încuietori ca și la camerele de serviciu. Cum nu e grăbit, Santoni coboară și la al doilea subsol, parcurge culoarul și, printre toate ușile astea diferite una de alta, găsește una identică celei a lui Bernachon. Nouă, de lemn, aceleași încuietori. Să aibă asta vreun sens? Își notează numărul boxei.

Ora 15:00
Rue Saint-Maur

Lavorel dorește să aibă rezultate, repede. Nevoia de a demonstra ceva? Cui?

O scurtă conversație cu Bostic, și a obținut numele și adresa a doi muncitori iugoslavi, care lucrează cu el de mai mulți ani. Singurii cu acte în regulă, din cei vreo douăzeci pe care-i folosește.

Un imobil în rue Saint-Maur, plin de iugoslavi. O scară sordidă. Un apartament mic, foarte curat, la etajul al doilea. O femeie între două vârste, îmbrobodită.

– Doamna Jentic? (Ea dă din cap.) Domnul Jentic?

Ea face un semn cu mâna: nu e acasă. Nu știe boabă de franceză sau se preface că nu știe. Lavorel apelează la vecini, dar fără rezultat. Brutăreasa de la parterul imobilului acceptă în cele din urmă să facă pe interpreta.

– Poliția. Aș vrea să vă pun câteva întrebări, n-aveți de ce vă teme, nici dumneavoastră, nici soțul. (Ea nu-l crede decât pe jumătate.) Soțul dumneavoastră are fișe de salariu? (Un gest afirmativ.) Aș putea să le văd? Ea îi întinde un teanc mare într-un plic gros. Fișe de salariu pentru fiecare lună, de ani de zile, și care par a fi în regulă: denumirea întreprinderii, ștampilă, calculul reținerilor, totalul impozabil, totul se află înscris acolo. Salariul este net superior celui minim. Pur și simplu, denumirea societății se schimbă la fiecare trei luni și este urmată invariabil de mențiunea: *În curs de înscriere la Registrul Comerțului.*

Lavorel își ia notițe. Și trei fișe de salariu, pe șest, când doamna Jentic e întoarsă cu spatele. Îi mulțumește. Și mai ales, nu vă neliniștiți, totul este în regulă, și-o ia la picior, în mare viteză, să verifice la Registrul Comerțului. Câte o nouă societate declarată tot la trei luni. Girantă: Anna Beric.

Un sandviș, bere. Metroul până la URSSAF. Nici una dintre societățile astea n-a vărsat niciodată măcar o para la Asigurările sociale. Nici cota patronală, nici cota salarială. Normal: o societate are un termen de trei luni până să înceapă să verse cotizațiile sociale. Și dacă la capătul celor trei luni ea nu mai există... Dacă e să dăm crezare fișelor de salariu ale lui Jentic, s-au împlinit niște ani buni de când durează chestia asta. Vineri după-amiază: nu e cazul să continue turul instituțiilor administrative, căci nu va mai găsi pe nimeni.

Ora 16:00
Comisariatul arondismentului 10

Attali trece să-l vadă pe ofițerul de serviciu.

– Începând de lunea viitoare, trebuie să vină o tânără să-și anunțe prezența din două-n două zile. Virginie Lamouroux. Compromisă într-o poveste de trafic de heroină.

– Virginie Lamouroux? Stai puțin. Am ceva la numele ăsta. (Își bagă nasul într-un registru mare.) Uite. Știam eu. Miercuri 5 martie, numitul Robert Sobesky, fabricant în confecții, locuind în rue de Paradis, nr. 20, a venit să ne semnaleze dispariția Virginiei Lamouroux, manechin, locuind și ea tot în rue de Paradis, nr. 20.

6

SÂMBĂTĂ 8 MARTIE
Ora 8:00
Rue de Belzunce, nr. 10

Romero îl scutură pe Attali, care zace pe primele trepte ale scării, pe jumătate adormit.

– VL coboară. Intrăm în joc. Tu te ocupi de prietena ei. Eu, de VL.

Attali urcă scara fără grabă. La etajul întâi, se încrucișează cu Virginie Lamouroux, o salută fără un cuvânt și-și continuă drumul pe scări. Ea e surprinsă, se oprește să zică ceva, se uită la ceas și coboară. Iese din imobil și acolo, pe trotuar, dă peste Romero.

– Bună ziua, domnișoară. Vreți să vă deschideți sacoșa? (El arată spre sacoșa ușoară de voiaj pe care ea o duce pe umăr.) Aș vrea să verific dacă aveți droguri.

Virginie Lamouroux e descumpănită. Oare are el dreptul acesta? Ce trebuie să fac?

Între timp, Romero a și întins mâna și i-a smuls sacoșa cu un gest scurt. Nici o rezistență. El începe să caute sistematic și câtuși de puțin discret. Trecătorii trag cu ochiul. Conținutul clasic

al unei sacoșe de voiaj, pregătită pentru week-end de o tânără elegantă. Îi înapoiază sacoșa.

– Mulțumesc, domnișoară. Pe curând.

Și intră în imobil. Virginie Lamouroux rămâne locului o clipă, apoi se pune în mișcare. Înainte să dea colțul, se uită în urmă. Nimeni. Dă colțul. Așteaptă. Nimeni. Traversează, o ia pe o stradă la stânga. Nimeni. Cu un mers firesc, se îndreaptă spre stația de taxi din piață, la colțul dintre rue Lafayette și scuarul bisericii Saint-Vincent de Paul. Romero e plantat acolo, bine pitit. O vede întorcând capul pentru ultima dată și sărind într-un taxi, care a și demarat și acum trece prin dreptul lui. Își notează numărul de înmatriculare, apoi se întoarce spre rue de Belzunce, nr. 10.

În fața porții imobilului, Attali:

– A sosit la prietena ei vinerea trecută. Mai înainte locuia cu un oarecare Xavier Sobesky, în rue de Paradis, nr. 20. Și, pe neașteptate, a plecat într-o călătorie, de sâmbătă 1 martie, dimineața, foarte devreme, până miercuri seara. Fără să spună unde se duce.

În timp ce Romero încearcă să găsească taxiul Virginiei Lamouroux, ca s-o localizeze pe durata week-end-ului, Attali se străduiește să afle unde a fost plecată timp de cinci zile. Dacă a luat trenul sau o mașină, imposibil. Dacă a luat avionul, aș avea o șansă... dacă și-a luat biletul pe numele ei... dacă n-a plecat în ultimul minut... Să încep cu Orly. Dacă am noroc să găsesc ceva, pot să ajung mult mai repede acasă, la Antony. Verificarea listelor de pasageri ale diferitelor companii. O mulțime de timp, nimic. E ora 15:00. Împuțită meserie. Roissy. Și aici, ce să vezi? Sâmbătă, ora 7:43, Continental Airlines, destinația New York, Virginie Lamouroux. Întoarcerea, miercuri, ora 22:17.

Ora 14:00
Passage du Désir

Deci, Anna Beric este mult mai mult decât o mică și neînsemnată contabilă. Escrocarea Asigurărilor sociale, pusă la cale

de ea în Sentier, durează de ani de zile. Daquin a terminat de citit raportul lui Lavorel. Răsturnat în fotoliu, cu picioarele pe masă, soarbe din cafea.

Și într-unul dintre atelierele ei, un cadavru și droguri. Cum să procedez în continuare? Aș putea lua numele celor douăzeci de fabricanți, indicate de Bostic, și să-i pun sub supraveghere. I-aș putea fișa pe toți turcii care trec prin patiserie și să-i pun sub supraveghere. Aș putea face lista tuturor atelierelor Annei Beric și să le percheziționez. Să-i supraveghez pe toți fabricanții de care mi-a vorbit VL. Zeci de polițai, sute de ore de lucru, pentru niște rezultate mizerabile. În cel mai bun caz, am aduna câțiva mici traficanți care fac treaba asta aproape din întâmplare. Fabricanții implicați de Bostic mai mult ca sigur că nu știu nimic despre bărbatul care zăbovește în magazinul lor, așteptându-l pe cel care livrează pantalonul roșu. Turcii ar putea să nu mai calce prin patiserie de pe o zi pe alta și să se piardă în peisaj. Iar VL mi-a spus cai verzi pe pereți. Voi trata chestiunea într-un mod total diferit. Voi porni de la presupunerea că există legături destul de puternice între extrema dreaptă turcă și droguri, pentru ca filierele drogurilor să se suprapună pe cele politice. Și aceste rețele politice, ele, da, sunt cunoscute. Cine oare mi-ar putea vorbi despre ele? Ia telefonul.

– Alo, Lenglet? Daquin. Ce mai faci? Am nevoie de tine. Pune-mă în legătură cu o persoană care să-mi poată vorbi în cunoștință de cauză despre extrema dreaptă turcă. Simplu? Luni, la ora 13:00, la Pierre, place Gaillon. Mi-am notat.

Își consultă ceasul. E ora 15:00, și nimic de făcut până la 8:00 seara, când e invitat la masă, la niște prieteni, în square de l'Alboni.

Square de l'Alboni? Dar e chiar alături de rue Raynouard! Controlează pe un plan al Parisului. Cinci minute de mers pe jos. Pică bine, fiindcă n-a găsit pe nimeni care să supravegheze apartamentul Annei Beric. Tentația este mult prea puternică ca să-i poată rezista, și de fapt nici n-a încercat vreodată cu adevărat să reziste acestui tip de tentații. Formează numărul Annei Beric. Robotul: „Anna Beric lipsește momentan, lăsați, vă rog, un mesaj după semnalul sonor". Ia o trusă de chei și de șperacle dintr-un

sertar al biroului său, o bagă în buzunarul bluzonului și, la drum: metroul până în Passy.

Telefonează din nou, nu răspunde nimeni la Anna Beric. Se învârte niței în jurul imobilului. Foarte burghez, foarte liniștit, o sâmbătă după-amiază. Pătrunde în imobil și se duce direct la loja portăresei: fiți amabilă, doamna Beric? Al cincilea, la stânga. Portăreasa nici n-a întors capul de la televizor. Ce simplu! Urcă pe jos, încet, ca să ia contact cu ritmul de viață din imobil. Nu trece mai nimeni, oamenii folosesc liftul. Ajunge la etajul al cincilea. În apartamentul din dreapta se aude transmisia la televizor a meciului de rugby din Turneul celor Cinci Națiuni. E ora 16:00, deci șanse minime să fie deranjat de vecinii de palier. Își scoate trusa. În trei minute ușa cedează. Nimeni n-a urcat pe scară, liftul a suit o singură dată până la etajul șase.

Intră, închide ușa cu grijă în urma lui. Inima care bate, toate simțurile la pândă. Liniște, penumbră. Face mai întâi un tur rapid al apartamentului, mișcându-se fără zgomot. O încăpere mare, living-sufragerie, și un birou spre fațadă. O baie fără fereastră, o cameră și o bucătărie la stradă. Intrarea de serviciu, prin bucătărie, încuiată cu cheia, dar cheia e în broască. S-o deschidă pentru a-și asigura o eventuală ieșire, dacă ar fi să apară cineva. Să vizualizeze traseele până la această ieșire, din oricare punct al apartamentului. Și acum, la treabă.

Nemișcat în mijlocul camerei, el încearcă să ghicească personalitatea femeii care trăiește aici, profitând până în adâncul ființei sale de acest moment: primejdie și plăcere, o plăcere rară, ciudată despre care nimeni nu va afla niciodată nimic. Deschide toate dulapurile, trage toate sertarele. Și nu sunt puține. Hainele sunt aranjate cu grijă, multă mătase, taioare clasice, rochii, unele foarte elegante, de seară. Dintre acestea, una îl fascinează: rochie-furou roșu-carmin, cu decolteu croit impecabil, o simplitate și o forță extraordinare. O rochie pe care are sentimentul că o știe. O brunetă, ca să porți o asemenea rochie, e obligatoriu să fii brunetă. Nici un pantalon. Lenjerie, din abundență. Și aici, multă mătase. Își trece cu delicatețe mâna peste teancul de furouri. Dau o notă desuetă. Din toată îmbrăcămintea se degajă un parfum subtil și puternic pe care nu reușește să-l identifice. În partea de

jos a unui dulap, șiruri de cutii de pantofi. Vreo treizeci de cutii. Unele sunt goale. În alt dulap, un cufăr de răchită, o împletitură îngrijită, colțare de aramă, închizătoare de asemenea. Daquin își trece mâna peste împletitura netedă de răchită. Deschide capacul: cufărul e gol. Poate că servește drept coș de rufe murdare. Pe pat, așternuturi frumoase, de la Descamps. Cu siguranță, o brunetă, înaltă și subțire. E sigur că-și face toaleta cu multă atenție: o cască de coafat, o întreagă oștire de cosmeticale. Și este plecată, el simte asta: câteva umerașe fără haine, nici o periuță de dinți, la vedere, în baie...

Daquin trece în living. Storurile de pânză sunt lăsate, dar voleurile nu sunt trase. Dincolo de ele, ghicește un balcon de piatră pe toată lungimea încăperii și, de acolo, o vedere splendidă asupra întregului sud al Parisului. Rămâne locului, respirând ușor, cu precauție. Îl intrigă acest hiatus, de neînțeles, între poziția apartamentului, rafinamentul articolelor vestimentare și felul în care este mobilat livingul: fără gust, fără personalitate. O masă mare de lemn natur, de jur-împrejur scaune, o canapea tapițată, două fotolii asortate, o masă joasă, tot de lemn natur ca și cealaltă, mobilier „cheap", nimic căutat, ales. Ea nu-și petrece timpul în camera asta și nici nu vine nimeni aici.

Intră în birou. Foarte primitor. Și aici, o ușă-fereastră, balconul și, de acolo, Parisul. Pe cei trei pereți, rafturi de lemn natur, din tavan până jos, pline de cărți. În mijlocul camerei un mare birou stil englezesc, acoperit cu piele verde, în spatele lui, un fotoliu de piele asortat și, în fața ferestrei, o canapea micuță, de două persoane, de piele roșie. Într-adevăr, trebuie să fie foarte plăcut să lucrezi aici. Se apropie de bibliotecă: romane franțuzești din secolul al XIX-lea, rusești, englezești, americane. Tragicii greci, poeți arabi și persani în ediții bilingve. Totul aranjat cu multă grijă. Pe birou, *Copiii violenței* de Doris Lessing. Daquin fluieră ușurel printre dinți. Ia o carte, alta, le deschide, le răsfoiește, le pune la loc. Nu sunt decât puțin prăfuite. Nu este o bibliotecă moartă. Poeți persani? RaritățI, totuși. Să fie vreo treizeci de titluri. Le deschide unul după altul. Și, iată, pe pagina de gardă a unei antologii bilingve a poeților de curte persani, o dată, *27 ianuarie 1958*, o dedicație, *O întâlnire de neuitat*. Semnat *O*. Un

sentiment foarte curios. Un fel de gelozie? Strecoară cartea în buzunarul interior al bluzonului. Ca să-i poarte noroc?

Ultimele două rafturi de jos ale bibliotecii sunt goale pe întreg perimetrul camerei. Goale, de asemenea, sau aproape goale, sertarele biroului. Dacă s-au aflat vreodată aici arhive contabile, acum nu mai sunt. Va trebui ca să găsească altceva. Felul în care e aranjat apartamentul are ceva maniacal, nicăieri nu e măcar o singură fotografie. Nici o amintire, scrisori vechi, chei vechi sau mai știu eu ce. Se vede că doamna are o relație foarte specială cu trecutul ei.

Daquin se mai învârte un pic prin apartament. Acum nu știe prea bine ce caută. De fapt, nu-i vine să plece: femeia e absentă, se lasă noaptea în apartamentul ei și asta e fascinant. Scrumiere risipite prin toată casa, chiar și în baie, pe marginea căzii; e o mare fumătoare. Toate strălucesc de curățenie. Două scrumiere, publicitare, de porțelan. Daquin își notează: *Hostellerie du Bas-Bréau, à Barbizon.*

În bucătărie, mai nimic prin dulapuri, în orice caz nimic care să dezvăluie gustul pentru mâncăruri rafinate. Ceva îl face totuși să zâmbească: folosește același sortiment de cafea ca și el. Să țină minte. Îi va oferi o ceașcă de cafea dintr-asta, când o va avea în față, în biroul lui. E aproape 7:00 seara, trebuie să plece. Nu mai e suficient de încordat, cu simțurile în alertă, devine riscant să mai zăbovească. Să închidă ușa din bucătărie spre scara de serviciu, să ciulească urechea la toate zgomotele de afară înainte de a ieși, să tragă simplu ușa în urma lui, să coboare pe scară, să aștepte o clipă de neatenție a portăresei, ceea ce desigur nu va dura prea mult, și să iasă liniștit în stradă. Puțin mers pe jos în aerul curat al serii, până la Sena, și să urce, tot într-o plimbare, până în square de l'Alboni. O zi de jubilație.

7

DUMINICĂ 9 MARTIE
Ora 10:00
Deauville

Un apartament spațios la malul mării. Doi jandarmi sună la ușă. Nimic. Sună din nou. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, în halat de baie, vine să deschidă.

– Bună ziua, domnule. La cererea Brigăzii pariziene de Stupefiante, am venit să verificăm dacă domnișoara Lamouroux este aici.

Bărbatul se întoarce spre Virginie, înfășurată într-un prosop de baie, împietrită în mijlocul salonului.

– Ești căutată, comoara mea. (Ironic și cu un grăunte de dispreț.)

Virginie se apropie.

– Domnișoară, ar fi trebuit să anunțați la Brigada de Stupefiante această deplasare. Nu uitați să vă prezentați mâine, la ora 9 dimineața, cel mai târziu, la Comisariatul arondismentului 10. Mulțumesc, domnule. Scuzați deranjul și o duminică plăcută.

Ora 12:00
Villa des Artistes

Daquin a venit acasă, doar ca să se schimbe, după o seară plăcută la prietenul lui, realizator de emisiuni TV, și după o noapte, destul de reușită, cu o mică actriță blondă și complet zărghită, curioasă la culme să afle cum face dragoste un comisar de poliție, un adevărat comisar. Era atât de beată, încât nu e sigur că l-ar recunoaște dacă l-ar revedea.

Un mesaj la robot, vocea lui Soleiman: „Vreau să ne întâlnim, sună-mă." Nici zi, nici oră.

Daquin formează singurul număr de telefon pe care-l are, la Comitet. La al doilea apel, Soleiman ridică receptorul, zgomot de voci în fundal, probabil în turcește.

– Te-am sunat de mai multe ori, n-ai fost acasă toată noaptea.

Daquin izbucnește în râs:

– Ca să vezi! O scenă de gelozie? (Tăcere vexată.) În seara asta, la zece, la mine?

– Bine.

Când ajunge, Sol îl găsește pe Daquin adormit pe canapeaua din living. Mormăind, deschide un ochi. Sol îi face semn că urcă la baie. Când coboară, într-un halat alb, nou-nouț și pe măsura lui, pus anume pentru el pe marginea căzii, Daquin e treaz și bea cafea. O cafetieră plină e așezată pe masa joasă din fața lui.

– Ți-am pregătit lasagna, e în cuptor. Eu am mâncat.

Soleiman se duce să-și ia farfuria, șervețelele și vine să se așeze pe canapea, lângă Daquin.

– Ce ți s-a întâmplat? Te-ai încăierat cu derbedeii?

Daquin are buza de sus umflată și o vânătaie pe obrazul stâng, sub ochi.

– Da și nu. Am avut un meci de rugby în după-amiaza asta. Am fost mai slabi și-am încasat-o tot meciul. Nu se poate spune că toți înaintașii lor ar fi niște bătăuși...

– Am chestii importante.

– Dă-i drumul.

Soleiman scoate din buzunarul halatului cele patru fotografii pe care i le dăduse Daquin. Pe spatele fiecăreia, nume, inițiale, date. Cei patru bărbați au intrat în Franța aproape în același timp, în cursul verii lui 1979. Toți cu acte în regulă, permis de ședere, permis de muncă. Trei dintre ei au fost membri ai biroului Asociației Muncitorilor Iluminiști, când a fost creată, în septembrie. Apoi, în ianuarie, când și-au deschis magazinele, au părăsit biroul asociației pentru gestiunea acestora. Dar sunt văzuți adesea, pe la diferitele sedii ale asociației. Nu s-a produs nici o ruptură, ci doar și-au delimitat atribuțiile.

– Asta confirmă presupunerea noastră privind legăturile dintre extrema dreaptă și droguri. Și ne oferă o pistă pe care să putem merge mai departe. În ce fel, și în ce scop și-au procurat actele cei patru? (Daquin se lasă pe spătarul canapelei și-l trage și pe Soleiman alături.) Vino puțin lângă mine, sunt foarte obosit, am nevoie de un pic de tandrețe. Ia spune, unde și cu cine locuiești în momentul de față?

Soleiman se crispează brusc și se ridică de pe canapea.

– De ce mă întrebi? Ca să-ți completezi rapoartele?

– (Zâmbet.) Vino-ncoace, pentru Dumnezeu! Nu există în Franța nici un raport asupra ta, și nici nu va exista vreodată. N-am scris nici măcar un rând. Ești al meu și numai al meu. Te-am întrebat pentru că pur și simplu mă interesează. Și apoi, fiind al meu, am și eu niște responsabilități în ce te privește.

– Chiar n-ai făcut nici un raport?

– Nu.

Soleiman se așează la loc.

– Nici sub un nume fals?

– (Zâmbet.) Nu.

– Când toate astea se vor sfârși, nimeni nu va ști că ți-am dat informații și voi fi din nou liber?

– Bineînțeles. Doar ți-am spus-o din prima zi, nu-i așa?

Și dacă spune adevărul? Să nu te încrezi în copoi, sunt în stare de orice, dar cât de mult îți dorești să-i dai crezare... Daquin îl cuprinde pe după ceafă. Mângâieri lenețe. Un fel de căldură invadează tot trupul lui Soleiman, torpoare, alinare. Este exact senzația pe care ți-o dă morfina. Parc-a fost ieri. Presa din Istan-

bul îi publicase fotografia pe prima pagină: căutat pentru dublu asasinat. Frica și neliniștea erau atât de mari, că n-ar fi supraviețuit fără morfina pe care i-o dădea un prieten al lui, doctor, până ce a reușit să iasă din Turcia, cu acte false, furate de la un turist francez. Aceeași ușurare, lașă. I se învârte capul.

– Binevoiești totuși să-mi spui cum o duci în clipa de față?

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

– Atunci am să-ți spun eu cam ce presupun. N-ai o lețcaie pentru simplul motiv că n-ai timp să lucrezi ca să câștigi bani. Prietenii tăi din Comitet nu s-au gândit să-ți dea un avans. (Se întrerupe un timp. Continuă să-l fixeze pe Soleiman.) Sau, poate că ți-au oferit, iar tu, din mândrie, ai refuzat, ca să nu te lași la mila lor. Dormi pe sub poduri și ești lihnit de foame.

– Ții să mă umilești?

– Doamne ferește!

Daquin își strecoară mâna pe sub halatul lui Soleiman, îl mângâie încetișor până în josul șalelor, repetă aceeași mișcare cumva mecanic.

– Relaxează-te puțin, băiete. Vreau pur și simplu să te ajut... (El continuă să vorbească, tot mai încet.)

Soleiman stă cu ochii închiși. Să nu te miști, să nu dorești. Mă aflu aici fiindcă nu am încotro. Nu-i adevărat. Nu-i întru totul adevărat. Căldură. Soleiman nu mai aude, nu mai înțelege. O ușurare lașă. În dosul pleoapelor lăsate simte cum urcă lacrimile. Lacrimile... Dar, oare de când... Niciodată, nici măcar în copilărie, în Anatolia. Daquin își face simțite tot mai tare mângâierile. Deliciile abandonului.

8

LUNI 10 MARTIE
Ora 7:00
Passage du Désir

Daquin sosește ceva mai devreme ca să-și facă lucrările înainte să apară și inspectorii săi. Corespondența pe birou: dosarul lui Ali Agça pe care l-a cerut de la poliția turcă a sosit. În acte, un singur asasinat, al lui Abdi Ipecki, redactorul-șef de la *Milliyet*, în februarie 1979. Nimic în ce privește modul de a opera sau antecedentele lui Ali Agça. Prins în flagrant delict, și-a recunoscut crima. Întemnițat la închisoarea centrală din Istanbul, a evadat în noiembrie 1979, fără nici o altă precizare. De atunci, căutat intens. O fotografie alăturată, prost făcută, identificare dificilă. Daquin ia un plic, vâră înăuntru fotografia lui Ali Agça și pe aceea făcută în rue du Faubourg-Saint-Martin: *Ați putea să-mi spuneți dacă e vorba de una și aceeași persoană?* Destinatar: laboratorul Poliției Judiciare.

Cam prea laconici, de data asta, colegii turci. Dacă dosarul lui Soleiman n-ar fi fost mai bogat, n-aș fi putut să-l încolțesc.

Lectura atentă a presei.

Libération titrează: „Imposibila resurecție a French Connection." Ziaristul, care pare să se fi resemnat cu totul, evocă rolul

americanilor în relansarea pistei marsilieze și conchide: „Nu s-a găsit nici cea mai mică urmă de heroină marsilieză la New York." Deci este făcut public eșecul grupului special de la Stupefiante. Dar adevărata întrebare pe care *Libération* n-o pune este următoarea: de ce americanii au presat sistematic în direcția Marsiliei? Și cine anume se ascunde în spatele termenului atât de vag, „american"?

Ora 8:00. Când sosesc Romero și Attali, Daquin tocmai pune de cafea. În jurul mesei, schimb de informații. Anna Beric, importantă, desigur. Se ocupă Lavorel. Thomas și Santoni continuă să caute o pistă, pornind de la Compania de dans Aratoff, cu telefonul pus sub ascultare. VL a fost la New York. Facem săpături. Sobesky. Îl luăm la întrebări? Daquin, formal: nu imediat. Să vedem mai întâi pe ce teren se mișcă. Treaba lui Attali, pentru azi.

– Iar pentru dumneata Romero, am altceva. Uite, patru nume de turci și fotografiile lor. Le recunoști? Sunt făcute de dumneata. Informatorul meu le-a identificat. Turcii au venit de curând, cam prin iulie 1979, și au obținut imediat, fără probleme, acte în regulă. De ce? Du-te la Oficiul Național pentru Imigranți, poate reușești să scoți ceva din dosare, să găsești ceva, orice, care să nu fie în regulă. Ia-ți două precauțiuni. Una, să nu vorbești cu nimeni, nici măcar cu Thomas ori Santoni. Cartierul ăsta e locul lor de muncă, informatorul meu trăiește aici și, pe cât se poate, vreau să-l protejez, inclusiv de colegii noștri. Doi, la ONI, nu vreau să se știe cu exactitate la ce lucrăm. În afacerile cu droguri, trebuie să fii mai mult decât prudent. Folosește-te de mandatul pentru asasinarea micuței thailandeze și născocește o istorioară adecvată.

Ora 9:00
Comisariatul arondismentului 10

Attali și Virginie Lamouroux, la un birou, într-o sală cu multă lume, forfotă, înghesuială.

– Ce-ai făcut la New York de sâmbătă până miercurea trecută?

– De unde știți c-am fost acolo? (E zguduită.)

– Răspunde-mi la întrebare.

– Turism.

– Cam prea scurt.

– Și totuși, asta e. M-am certat cu amantul meu și-am simțit nevoia să schimb aerul.

– Sobesky-fiul?

– Și p-asta o știți? Da. Sobesky-fiul.

– Și tatăl?

– Lucrez pentru el, atâta tot.

– Precizează.

– Ei bine, mă folosește în mod constant ca manechin, asta e.

– După părerea dumitale, de ce ți-a semnalat dispariția la poliție, marțea trecută?

– Pentru că l-am părăsit pe feciorașul lui și-am lipsit de la lucru fără să-l fi anunțat, îmi închipui. Poate s-a gândit la un accident.

– De ce nu l-ai anunțat?

– M-am săturat de întrebările astea...

Attali se ridică dintr-o singură mișcare și, fără s-o lase să-și termine vorba, o pălmuiește puternic, așa, peste birou. Model Daquin, numai că nu e tot atât de sigur pe el. În comisariat s-a făcut liniște. Toată lumea se uită la ei. VL se foiește pe scaun. E limpede că nu știe ce atitudine să adopte.

– Nu l-am prevenit fiindcă n-am avut chef s-o fac... pentru că de când trăiesc cu fiu-său n-am încetat să mă culc cu clienții și asta fiindcă așa vreau eu... o fac pentru bani și de plăcere. Mulțumit?

Răspunsul i l-a dat aproape urlând, ca pe o insultă, dar a răspuns. Attali trece un punct în contul lui. El revine, de astă-dată, oarecum sobru, profesional:

– Dă-mi coordonatele persoanelor de la New York care-ar putea să-ți confirme prezența în acest oraș între 1 și 5 martie.

VL își scoate agenda. Îi dă cinci nume.

– Voi verifica. Miercuri, tot aici, la ora 9:00.

Ora 11:00
Rue des Petites-Ecuries

Thomas sună la etajul al doilea al imobilului. O bătrână doamnă plăpândă vine să-i deschidă.

– Doamnă, sunt un nou vecin al dumneavoastră. Am închiriat un apartament la patru. Am trecut să vă salut și să vă cer un serviciu.

– Intrați, domnule. (Privire ageră.) Și luați loc pentru o clipă. (Merge greu, sprijinindu-se de mobile.) Doriți un ceai, o cafea? Mă gândesc că la ora asta n-ar fi potrivit un aperitiv.

– Nu, nimic. Sunteți mult prea amabilă.

– Ei bine, despre ce serviciu e vorba? (Se așează în fața lui.)

– Iată: apartamentul pe care l-am închiriat n-are boxă. Administratorul mi-a spus că ați fi dispusă s-o închiriați pe-a dumneavoastră.

– Nu mai e posibil, am închiriat-o cuiva care locuiește în imobil, familia Bernachon. Nu mai pot coborî la subsol, cred că mă înțelegeți, așa că nu-mi mai folosea la nimic.

– În acest caz, vă rog să mă scuzați că v-am deranjat. (El se ridică.)

– E tot ce doreați să știți, domnule polițist? (Thomas, uluit.) Nu vă dați seama că fizicul dumneavoastră a împrumutat ceva din specificul profesiunii? Și apoi, cum v-ați închipuit că locatarul de la patru s-ar schimba fără ca eu să știu? Nu vă neliniștiți, nu le voi spune nimic soților Bernachon. Nu-i găsesc prea simpatici. Iar acum nu mai puteți refuza cafeaua.

Thomas își scoate impermeabilul și se așează la loc.

– Atunci să vorbim puțin despre ei, dacă tot ziceți că nu vă sunt prea simpatici...

Ora 11:30
Rue de la Procession

Fișierele de la ONI sunt într-o perfectă ordine. După nume, sau după naționalitate, sau după data intrării în Franța. Romero îi găsește cu ușurință pe cei patru turci ai săi. Au venit la cererea

aceluiași patron. Domnul Franco Moreira, Societatea Morora, întreprindere de deratizare, la Nanterre. Un glumeț, Moreira ăsta. Iar dosarele lor au fost întocmite de același funcționar de la ONI, Dominique Martens. La fel de simplu a fost să găsească toate dosarele turcilor întocmite în cursul anului și să descopere că, la un total de o sută, douăzeci și două au fost lucrate de Martens și că tocmai acești douăzeci și doi lucrează toți la Moreira, la Nanterre. Nu-i mai rămâne decât să-și noteze cu grijă numele lor și adresa întreprinderii.

Apoi va trece să-l salute pe director. De-a lungul culoarului, aude, punctat de clinchetul linguriților în ceștile de cafea, zgomotul conversațiilor. O trândăvie asurzitoare.

Ora 13:00
Place Gaillon

De cum intră în restaurantul din place Gaillon, unde și-au dat întâlnire, Daquin îl zărește pe Lenglet, cu un alt bărbat, așezat la o masă din fundul sălii. Vorbesc și beau șampanie. O anumită familiaritate calmă, care nu te poate înșela: vechi amanți. El se apropie. Cei doi bărbați se ridică în picioare. Lenglet face prezentările.

– Ți-l prezint pe comisarul Daquin. Am studiat împreună la Sciences Po și, pe atunci, în decurs de trei ani, am împărțit totul în afară de pat. Théo, el este Charles Lespinois, un vechi prieten, consilier la Banca France-Méditerranée.

Înalt, subțire, distins, cultivat. Rezervă extremă. Costum în trei piese, cenușiu ca părul și ca ochii săi: un bărbat de oțel. Daquin se gândește la Sol: cald, sălbatic, viu. Lenglet și cu mine am rămas prieteni fiindcă n-am vânat niciodată pe același teren.

Se așează toți trei. Chelnerul îi toarnă șampanie lui Daquin.

– Am comandat și pentru tine, Théo.

– Întotdeauna ți-a plăcut s-o faci.

– Așa e. Să trecem la afaceri. Charles este un îndrăgostit de Turcia. Și de fapt, cel mai bun cunoscător al vieții politice turcești din câți știu.

– Ce-ați dori să aflați, domnule comisar? (Voce calmă, controlată: un bărbat obișnuit cu realitatea puterii.)

Chelnerul aduce aperitivele.

Daquin e încordat și abia de ia seama la ce mănâncă. Relații complexe în acest triunghi al lor. Lespinois n-are nici pe departe aerul unui auxiliar benevol. Iar Lenglet, bărbatul cel mai inteligent pe care-l cunosc, are nenumărate interese în Orientul Mijlociu. Daquin i se adresează lui Lespinois:

– Cu ocazia unei anchete la Paris, am dat peste o adevărată grupare de turci de extremă dreaptă, apropiați, se pare, de Lupii Cenușii. Eu nu știu nimic despre Turcia. Și mi-e greu să-i situez. Caut pe cineva care să-mi dea câteva repere.

– De ce nu vă adresați direct la Quai d'Orsay[1]?

Răspunde Lenglet:

– Fiindcă Théo, ca și mine, îi cunoaște prea bine pe cei de la Quai pentru a avea încredere în ei. Îi vor spune doar ceea ce, în momentul respectiv, corespunde interesului unuia sau altuia dintre servicii.

– Eu însumi nu vă voi spune decât ceea ce interesele mele îmi permit să vă spun, și o știți foarte bine.

– Desigur, dar interesele tale sunt mult mai ușor de intuit decât ale celor de la Externe! (Și Lenglet se întoarce spre Daquin.) Banca France-Méditerranée a ratat cu mare ușurință oportunitățile anilor șaizeci în această parte a lumii, iar Banca Parillaud i-a înhățat afacerea. Astăzi ea contează pe tulburările politice în curs pentru a-și recâștiga pozițiile pierdute. Dacă e nevoie, chiar în detrimentul Băncii Parillaud.

Lespinois aprobă. Daquin se destinde întru câtva. Terenul este mai mult sau mai puțin marcat. Lespinois reia:

– Extrema dreaptă turcă este organizată într-un partid legal, Partidul Naționalist Turkes și o pleiadă de grupări armate clandestine de care este înconjurat, dintre care Lupii Cenușii este cea mai importantă. Extrema dreaptă pare a fi foarte puternică astăzi fiindcă a reușit să impună o stare de război civil, zilnic douăzeci de morți prin împușcare. Și a reușit să-și atragă mari granguri din aparatul de stat.

[1] Ministerul de Externe al Franței.

– În privința poliției, am avut ocazia s-o constat.

– Dar e ca și învinsă, fiind lipsită de coerență. Un amestec de extremă dreaptă laică naționalistă, influențată mai mult sau mai puțin de nazism, și mișcări islamiste antikemaliste. Ea oferă deci un splendid câmp de manevră, pe de o parte tuturor forțelor politice care contează, iar pe de altă parte mafiei turcești. Cu care dintre acestea ați dori să încep?

– Cu forțele politice. Oricum, pe parcurs, îmi închipui că ne vom întâlni și cu mafia.

– O fracțiune a armatei încurajează terorismul de extremă dreaptă pentru că se folosește de el ca să-și pregătească terenul în vederea reîntoarcerii la putere, în forță. Rușii o folosesc ca factor destabilizator într-o zonă care se află sub influență americană. Iar americanii... (Cu mâinile sale fine, face un gest de lehamite.)

Daquin își evocă anul de colaborare cu FBI.

– Ca de obicei? Totul și contrariul său?

– CIA formează acolo un oribil viespar de intrigi. (Oftat.) O parte sprijină partidele așa-zis democratice, corupte toate până-n măduva oaselor. Altă parte complotează cu generalii, împotriva celor dintâi. Iar anumite fracțiuni, mai izolate, de luptători oarecum independenți, sunt infiltrate în extrema dreaptă teroristă. Când ai puterea Statelor Unite, nu-ți mai trebuie să fii nici inteligent, nici coerent. Oricum, sfârșești prin a te regăsi în tabăra învingătorilor.

– Ați putea să-mi vorbiți mai pe larg despre acești franctirori ai CIA?

Chelnerul le aduce felul întâi și le umple paharele, Lespinois, absorbit cu totul de gândurile sale, mănâncă în tăcere și golește un pahar. Apoi reia, ca și cum n-ar fi auzit întrebarea:

– Lenglet mi-a spus câte ceva despre dumneata. Se pare că-ți place să gătești și să mănânci bine. Cea mai bună masă la Istanbul – și bucătăria turcească tradițională este super-rafinată – o poți lua la un american pe nume John Erwin, care are o vilă superbă pe malul Bosforului. El primește o dată pe lună și vine acolo tot Istanbulul. Trebuie să aibă astăzi în jur de șaizeci de ani. În 1943, avea douăzeci de ani, era turc și se numea Mehmet

Ervin. Când Hitler a atacat URSS-ul, el s-a angajat în Legiunea Turkestan și a luptat alături de naziști împotriva comunismului, față de care are o ură viscerală, absolut irațională. O ură nebună. A scăpat ca prin urechile acului de sovietici și a fugit în Statele Unite, în plin război rece a devenit cetățean american, a revenit în Turcia în anii cincizeci sub numele de John Erwin. Oficial, este negustor de piei și blănuri. În principal, este agent CIA, și continuă aceeași luptă ca între anii '43 - '45, dar cu alte mijloace. Evident, întreține legături de prietenie cu oricine înseamnă ceva în extrema dreaptă turcă anticomunistă. Dar viziunea lui asupra lumii este cu totul originală. El nu crede într-o confruntare militară directă dintre SUA și URSS. El visează la o dezintegrare a URSS din interior, un fel de implozie care ar urca din sud spre nord, o cangrenă care-ar începe din republicile Asiei Centrale. Cangrena se numește islam. Așa se face că acest bărbat, ateu convins, susține toate mișcările islamice din lume.

– Ținând seama de războiul din Afghanistan, asta are aerul unei premoniții. Dar cu ce mijloace susține el aceste mișcări islamice? CIA nu se înscrie cu precădere pe această linie.

– Iată nodul chestiunii. Dar aș vrea să vă spun mai întâi două vorbe privind raporturile dintre extrema dreaptă și mafia turcă. La ora actuală, ceea ce nu s-a întâmplat dintotdeauna, ele funcționează într-un fel de simbioză. La început mafia a fost aceea care a furnizat arme extremei drepte. N-ai idee, domnule comisar, ce de arme au în stoc Lupii Cenușii, mult peste trebuințele lor, chiar în caz de război civil deschis. Ceva ce ține de psihanaliză, un fel de terapie colectivă și violentă. Armele provin din zona de influență sovietică, via Bulgaria. De fapt, în această regiune a lumii, întreaga contrabandă dintre Est și Vest trece prin Bulgaria, fiindu-i acesteia principala sursă de devize, prin mafia turcă, să zicem prooccidentală. În mod firesc deci, Bulgaria a devenit arierbaza mafiei turce, sanctuarul ei. Cum Lupii Cenușii sunt clienți excelenți ai mafiei, Bulgaria îi primește și pe ei. Treptat-treptat, s-au țesut legături și asta explică în parte ajutorul sovietic pentru extrema dreaptă turcă. Erwin consideră această situație ca fiind periculoasă din punct de vedere politic. El vrea să desprindă extrema dreaptă turcă, ba chiar și diversele mișcări

islamice de orice dependență față de furnizorii lor de arme sovietice. Și pentru aceasta nu există, după părerea lui, decât un singur mijloc: traficul de droguri. Nu e câtuși de puțin o soluție originală. Libanul, Siria au experimentat-o în această parte a lumii. În plan intim, asta nu-l deranjează: este el însuși opioman și consideră consumul de droguri ca aparținând patrimoniului său cultural. El visează la o puternică zonă de producție în Asia Centrală, controlată de mișcările islamice și care să finanțeze lupta anticomunistă. Și contează pe turci pentru armătura proiectului, să zicem cadre tehnice din laboratoarele de rafinare, precum și în rețelele de distribuție, bazându-se pe rolul istoric jucat de Imperiul Otoman în această parte a lumii, pe turcofonie, genul ăsta de lucruri.

Din nou, un timp de tăcere. Lespinois pare absorbit cu totul în amintirile sale, sau în proiectele sale. Apoi continuă:

– Cum vă puteți da seama, Erwin este un oponent ireconciliabil al intrării Turciei în Europa. În acest sens, va găsi destui susținători chiar în sânul CIA, din rațiuni multiple, anticomunism, ostilitate față de Europa, mai știu eu ce... Și de asemenea, la cei care au jucat jocul acesta în regiunea Triunghiului de Aur și-i resimt nostalgia.

Fără desert. Cafele. Daquin urmărește arabescurile pe care le desenează linguriță în ceașca de cafea. După ce și-a băut cafeaua, Lespinois continuă:

– Nici o firmă occidentală nu se poate implanta azi în Orientul Mijlociu, pentru o afacere mai extinsă, fără să participe într-un fel sau altul la economia subterană a armamentului și a drogului, domnule comisar. Delicată este doar problema alegerii punctelor de sprijin, a alianțelor.

Ora 14:00
Centrul de plată a impozitelor din arondismentul 3

După ce a făcut un tur prin expoziția Sobesky, a admirat stilul și originalitatea țoalelor, jeanși și broderii, și apoi a verificat că nu are cazier judiciar, Attali s-a cufundat în dosarul de control fiscal al acestuia, datând de anul trecut. Voluminos. Îl parcurge

și el cum poate și remarcă o intrare de fonduri nouă și importantă, în ultimii doi ani: vânzarea unor contracte de licență în Statele Unite, către un oarecare John D. Baker, fabricant la New York. New York? Pentru orice eventualitate, Attali își notează.

Apoi își aruncă privirea pe concluzii: totul pare a fi în regulă, în afară de niște mărunțișuri. Activitatea din ultimele luni dinaintea controlului: pentru mai bine de jumătate, întreprinderea lucrează cu fabricile. Cu atelierele din Sentier, pentru restul. Ateliere dispersate, nume diferite și efemere. Un partener mai important, SEB. Administrator: Anna Beric.

Ora 16:00
Passage du Désir

Santoni se luptă cu benzile pe care au fost înregistrate convorbirile Companiei de dans Aratoff. Câteva conversații lipsite de interes. Grăsana i-a telefonat maică-sii. Doamna Bernachon stă la taclale cu o prietenă. Domnul Bernachon organizează o partidă de bridge pentru week-end. Apoi trei telefoane ale domnului Bernachon în Thailanda, în engleză. Și o lungă conversație a doamnei, în aparență furioasă, cu un interlocutor din München. În germană. Santoni nu înțelege nici engleza, nici germana. Să cauți traducători, asta-ți ia ceva timp.

Lavorel, tras la față și cu costumul lui în trei piese cam boțit, pare satisfăcut. Daquin își ridică nasul din raportul la care lucrează și, fără un cuvânt, îl privește cum intră și se așează.

– Am noutăți, domnule comisar. S-o iau cu cele mai simple. Cele două prăvălii. Contractul de închiriere este predat, cu regularitate, în prezența notarului, numitului Darmon. Un om de paie, bineînțeles, dar pentru moment, nu-l avem cu nimic la mână. Ba dimpotrivă, plata prin cec e certificată de Societatea Generală și garantată printr-o depunere de fonduri, efectuată în ajun de către împuternicitul în Franța al Băncii Ciprului și a Orientului, un oarecare Assadi, libanez, rezident în Franța. Face o pauză semnificativă.

– Ai vrea să-mi traduci?

– Banca Ciprului și a Orientului se află în centrul întregului trafic de armament din Orientul Mijlociu. Apariția ei în circuit conferă o statură impozantă celor două dughene.

– Bine, am notat. Să-mi întocmești o fișă a acestei bănci. Mai departe?

– Anna Beric. (Lavorel are acum un aer pofticios.) Am început prin a face cercetări în lumea fabricanților. Atelierele sunt instabile, am pierde o groază de timp cu ele. Ei bine, toți fabricanții, toți cei despre care am putut obține informații, au lucrat cu Anna Beric. După estimările noastre, ea controlează pe puțin cincizeci de ateliere, și asta de cel puțin cinci-șase ani de zile. Este deci o escrocherie care trebuie să aducă zeci de miliarde de centime. Ați auzit bine: zeci de miliarde. Dar fabricanții sunt băgați și ei în toată lucrătura, bineînțeles. Ei n-ar putea să lucreze ani la rând cu o societate care-și schimbă denumirea din trei în trei luni și care se află perpetuu „în curs de înscriere", fără să-și pună întrebări. Aici e chestia. Cu siguranță că împart beneficiile cu Anna Beric. Ea a pus pe roate o enormă mașinărie de făcut bani murdari, o mașinărie care a irigat întregul Sentier. Dar n-am dovezi. Actele contabile ale fabricanților sunt în regulă. Am nevoie de colaborarea ei pentru a-i implica de-a binelea. Așa că, în dimineața asta, am făcut o percheziție la domiciliul ei...

Daquin își înalță sprâncenele.

– Ar fi trebuit să-mi spui mai înainte.

– În cadrul anchetei de la Financiar...

– Anna Beric este înainte de toate una dintre pistele posibile pentru controlul drogurilor turcești în Franța. Să nu mai faci așa ceva, Lavorel, că mă lipsesc de dumneata cât ai zice pește. Deci, ce ziceai de percheziție?

– N-am obținut nimic. N-a mai rămas în casă nici un act. Și a plecat fără să lase vreo adresă.

Daquin se răstoarnă în fotoliu, își împreunează mâinile, încrucișându-și degetele, lasă să se instaleze tăcerea. Lavorel decide să aștepte.

– Am nevoie de această femeie. Mai întâi ar trebui să afli cine este ea. O femeie care montează o șmecherie atât de rentabilă și atât de durabilă, într-un loc ca Sentier, nu poate fi o oarecare,

lipsită de importanță. Are un trecut. Care, desigur, o apasă. N-ai remarcat că în casa ei nu sunt nici fotografii, nici amintiri de nici un fel?

Daquin a vorbit pe un ton cât se poate de firesc. Lavorel ezită.

– Nu, n-am remarcat.

– Regăsește acest trecut, Lavorel. Poate vei obține astfel un punct de sprijin ca să afli unde s-o cauți acum.

Ora 22:00
Parohia Saint-Bernard

A plecat toată lumea. Soleiman e singur în micul birou fără geamuri care duhnește a tutun stătut. Oboseală, neliniște, singurătate. Încă o noapte. Să ieși, să umbli. Să-ți cauți un pat. Sau să dormi aici, la Comitet, pe o masă? Se așează. Un telefon, pe linia directă, la biroul lui Daquin. Probabil că nu-i acolo la ora asta. Un singur apel.

– Daquin la aparat.

Un moment de tăcere.

– Pot să dorm în seara asta la tine?

A doua zi de dimineață, Soleiman deschide ochii. Daquin, gata îmbrăcat, pe picior de plecare, îl sărută pe gât.

– Îți las cheia pe noptieră. E mai simplu. Mănânci carne de porc?

9

MARȚI 11 MARTIE
Ora 9:00
La Vamă

Există schimburi comerciale regulate cu Turcia sau Bulgaria, care ar putea servi ca suport unui trafic de droguri? O dimineață întreagă de lucru cu oameni amabili și competenți, dar un pic deconcertați de întrebările lui Daquin. Și nimic interesant. Nu văd nici o deschidere. De reluat când voi avea mai multe elemente concrete.

Ora 10:00
La Cité

Santoni ascultă înregistrările Bernachon în compania celor doi inspectori, interpreți de ocazie. În engleză, domnul Bernachon pregătește o călătorie în Thailanda peste cincisprezece zile. Stabilește întâlniri cu interlocutorii săi.

„În privința fotografiilor, nu le-am prevăzut de data asta, mai am în stoc... Aș vrea să-mi trimiteți două colete. (O ezitare.) De sex masculin... Da, știu. Nu le-am făcut încă. Dar am o comandă.

Aș vrea două. E posibil?... Ah, nu. Nu la prețul ăsta. Vom vorbi la fața locului. Oricum, ar trebui să le văd."

În germană, doamna Bernachon răspunde unui interlocutor care o sună de la München.

„Da, știu că trupa de balet este incompletă. Îmi lipsește o dansatoare. Am discutat despre asta cu directorul dumitale, marțea trecută. Nu refuz să-mi asum propriile mele responsabilități, refuz să-mi asum de una singură totalitatea pagubelor. Știți bine că nu sunt decât un intermediar. Cred că sunt corectă în afacerea asta. Ba, mai mult, ireproșabilă."

Ora 11:00
Passage du Désir

Daquin împinge ușa cu geam. Attali e așezat la un mic birou și redactează un raport urmărind notele luate pe un carnețel foarte mic, cu foile în pătrățele. Romero lucrează la masa de ședințe. Amândoi își ridică ochii spre el și așteaptă. Pe biroul lui, un mesaj de la laborator: *În ambele fotografii, e una și aceeași persoană, fără nici un dubiu*. Deci Ali Agça a fost și poate că mai este încă la Paris.

– O cafea? (Fără să aștepte răspuns, Daquin pune cafetiera în priză.) Așadar, VL?

– A fost foarte surprinsă și contrariată că știm de călătoria ei la New York. I-am cerut numele persoanelor care-ar putea confirma trecerea ei pe-acolo, și mi le-a dat. (Attali își împinge carnețelul spre Daquin.) Dar poate că altceva ar fi mai interesant. Mai întâi, Sobesky lucrează cu Anna Beric. Apoi, el are un asociat, chiar la New York. Un oarecare Baker. VL nu mi-a vorbit de el, dar parcă poți să știi?!

– Avem, într-adevăr, cu ce să ne batem capul. (Un timp de gândire.) Caută-mi coordonatele lui Baker. Îi vom telefona, să vedem ce iese de-aici. Și dumneata, Romero?

Acesta îi dă lista cu turcii care-au venit în Franța sub acoperirea Societății Morora.

– Să-mi faci o copie. Mi se pare o pistă excelentă. Ține-te de ea. De fapt, Brigada de Stupefiante s-a însărcinat cu suprave-

gherea celor două prăvălii din rue du Faubourg-Saint-Martin. Intenționez de asemenea să le cer să-l supravegheze pe Sobesky și să obțină să-i fie pus telefonul sub ascultare. Apoi va trebui ca unul dintre voi să urmărească zi de zi înregistrările. Și convocați-l aici pentru joi, să vedem și noi ce hram poartă. Luați ca pretext cererea lui, de la Comisariatul arondismentului 10, de a fi căutată VL.

Thomas le telefonează colegilor săi de la München.

– O afacere de proxenetism, aici, la Paris. Ați putea să ne dați o mână de ajutor? Vedeți la ce corespunde numărul ăsta de telefon din München.

Münchenul răspunde după câteva minute. Unul dintre cabaretele șic din oraș. Spectacole de dans. Și camere la primul etaj. Totul perfect legal și controlat. În concluzie, un Eros Center deasupra cabaretului.

– Dansatoare thailandeze?

– Da, printre altele. Ceva exotic.

– Minore?

– Categoric, nu. Repet, totul este legal. (Un timp de tăcere.) E un loc frecventat de lumea bună. Ați înțeles?

– Perfect. Vă mulțumesc.

Ora 16:00
Grands Boulevards

Virginie Lamouroux e obosită și tensionată. A lucrat toată dimineața și nici n-a mâncat. Dar nu-i e foame. Nici un drog, de nici un fel, de când s-a înfundat în controalele astea ale poliției. Ar fi prea periculos. Dar le simte lipsa, trebuie să recunoască. O ia pe jos până spre marile bulevarde, intră la întâmplare într-o sală de cinema, se așează în rândul al patrulea. E singură în fața ecranului. Se întinde în fotoliu: să se relaxeze puțin, să-și regăsească liniștea. Oare-ar putea să iasă din încurcătura asta sau ar fi momentul să-și ia tălpășița? O prezență în rândul al cincilea, la două fotolii în dreapta ei. O privire în diagonală. E copoiul care-a violat-o. E absolut sigură. Cum e posibil? Nimeni nu m-a

urmărit până aici. Inima îi bate, mâinile îi tremură. Bărbatul nu se mișcă, nu zice nimic. E pur și simplu aici, o prezență monstruoasă, care umple toată sala, în spatele ei. Se ridică tremurând și se repede spre toaletă. Când iese, după câteva minute, se uită în jur. El nu mai e acolo. Sau, cel puțin ea nu-l vede. Se așează din nou, în ultimul rând însă. Și acum, gândul că trebuie s-o șteargă. Oare câte zile mai am la dispoziție?

Ora 16:00
Passage du Désir

Attali, la telefon, într-o franco-engleză pasabilă. Daquin, la celălalt receptor.

– Cu domnul Baker, vă rog. Din partea inspectorului Attali, de la Poliția franceză... Bună ziua, domnule. Inspector Attali, de la Brigada de Stupefiante din Paris. Sper că nu v-am deranjat prea tare. Firește, nu sunteți obligat să-mi răspundeți. Am prins în flagrant delict o tânără care vindea droguri în cantități mici. Se numește Virginie Lamouroux. Am verificat ce-a făcut în ultimele cincisprezece zile. Ne-a spus că de sâmbătă 1 până miercuri 5 martie, a fost la New York, ca turistă, și că v-a întâlnit acolo. Ați putea să ne confirmați?

– (O pauză bine marcată.) Întocmai.

Attali, după ce a închis telefonul:

– O fi și el în cursă?

Daquin înalță din umeri.

Lavorel revine în passage du Désir abia pe la 8:00 seara, tensionat și surescitat.

– Anna Beric a fost acuzată în 1958, martie, de a-l fi ucis pe peștele ei, un iugoslav pe nume Iavici, și inculpată. (Își consultă notele.) Judecătorul de instrucție, un anume Parent, astăzi la pensie, stabilit în Meung-sur-Loire, a pronunțat o hotărâre de încetare a urmăririi, după ce a ascultat depoziția martorilor, clienții ei, doi târgoveți din boulevard de la Villette, Scalfari și Rigault, și un student iranian, Osman Kashguri...

Daquin freamătă. Poezie persană, ianuarie 1958, o întâlnire de neuitat, *O*. Să fie aceleași?

– ...inspectorul care a anchetat crima se numește Pierre Meillant.

Pierre Meillant. Daquin se răstoarnă în fotoliul lui, închide ochii. Pierre Meillant, comisarul arondismentului 10. Au urmat amândoi Școala de comisari în 1971 și nu l-a putut suferi din prima clipă. Fiu de muncitor, a luptat în Rezistență, a intrat în poliție ca gardian public în 1945 și a urcat toate treptele prin promovări succesive și concursuri interne. Inspector, apoi, spre cincizeci de ani, comisar: o carieră excepțională, prețul unor mari eforturi. Nu putea să-l înghită pe Daquin pentru dezinvoltura lui de tânăr de familie bună, pentru studiile strălucite, pentru faptul că la douăzeci și șase de ani era comisar. Ca și gustul pentru băieți: o libertate în plus, o permanentă provocare. Lui Daquin i-a trebuit mult sânge rece ca să evite certurile. Sânge rece, dar și admirație: Meillant e un polițist foarte bun. Un adevărat stăpân în comisariatul lui și în cartierul lui, unde lucrează de mai bine de douăzeci de ani. Un adept al forței, cu o concepție asupra poliției de natură să-i ofere un argument în plus ca să-l deteste pe Daquin, care prețuiește în meseria lui mai ales aspectul ludic. Daquin deschide ochii, inspiră adânc. Lavorel e tot acolo, nemișcat, cu un zâmbet pe buze.

– Și, evident, următoarea întrebare este: au existat dintotdeauna legături între Meillant și Anna Beric?

– Evident.

Ora 22:00
Villa des Artistes

Daquin e obosit: o zi lungă și grea. Aparent, și Soleiman e obosit. Zace de un timp în baie, ascultând radioul. Își privește picioarele sprijinite de marginea căzii și-și amintește de prima întâlnire cu Daquin, aici, în apartamentul lui. Pe jumătate mort de teamă, cu buza de sus usturându-l încă de la aparatul de ras. Și Daquin, surprinzător. În pat, n-a scos o vorbă. Autoritar și

atent. Deloc grăbit. Juisor. În momentul acesta anume, Soleiman se simte cuprins de o stare de bine cu totul neobișnuită.

– Grăbește-te, Sol, pastele nu așteaptă.

Spaghetti carbonara, se prepară repede, sunt delicioase. N-a prea avut chef să piardă mult timp cu gătitul.

Pe masa joasă, Daquin a pus o copie după lista celor douăzeci și două de nume, furnizată de Romero, și-un întreg evantai de fotografii făcute de Attali și Romero.

– Îți las toate astea, sunt pentru tine. Lista am întocmit-o plecând de la cele patru nume pe care mi le-ai dat tu. Și ăștia și-au obținut actele în aceleași condiții la ONI și s-ar părea că lucrează toți la aceeași întreprindere, care le servește probabil de acoperire. Identifică aceste nume, încearcă să stabilești legăturile pe care le-ar avea cu cei pe care deja îi cunoaștem și localizează-i. Sol, am toată încrederea în tine. Ne ocupăm de rețelele internaționale și de complicitățile franceze. Îți dau versantul turcesc din Paris al întregii afaceri. În cincisprezece zile, crezi c-ai să reușești?

Mormăieli.

– Adică?

– Adică da.

10

MIERCURI 12 MARTIE
Ora 7:00
Nanterre

Romero cască. S-a trezit foarte devreme. Un cartier nenorocit, între mici pavilioane de sfârșit de secol al XIX-lea, blocuri-turn moderne și hangare industriale. Aici, unde se află acum, sunt mai cu seamă hangare industriale, străzi scurte și închise, pe jumătate desfundate. Dar la ora asta e destulă animație. O mulțime de muncitori și șoferi de camion care trec să ia o cafea sau un pahar de vin roșu înainte de a porni la treabă. Cafeneaua se află exact în fața întreprinderii Morora. Nu se putea găsi un loc mai potrivit ca post de observație.

– O cafea și un corn, vă rog.

– Nu am cornuri.

– Atunci, o tartină? Bine, o cafea și o tartină.

Zgomotul vocilor. Romero își ia cafeaua, se așează la o masă lângă fereastră, scoate din buzunar *Le Parisien* și un creion ca să dezlege cuvinte încrucișate. De la Morora încep să iasă camionetele Renault. Pentru orice eventualitate, notează pe manșeta ziarului ora ieșirii. La volanul tuturor camionetelor, ca și pe locul pasagerului, imigranți. Romero pariază că nu sunt turci. Poate

maghrebieni, în nici un caz turci. Către ora 8:00, poarta pare închisă definitiv. Cafeneaua s-a golit. Încă nu treaz de-a binelea, Romero se deplasează agale până la bar. Patronul e din categoria beţivanilor slăbănogi, patruzeci de ani, uzat.

– Şefule, dă-mi un păhărel de vin alb. De consolare. S-ar zice că amicul meu mi-a tras clapa. Vrei să-mi ţii companie?

Patronul umple două pahare.

– Sunt şofer de expediţii, înseilează Romero, şi mi-am pierdut slujba. (Patronul rămâne tăcut.) Crezi că merită să bat drumul până vizavi? Am văzut ieşind de-acolo în dimineaţa asta o groază de camionete.

Patronul se uită fără interes de partea cealaltă a străzii.

– La Moreira? A, nu, în nici un caz, el nu angajează decât arăboi, şi pe urmă nici nu face livrări.

Romero îşi împinge paharul pe tejghea.

– Să mai luăm un rând. Pe camionete scrie DERATIZARE. Cam ce-ar însemna asta?

– Păi, spală pubelele, canalele, pivniţele părăsite, toate cotloanele pe unde poţi să dai peste libărci, şoareci, şobolani. O treabă infectă, după câte am auzit. Fiind ceva atât de murdar, nu găsesc francezi care s-o facă şi sunt obligaţi să-i ia pe arăboii ăştia. Nu sunt francezi decât cei doi şefi de echipă.

– Flăcăii ăştia nu sunt o clientelă prea plăcută, nu-i aşa? De băut, nu beau şi te poţi aştepta de la ei la ce-i mai rău...

Romero îşi împinge din nou paharul pe tejghea, iar patronul umple pentru a treia oară paharele.

– Nu, n-aş zice. Ăştia de-aici lucrează din greu şi sunt foarte liniştiţi. Să ştiţi că nu ies niciodată, stau toată ziua acolo, înăuntru, la ei. Dar Moreira, patronul, a făcut o învoială cu mine ca să le dau zilnic masa de seară. Ceea ce-mi rotunjeşte oarecum veniturile, că altfel, seara, fără ei, n-ar fi ţipenie pe-aici.

– Aşa că te spetezi muncind de la 6:00 dimineaţa până seara târziu.

– Da' de unde! La 8:00 dimineaţa, am terminat cu ei. Şi după-masă îmi fac siesta.

– Dar flăcăii ăştia plătesc cinstit?

– E, tocmai aici e afacerea, colega. (Zâmbet ironic.) Păi, de plătit, plătește Moreira, în bloc, săptămânal, așa, un fel de cantină, te-ai prins? Și-n felul ăsta mai îmi iese și ceva pe deasupra.

Al patrulea rând.

– Sunt algerieni?

– Nu, marocani. Și, în plus, toți din același sat. Au venit deodată cu toții.

– Am priceput, deci nimic pentru mine pe-aici. Dar n-ai putea să-mi dai o idee?

– Încearcă la fabrica de pâine. Ieși de-aici, din fundătură, o iei la stânga, pe urmă a treia la dreapta. Știu că acolo au un serviciu de livrări important.

Romero mulțumește, plătește și pleacă. Patru pahare de vin alb, sec, înainte de 9 dimineața – o perspectivă serioasă de arsuri la stomac.

Ora 9:00
Comisariatul arondismentului 10

Bine pitit în ascunzișul lui, în fața Comisariatului arondismentului 10, Attali așteaptă. O vede pe VL intrând și, după câteva minute, ieșind. El se apropie, o prinde de cot cu familiaritate și-i zice:

– De ce n-ai pomenit numele lui Baker?

Ea tresare, pălește, își retrage cu brutalitate brațul și o ia din loc în grabă. Attali o lasă să plece.

Ora 9:00
Rue des Petits-Hôtels

Privindu-și ceasul, grăsana deschide birourile agenției, fără să observe mașina poliției, parcată la douăzeci de metri distanță. Thomas și Santoni traversează, intră pe urma ei, își scot legitimațiile precum și mandatul.

– Poliția. Facem o percheziție. (Grăsana ia aminte.) Sunteți singură aici?

– Da, domnilor. Directorul și soția lui lipsesc.

– De obicei la ora asta sunt acasă. Sunați-i la telefon, nu vor întârzia prea mult căci locuiesc în acest imobil, exact deasupra.

Impresionată, fără un cuvânt, grăsana se duce să telefoneze.

În mai puțin de cinci minute, cuplul directorial pătrunde în birou. Cei trei polițiști sunt așezați la masa joasă și-i privesc pe noii sosiți, fără să se ridice. El e viclean: ăsta-i cuvântul care-i vine pe limbă lui Daquin. Mic, o mutră de șobolan, alb de tot, cu un nas ascuțit, ochi cenușii, părul rar, cenușiu și acesta. Un șobolan albinos. Ea? Rusoaică: înaltă, bine legată, blondă, cu o coadă groasă răsucită pe creștetul capului, fața alb-roză, ochii albaștri.

Se prezintă: domnul Bernachon, directorul societății, doamna Irina Aratoff, soția lui, maestru-coregraf (numele companiei de dans e al ei) și doamna Lilette Balland, secretară. Am putea ști despre ce e vorba?

– Firește, spune Daquin, tot fără să se ridice. Facem o anchetă asupra morții unei tinere thailandeze. Poate că o cunoașteți.

Daquin scoate din bluzon fotografia moartei.

Irina Aratoff, cu pieptul înainte și un ușor accent, spune iute:

– Nu, n-o cunoaștem.

– Noi credem c-ar putea fi vorba despre una dintre tinerele dumneavoastră dansatoare, aceea care a dispărut între Paris și München. În consecință, vom percheziționa spațiile pe care le dețineți.

Cei trei polițiști se ridică: Thomas se îndreaptă spre biroul secretarei, Santoni și Daquin spre cele din fund. Cercetare sistematică și minuțioasă. La secretară, agende, întâlniri, listă de telefoane. Dosare clasate, corespondență cu companii aeriene, altă corespondență, bogată, cu cabaretele din Zürich și München, despre dansatoare, spectacole, contracte.

– Dansatoarele dumneavoastră nu se întorc niciodată în Thailanda?

– Ba da, bineînțeles, dar noi nu ne ocupăm de această parte a călătoriei lor. O dată ajunse în Germania sau în Elveția, sunt luate în grijă de alți impresari.

Doamna Aratoff prelungește peste măsură i-ul final din impresari. Daquin râde.

În biroul Irinei Aratoff, manuscrise, partituri muzicale, schițe de costume, note de comandă pentru accesorii. Artista din gașcă. Bernachon și-a rezervat Thailanda: liste de adrese și dosarul fiecărui turneu. Lista dansatoarelor, cu fotocopia pașaportului și cu viza fiecăreia. Și coregrafia fiecărui spectacol. Totul pare a fi în regulă. Toate fetele au, conform pașaportului, peste optsprezece ani.

Ultima corespondență de la München menționează faptul că numai cinci dansatoare, în locul celor șase așteptate, au sosit la destinație. În consecință, decontul față de Compania de dans Aratoff se va reduce cu o șesime. Copia protestului exprimat de numita companie, care a avut cheltuieli și care propune ca pierderea să fie împărțită între cei doi.

– În dosarul ultimului turneu nu apar decât cinci nume. De ce?

– Am trimis la München fișa celei de a șasea ca semn de bună-credință.

Și acum, apartamentul. Cinci camere, foarte confortabil, un televizor mare, magnetofon, nenumărate aparate de uz casnic. Un prost-gust desăvârșit, în genul bibliotecă mare fără cărți, dar plină cu „obiecte de artă" și un mic bar ascuns în spatele copertelor false. Dar nimic, nimic.

– Mi se pare că mai aveți și două camere de serviciu.

– Da, vă rog să mă urmați...

Toată lumea urcă la etajul al șaselea. Două odăițe minuscule. Câte trei paturi suprapuse în fiecare. Aici sunt găzduite dansatoarele cât stau la Paris.

– O să revenim să luăm amprente, zice Daquin.

Dar curățenia exemplară a locului nu lasă aproape nici o speranță să mai găsești ceva.

– Și acum, ați vrea să ne arătați și boxa?

Toată lumea coboară la subsol. Grupul se oprește în fața ușii cu numărul 29. Bernachon o deschide: sticle de vin, câteva mobile vechi, două tablouri în stare proastă, valize. Thomas se arată interesat de conținutul valizelor: haine de schi într-una din ele, celelalte sunt goale. Apoi se întoarce spre Bernachon.

– Aici am terminat.

Și așteaptă. Bernachon închide boxa și se îndreaptă spre ieșire.

– Alo, domnu', da' cealaltă boxă?

– Ce altă boxă?

– Cea închiriată de la vecina dumneavoastră, cu numărul 39. Deschideți-o, vă rog.

Artiștii vădesc un început de trac.

– N-avem cheile de la boxa asta, n-o folosim.

– Poate să aibă portăreasa o cheie?

– Întrebați-o, nu știm.

Portăreasa nu are chei de la boxe. Profită ca să întrebe ce se întâmplă. Absolut nimic, îi răspunde Santoni, care se duce la mașina lor, parcată în fața ușii, să caute un șperaclu. Revine cu un polițist în uniformă, care s-a oferit să facă treaba, așa, ca să se distreze și el un pic.

Boxa 39. Trei broaște. Treabă ușoară, doar o apăsare în forță pe fiecare dintre ele și ușa cedează. Boxa e plină de cărți. Cele care nu sunt în bibliotecă, își zice Daquin. Ia una și o răsfoiește. E un catalog de copii thailandezi. Câte o pagină dublă consacrată unuia singur. În asta la care se uită Daquin, în stânga, pe toată pagina, un băiețel între zece și doisprezece ani, gol, plăpând, cu pielea aurie și cu părul negru, un breton des, în genunchi, cu mâinile legate la spate, în curs de-a-i face „o pipă" unui pervers blond, cu mustață, de vreo treizeci de ani, așezat în fața lui, în timp ce un alt blond, același model, ghemuit, îl regulează pe la spate. Totul, pe fondul unei piscine luxoase. Cei doi blonzi sunt bronzați, se vede dunga albă de pe lângă chiloții de baie și incipienți colăcei de grăsime pe deasupra șoldurilor. Pe pagina din față, două fotografii ale băiatului, tot gol. Într-una, este luat din față, într-o poză de seducător, provocatoare. În cea de a doua, cu o banderolă pe ochi, legat de trunchiul unui palmier, este pe cale de a fi biciuit la fund și pe spate de către unul dintre cei doi blonzi, în vreme ce celălalt se bucură de o vajnică erecție. În josul paginii, un nume, o adresă din Bangkok, un număr de telefon și un preț.

Daquin închide broșura și o trece inspectorilor. Expresia feței lui este de nepătruns: aceste imagini îi produc o suferință adâncă. Inventarul continuă. Există aici o gamă largă de varii ediții pornind de la aceleași fotografii. În unele serii, nu mai apar adresele

și prețurile. Acestea nu sunt cataloage de pregătire a călătoriilor, ci simple albume de fotografii porno. În unele ediții, apar laolaltă fete și băieți, în altele doar băieți sau doar fetițe. Să fie cu totul cam o mie de volume, destinate toate unei clientele foarte speciale de pedofili ușor sadomasochiști. Există un public pentru toate astea.

Pe culoar, artiștii se arată consternați. Secretara zice, cu jumătate de gură: „Părinții ar trebui să-și supravegheze copiii." Daquin o pocnește din zbor, o dată și încă o dată, un obraz, celălalt, legat, fără pauză. Ea cade în fund și țipă cu o voce ascuțită. Portăreasa coboară valvârtej ca să vină în ajutorul nefericitei doamne.

– Alo, îi strigă Daquin, șterge-o în viteză, închide-te în loja ta împuțită și nu mai ieși de acolo dacă nu vrei să te înhaț pentru complicitate la crimă și viol asupra minorilor!

O întoarcere demnă și portăreasa dispare. Secretara a amuțit. Daquin se întoarce către Thomas și Santoni.

– Știu că nu folosește la nimic, da' parcă te mai ușurează puțin.

Thomas continuă percheziția în boxă. Pe stivele din dreapta, cum intri, o cutie cu documente de arhivă. Hârțoage de tot felul. Parcurge rapid o scrisoare scrisă de mână, în care corespondentul îl felicită pe Bernachon pentru calitatea fotografiilor pe care i le-a procurat și-i oferă șaizeci de mii de franci pentru un băiat de maximum doisprezece ani. În continuare, enumeră, cu un fel de satisfacție vanitoasă, calitățile fizice pe care-ar dori să le aibă băiatul și de asemenea ce are de gând să facă cu el. Și alte scrisori, de același gen. În concluzie, în birouri se află actele mai mult sau mai puțin oficiale și, într-o boxă, în speranța că ar fi la adăpost de curioși, afacerile în curs, socotite compromițătoare. Și acolo, printre scrisori și recipise, dă peste un pașaport. Fotografie. E pașaportul moartei. Vârsta: douăzeci de ani. Medicul legist a apreciat-o la maximum doisprezece.

– Ticăloșii ăștia trei, la Brigada Teritorială, separați unul de altul și din clipa asta să nu poată comunica între ei sub nici o formă. Luăm câteva exemplare din literatura lor și toate hârtiile. Puneți

sub pază toate spațiile care le aparțin, până ce vor fi sigilate. Ne întâlnim la birou. Vreau să merg pe jos, am nevoie de aer.

Ajuns în stradă, Daquin pornește în grabă. Tâmplele îl apasă dureros. Să se întindă lângă Soleiman și să nu se mai gândească la nimic.

Ora 13:00
Nanterre-La Défense

După ce și-a petrecut ultima parte a dimineții pe la serviciile de asigurări și de impozite, Attali se întâlnește cu Romero la un hot dog și o juma' de vin. Societatea Morora pare curată: douăzeci de muncitori, toți declarați, iar numele corespund celor ale turcilor din fișierele de la ONI. Salarii declarate integral, impozite plătite. Nimic de zis.

– Doar un detaliu neînsemnat, și anume că muncitorii pe care i-am văzut în dimineața asta nu sunt turci, ci marocani. Am zăcut pe-acolo toată dimineața și sunt absolut sigur de ceea ce am văzut, și toate mărturiile concordă. Marocani. (Câteva momente de gândire.) Am putea merge să-i consultăm pe inspectorii de la Departamentul Muncii.

– Habar n-ai ce-i pe-acolo. Ca regulă generală, respectivii inspectori nu dau niciodată o mână de ajutor copoilor. Ca să-ți spun tristul adevăr, nu ne iubesc deloc.

– Există și oameni dintr-ăștia?!

– Există.

Ora 14:00
Passage du Désir

– Să le luăm mai întâi pe cele două femei, pe bărbat îl lăsăm la urmă. Să-ncercăm să ne mișcăm repede. Îmi plesnește capul de durere.

Irina Aratoff nu cedează nici o palmă de teren în fața lui Thomas. Capul sus, trunchiul cambrat: ținută de balerină. Așezat într-un colț al camerei, frecându-și bărbia, Daquin o observă.

– Vă previn, sunt cu totul străină de moartea acestei fete.

– Vom vedea. Explicați-ne mai întâi ce rol aveți în întreprinderea soțului dumneavoastră. El servește drept intermediar pentru bordelurile din Zürich și München. Iar dumneavoastră?

– Cabaretele cu care lucrăm nu sunt bordeluri. Ele oferă spectacole de dans de foarte bună calitate. Eu aleg partitura muzicală, concep coregrafia și repet cu fetele pe durata ședерii lor la Paris. Baletele mele sunt foarte apreciate de clientela germană. (Și aici, lux de detalii, nu mai poate fi oprită.) Am referințe, am lucrat în trupa lui Carolyn Carlson.

Inspectorul Thomas, oarecum depășit de situație, îi cere să repete numele, pe litere, și-l notează pentru orice eventualitate.

Daquin părăsește discret biroul.

Cu un etaj mai jos, Lilette Balland se sufocă de indignare. Santoni a întrebat-o dacă Bernachon regulează fetele.

– Dar cum vă puteți închipui așa ceva? Domnul Bernachon este de o desăvârșită corectitudine. Își iubește soția. N-a făcut niciodată vreun gest sau vreo remarcă deplasată la adresa mea. (Santoni se uită cu înțeles la Daquin.) Tinerele sunt foarte bine supravegheate, să știți. Doamna Aratoff se duce personal să le ia de la aeroport. Apoi, cât rămân la Paris, locuiesc în cele două camere de sus. Iau masa cu doamna Aratoff și lucrează cu ea în apartament... Nu primesc pe nimeni și nu ies niciodată în oraș.

– O adevărată mânăstire. Din ceea ce-mi spuneți reiese că doar scumpul dumneavoastră patron ar fi avut ocazia s-o strangulеze pe fetiță.

Însoțit de Thomas, Daquin se așează în fața lui Bernachon. Acesta e conștient de gravitatea situației sale.

Daquin îi zâmbește.

– Am telefonat la Moravuri. Vor veni să se ocupe de dumneavoastră. Proxenetism cu circumstanțe agravante. Sechestrare de minore cu violențe. Ăsta nu e domeniul nostru. În schimb, noi vă inculpăm pentru asasinat și violențe sexuale asupra unei minore. Oare nu v-am spus? Fata a fost violată în timp ce sau îndată după ce a fost ucisă.

– N-am omorât-o eu.

– Posibil. Dar, ca să vă spun drept, puțin îmi pasă. Pașaportul ei se află la dumneavoastră. Colegele ei, pe care le vom interoga la München, vor confirma că locuia la dumneavoastră. Și secretara dumneavoastră, un exemplu de devotament, ne-a explicat că tinerele thailandeze nu se văd la Paris cu nimeni altcineva în afară de dumneavoastră și de soția dumneavoastră. Soția dumneavoastră e o artistă. Pretinde că nu cunoaște nici măcar sensul cuvântului prostituție. În plus, fetița a fost violată de un bărbat: s-a găsit sperma. E mai plauzibil ca dumneavoastră să fiți vinovat, nu soția dumneavoastră.

– N-am omorât-o eu.

– O să explicați chestia asta în fața juraților.

Daquin se ridică. Bemachon tace. Thomas intervine.

– Domnule Bemachon, reflectați rapid. Nu aveți decât o singură modalitate de a evita inculparea de asasinat și anume să ne spuneți unde se afla victima în seara zilei de 29.

E limpede că Bemachon nu reușește să ia o hotărâre. Daquin strânge dosarul de pe masă. Thomas continuă:

– Dacă ați vândut-o cuiva, nu vă agravați situația spunându-ne, ba asta vă oferă o șansă de a scăpa de inculparea pentru asasinat. (Daquin se îndreaptă spre ieșire.) Vorbiți, ziceți ce-aveți de zis, înainte ca domnul comisar să părăsească încăperea.

– Domnul Simon.

Daquin se întoarce din drum.

– Mai repede.

– Din când în când, le încredințez pe tinerele mele dansatoare unor clienți de încredere. Pentru o seară.

Daquin se așează, deschide din nou dosarul.

– Pe 29 seara am însoțit-o la domnul Simon, care conduce societatea Video Simon, în boulevard de Strasbourg.

– Și cu ce anume se ocupă societatea asta? Face filme porno?

– Nu știu, nu l-am întrebat niciodată. Am condus-o pe fată acolo, vineri, la ora 20:00. Am venit s-o iau, după cum convenisem, sâmbătă, la ora 8:00 dimineața.

– Și?

– Ea nu era acolo. Simon mi-a spus că nu știe unde e. Ne-am gândit amândoi c-a fugit. Simon m-a despăgubit.

– Cu cât?

– Douăzeci de mii de franci, bani lichizi.

– De ce i-ați păstrat pașaportul?

– La vârsta ei, fără acte, în Paris, m-am gândit că aș avea o șansă s-o recuperez. Iar nemții n-ar fi acceptat-o fără acte în regulă. Actele în regulă costă scump.

Daquin își simte capul prins într-o menghină. Își face socoteala că-i mai rămâne cel mult o oră de luciditate, înainte ca migrena să-l doboare.

– Aveți grijă de tot ce trebuie pentru o descindere, mâine dimineață devreme, la Video Simon. Ne întâlnim aici, mâine dimineață la 8:00. Am plecat acasă.

Ora 21:00
Villa des Artistes

Soleiman își face loc lângă Daquin, întins pe canapea, în penumbră, ochii închiși, chipul livid.

– Ce-i cu tine? Ce ai?

– O migrenă. (Daquin nu deschide ochii, vorbește foarte încet, ezitant.) În câteva ore o să-mi treacă.

– Să-ți aduc niște medicamente?

– Nu, nu vreau nimic. Nu iau niciodată nici un fel de medicamente.

– Vrei să plec?

– Nu, te rog, nu pleca. Fă-ți ceva de mâncare, nu te ocupa de mine. Când o să-mi treacă, o să urc la culcare, asta după miezul nopții.

În dosul pleoapelor închise, într-o obscuritate sângerie, imaginea haidamacilor blonzi, mustăcioși și a copiilor din cataloagele Bemachon, imagini care pulsează în ritmul sângelui din artere.

Foarte târziu în noapte, epuizat, Daquin se strecoară în pat, îl ia în brațe pe Soleiman și adoarme pe loc, cu buzele lipite de umărul lui.

11

JOI 13 MARTIE
Ora 9:00
Boulevard de Strasbourg

Daquin intră primul la Video Simon. Îl întâmpină o brună înaltă, bine făcută, o frumusețe stereotipă, toată numai zâmbet. Care nu durează prea mult. Daquin s-a decis să abordeze acțiunea în forță, cel puțin pentru început, asta și în ideea că ei ar opta pentru jocul de-a baba-oarba. Inspectorii Thomas și Santoni intră în urma lui și-și scot pistoalele. Șocată, bruna încremenește.

– Poliția. Chemați-l pe director.

Doi dintre angajați, foarte corecți, în costum de culoare închisă și cravată, așezați într-un colț, care tocmai pălăvrăgeau, amuțesc pe loc. Tăcere apăsătoare, inspectorii sunt tot cu pistoalele în mână. Bruna trece în spatele biroului și apasă pe butonul interfonului.

– Domnule Simon, sunteți așteptat la intrare... Poliția.

Daquin se repede spre ușa biroului pe care scrie DIRECTOR și o deschide larg, cu bruschețe.

– Ieși de-acolo!

Un semn către cei doi inspectori, moment de care angajații profită pentru a dispărea.

Simon iese, treizeci de ani, dinamic, foarte sigur pe el. Vestă galbenă peste o cămașă de mătase neagră, pantalon negru. Daquin își zice: I-ar fi plăcut lui Lavorel să se afle aici. Simon se apără ca un diavol.

– Ce-i cu asaltul ăsta, cu pistoalele astea... O întreprindere respectabilă... Îmi goniți clientela, îmi stricați reputația...

Fentează, e furios? Daquin, foarte oficial:

– Acționăm în temeiul unui mandat privind o crimă comisă în noaptea de vineri, 29 februarie spre 1 martie. Avem motive întemeiate să credem că această crimă a fost comisă aici. De aceea ne-am luat toate precauțiunile.

Daquin îi face un semn lui Thomas, care-i pune lui Simon revolverul în spate. Acesta se calmează pe loc.

– Așează-te. Cu ce se ocupă Video Simon?

– Face filme video pentru instituții, dar mai ales îi antrenăm pe funcționarii de rang mai înalt să se exprime în public și în fața camerelor de luat vederi.

– Faci filme porno?

– Nici vorbă.

– O cunoști pe fetița asta? (Fotografia thailandezei moarte.)

– Nu. (Simon își încrucișează mâinile pe piept.)

– Totuși, Bernachon pretinde că a adus-o aici, vineri 29 februarie, seara. Și a fost asasinată în cursul nopții.

Simon își desface larg brațele, ridică din umeri.

– Nu cunosc nici un Bernachon.

– Fă-ne un tur al încăperilor.

Thomas îl împinge cu țeava revolverului. Un tur rapid prin birouri, nu sunt decât trei, al lui Simon, secretariatul. (Unde este secretara? Bruneta de la intrare: Eu mă ocup de secretariat, când n-am clienți de întâmpinat, stau în biroul ăsta.) Al treilea birou, practic gol.

– Îl punem la dispoziția clienților care închiriază peste zi instalațiile noastre și care vin cu oamenii lor.

– Și tu n-ai un cameraman sau un animator al tău?

– Nu. Fac eu însumi totul. Și când e prea mult de lucru, apelez la persoane din afară cărora le plătesc prestațiile.

Și acum, studiourile. Daquin se-ntoarce spre brunetă:

– Închideți ușa de la intrare și urmați-ne.

Scară în spirală. Coboară cu toții într-un fel de vestibul pătrat, neluminat. Pe fiecare latură a pătratului, o cabină de sticlă în care se poate vedea o cameră video fixată pe un suport. Ecran de control, proiectoare, prize și nenumărate întrerupătoare, diverse materiale etc., etc. În fundul fiecărei cabine, o ușă. Daquin deschide: un mic studio, în întregime tapițat, pereți și tavan, cu o pânză albă, o baghetă lată, de culoare neagră, delimitează fiecare perete, ai zice că e un ecran de cinema, mochetă albă, groasă, două proiectoare fixate pe pereți. În centru, o masă și câteva scaune. Cele patru studiouri sunt echipate identic.

– Asta-i tot? întreabă Daquin.

– Tot. (Simon e în defensivă.)

Thomas se pricepe un pic la video. El intră într-o cabină, cercetează totul foarte atent, pune ochiul în vizorul camerei de filmat.

– Cum se face contactul?

– De la masa din studio.

Daquin face contactul. Imaginea este neclară. Bâzâitul motorului electric al camerei, și declanșarea se face automat la masă. Thomas cercetează cu multă atenție camera de filmat. S-ar părea că sunt posibile două poziții de declanșare, prereglate, dar camera e fixă. Îl roagă pe Daquin să întrerupă și apoi să facă din nou contactul. De data asta, nu mai e nici un fel de zgomot de motor și declanșarea rămâne reglată la masă. Bine. La ce corespunde oare a doua declanșare și de unde poate fi făcută?

Thomas intră încă o dată în studio, se apropie de peretele din fund, din fața camerei de filmat, pipăie, apasă pe bagheta din stânga care se înfundă în perete, și dintr-o dată culisează un întreg panou. Studioul devine de trei ori mai spațios. Un pat mare, alb, în centrul spațiului nou creat, un frigider, un fotoliu. Pe tavan, exact deasupra patului, și pe cei trei pereți, oglinzi mari. Un întrerupător aflat la capul patului poate declanșa camera, iar reglarea se face în mod automat deasupra patului. Cele patru studiouri sunt construite în același fel. Daquin se întoarce către Simon.

– E un dispozitiv foarte ingenios. Explică-mi puțin la ce folosește chestia asta?

Simon nu se mai simte deloc sigur pe el. Convivul strălucitor a dispărut.

– În cursul zilei lucrăm în prima parte a studioului.

– Mă-ndoiesc. Și-apoi?

– Serile, închiriez studiourile unor persoane cărora le place să-și ia o amintire video de la propria lor ședință de amor. Nu e interzis. Ai tot dreptul să dai din fund și din picioare după pofta inimii. De altfel, nu e numai părerea mea. Sunt destui și dintr-ai voștri care văd la fel lucrurile astea. Și care, prin forța împrejurărilor, nu vor aprecia acest rodeo.

– Asta o să vedem mai târziu. Nu uita că-ntr-unul dintre studiourile astea a fost ucisă o tânără thailandeză de doisprezece ani. Laboratoarele noastre vor supune totul unei cercetări minuțioase și, oricât de bine ai curățat, îți garantez că o să găsim urmele trecerii ei pe aici și ale crimei. Și crima, vezi bine, încă nu e ceva permis.

Daquin simte că cei doi, Simon și bruneta, sunt înfricoșați. Să se grăbească. Să-i ridice și să-i interogheze cât mai repede, căci sunt pregătiți. Se întorc cu toții sus. Bruneta descuie ușa de la intrare. Daquin îi face semn unui polițist care așteaptă afară.

– Începând din acest moment, în acest subsol nu intră decât oamenii noștri. Santoni, rămâi aici și adună tot ce e de adunat de prin birouri. Thomas, vii cu mine la Brigadă.

În mașina poliției care-i duce la Brigada Teritorială, Daquin simte o tensiune între fată și tânărul bărbat. Ceva aproape palpabil.

Ora 11:00
Passage du Désir

Daquin i-l încredințează pe Simon lui Thomas.

– Interogatoriu dur, dar nimic în plus. Ai auzit, are fără îndoială protectori. Eu iau fata.

– Cum te cheamă?

– Christine.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și doi.

– Ești amanta lui Simon?

– Da. (Slab și ezitant, evident tulburată.)

– O să asculți cu cea mai mare atenție ceea ce am să-ți spun. Poți să mă întrerupi dacă nu înțelegi ceva, dar nu ca să-mi răspunzi, nu acuma. După aceea, am să te las singură un sfert de oră, ca să reflectezi. Am început. Ești o persoană mediocră. Pe jumătate drăguță, pe jumătate deșteaptă, nu ai cine știe ce educație, și familia ta mai mult ca sigur că n-are mijloace ca să te țină acasă fără să faci nimic. Cauți de lucru și e foarte greu să găsești. Din plictiseală, te culci cu unul, cu altul. Și dai peste Simon. El are papagal, o situație. Îți dă o slujbă, poate că e și un amant convenabil. Ai încredere în el. Afli foarte repede despre afacerile lui îndoielnice, cu partidele de dezmăț în grup, dar dintr-un motiv sau altul ai impresia că el e în stare să se cațere mai sus și să ajungă să câștige bani buni. Visezi poate să te măriți cu el. Cum ești ametită de romanele din colecția „Harlequin", îți închipui că ești îndrăgostită de el și-n clipa asta, chiar acum îți compui un film, în care eroina ești tu, tu îl vei salva din ghearele poliției, și ei se vor căsători, și vor avea mulți copii... Mai întâi că nu e vorba de orgii, ci de uciderea unei copile. Am adus fotografiile cadavrului, o să ți le las aici. O să-ți las și raportul medicului legist. Poate că n-o să înțelegi chiar totul. Dar vei putea verifica vârsta copilei și vei vedea că a fost sodomizată după ce murise. Într-o afacere ca asta, toți bunii prieteni, toate relațiile sus-puse ale lui Simon, pe scurt, toți cei care profită de afacerea lui îl vor lăsa baltă. Ei sunt dispuși să acopere partidele de plăceri sexuale, cu dat din fund și picioare pe sus, mai mult sau mai puțin legale, dar în nici un caz să fie compromiși în povești de prostituție și de asasinat de copii. Mă urmărești?

Ea face semn că da.

– Și tu, care fără-ndoială n-ai nimic de-a face cu toate astea, dintr-un spirit romanțios, o să te trezești amestecată și vârâtă la pușcărie pentru complicitate la omor. Când o să ieși, nici măcar nu-l vei găsi pe Simon. Și pe deasupra nu vei mai găsi nici o slujbă. Pentru unul și același motiv: afacerile sexuale cu copii,

fie ei și thailandezi, nu plac nimănui. Ți-ai făcut o idee despre situație?

Ea aprobă din nou.

– Mă duc să beau o cafea. Ai exact cincisprezece minute ca să nu-ți nenorocești restul zilelor.

Când Daquin revine, Christine e albă ca varul. El se instalează de îndată la mașina de scris care se află pe o măsuță, într-un colț, și-i cere numele, prenumele, adresa, starea civilă...

– Cum decurge sistemul de închirieri la studiourile lui Simon?

– Nu m-am ocupat niciodată de asta. Dar știu că are un fel de abonați. Ei au chei de la ușa de la intrare și de la studiouri.

– Pot veni oricând poftesc?

– Nu. Cred că telefonează înainte pentru a-și aranja întâlnirea. La telefon spun așa: În legătură cu seratele abonaților, și atunci eu nu mai întreb nimic și-l dau pe Raphaël.

– Așa-l cheamă pe Simon?

– Da.

– La ce oră pleci seara de la birou?

– Îl aștept pe Raphaël, plecăm împreună, practic, în fiecare seară. Cam pe la șase, șapte, depinde cât avem de lucru.

– Nu-i așteptați pe abonați?

– Nu. Eu nu l-am văzut niciodată pe nici unul.

– Și vineri 29, seara... spune.

Mașina de scris răpăie în rafale întrerupte de lungi tăceri.

– L-am așteptat pe Bernachon.

– Vine des?

– Nu chiar, dar, în sfârșit... să zicem oarecum regulat. Cred că l-am văzut de patru, cinci ori.

– Apoi?

– A venit cu fata înainte de ora 20:00. Nu părea să aibă doisprezece ani.

– Continuă.

– El a plecat și fata a rămas. Raphaël a coborât cu ea la subsol. A revenit după... nu știu, poate zece minute și am plecat la cinema.

– Ai putea preciza cât timp a rămas jos?

– M-am pieptănat, m-am rujat, m-am uitat în oglindă și a și venit. N-am avut sentimentul că l-aș fi așteptat.

– Înțeleg cam cum vă petreceți voi timpul pe aici. Nu contează. Și când a venit Bernachon s-o ia pe fată înapoi?

– Asta nu mai știu. A doua zi era sâmbătă și sâmbăta nu vin niciodată la birou.

– Dar Simon, el s-a dus?

– Da.

– La ce oră?

– La ora 8:00.

– Bernachon venea numai vinerea?

– Nu, nu cred.

– Și-n cursul dimineții, cum se desfășurau treburile?

– Nu știu. Eu nu ajung niciodată la birou înainte de ora 9:00. Și la ora asta n-am văzut niciodată vreo thailandeză.

– Și Simon? El pleacă la birou mai devreme?

– Da, adeseori. Are destule de făcut înainte de sosirea clienților.

– Îmi închipui... Și tu nu l-ai întrebat niciodată, nimic, despre activitățile lui?

– Nu. La început, nu știam nimic. Mai târziu, mi-a explicat că închiriază studiourile și că trebuie să-i fac lui, direct, legătura la anumite apeluri telefonice. Asta-i tot. În rest, trebuia pur și simplu să nu fiu una dintre pisăloagele alea care pun tot felul de întrebări.

Daquin și-a terminat de bătut raportul.

– Citește fără grabă ce-am scris. Dacă e exact ceea ce mi-ai spus, semnează. Dacă ceva nu e în regulă, arată-mi și corectăm imediat.

Ea citește încet, cu atenție.

– E în regulă, semnez.

– Și acum, domnișoară, dă-mi voie să-ți spun ceva: pleacă de aici în fuga mare, caută-ți un nou serviciu, un nou amant și uită-l pe Simon. Să știi că de fapt nu e mai nimic de capul lui.

*

Depoziția lui Bernachon, depoziția Christinei, Simon a cedat imediat. Și a spus o poveste foarte ciudată. El a început prin a amenaja, într-un studio, o cameră pe care o închiria ocazional pentru a face filme video, clasate X. Dar foarte repede a început să primească cereri de închiriere provenind de la clientela sa din instituții, mai ales pentru partide de dezmăț în grup privat, pe care participanții pofteau să și le filmeze. Rapid și-a dat seama că i se deschide astfel perspectiva unui comerț extrem de rentabil. Ca persoană cu resurse și imaginație, nu doar că și-a amenajat cele patru studiouri după același model, dar a și organizat un club foarte original. Cincizeci de membri, a câte două mii cinci sute de franci lunar. La înscriere, fiecare membru își alege la întâmplare, dintr-o urnă care conține cincizeci de pseudonime, unul și primește chei de la intrare și de la studiouri. Simon îi explică modul de funcționare a aparatului de filmat. Foarte simplu: totul este automat. Apoi fiecare membru al clubului telefonează, folosind pseudonimul ales: anonimat desăvârșit. El reține un studio pentru una dintre serile săptămânii, sau pentru o jumătate de zi, în week-end, la alegere. Poate veni cu cine vrea, cu condiția să nu spună nimic despre felul cum funcționează studiourile, discreția fiecăruia garantând securitatea tuturor. De asemenea își poate comanda fete sau băieți, caz în care Simon nu este decât intermediar și nu ia bani în plus, prestațiile fiind achitate direct prostituatelor, cu excepția thailandezelor, în cazul cărora el îi remite banii lui Bernachon.

– Să ne întoarcem la thailandeze. Cum e cu ele?

Bernachon aduce o fată sau mai multe, Simon o (le) însoțește într-un studio, ea se dezbracă și așteaptă clientul. Simon îi închide hainele în cabina cu aparatul de filmat. La plecare, clienții încuie studioul cu cheia în urma lor și fata-și petrece noaptea acolo. A doua zi dimineața, pe la ora 8:00, Bernachon vine s-o ia și Simon îi dă hainele. În sâmbăta aceea, când a venit, Simon n-a găsit nici fata, nici hainele și studioul era aparent în ordine. S-a gândit că bărbatul a lăsat fata să fugă. Și l-a despăgubit pe Bernachon pentru această pierdere.

– Cu cât?

Douăzeci de mii de franci. Ceea ce i s-a părut rezonabil. Nici o clipă nu s-au gândit la o crimă: toți abonații sunt persoane din „lumea bună". Simon n-ar accepta pe fitecine, trebuie să-i fie recomandat.

– Așadar, n-ai știut cine a fost vineri seara cu thailandeza?

Nu. Simon știe doar că în seara aceea, în studioul acela, a fost abonatul cu pseudonimul Icar. Dar cine e Icar? N-ar putea spune.

Daquin se ridică.

– Luați-i lui Simon o depoziție. Ne trebuie o listă cu pseudonimele, o listă cu abonații și alta cu „prestatoarele de servicii" pe care le solicită în mod obișnuit. Plus conturile bancare și toată contabilitatea clubului. În caz contrar, nu luăm în considerație nici un cuvânt din povestea asta șuie a lui și-l inculpăm pentru crimă. Ca să nu mai spun că avea tot timpul s-o facă. Vă las, am treabă pe sus.

Sobesky a întârziat mai mult de o oră, dar nu pare să-și dea seama. Se îndreaptă spre Attali, care e așezat la biroul cel mare. Mic, solid, puternic, burtă. Față pătrățoasă, ochi luminoși, părul tuns perie și barba cenușie tăiată în colier. Deschis, cald. Attali și Romero se ridică la intrarea lui, se prezintă, îl poftesc să ia loc. Daquin, așezat la biroul cel mic, e adâncit într-un teanc de dosare. Attali începe:

– V-am convocat pentru ora 16:00 (își privește demonstrativ ceasul) ca să vă punem câteva întrebări în legătură cu declarația dumneavoastră privind dispariția domnișoarei Lamouroux, declarație pe care ați depus-o marți 4 martie, la comisariatul arondismentului 10. Ne-ați putea spune ce anume a motivat acest demers al dumneavoastră?

– Virginie este manechinul meu vedetă, de aproape trei ani. (Încurcat, Sobesky ezită un pic.) Este, de asemenea, de șase luni, prietena fiului meu. Locuia la el. Vineri 29 februarie, am avut o masă în familie, cu câțiva prieteni. După masă, fiul meu și Virginie s-au certat, destul de rău de vreme ce Virginie a plecat de una singură. Nu știu de ce s-au certat, Xavier n-a vrut să-mi spună. A doua zi dimineață am plecat cu niște prieteni în

week-end, la Deauville. Luni dimineață aveam o prezentare de modele pentru un client important. Trebuia s-o facă Virginie. Ora 11:00, nici urmă de Virginie. Era pentru prima dată în trei ani că se întâmpla așa ceva. În grabă și pe nepregătite, a înlocuit-o soția mea. Pe vremuri... e mult de-atunci, făcea și ea prezentări. Clientul a plecat, afacerea de altfel a fost ratată, l-am sunat pe fiul meu la spital, unde era de gardă – e student la Medicină – și mi-a spus că n-a văzut-o pe Virginie de vineri seara. La acestea, m-am neliniștit de-a binelea. În decursul zilei de luni, am telefonat la toți prietenii ei pe care-i cunoșteam, nimeni nu știa nimic. Și atunci, marți dimineață, m-am hotărât să merg la Comisariat.

– Știți că Virginie este din nou la Paris? Și anume, exact din 5 martie?

– Am aflat de la un prieten al meu, fabricant.

– Deci n-a luat legătura cu dumneavoastră după ce s-a întors?

– Nu.

– Nu vi se pare curios?

– Bineînțeles, dar ce-aș putea să vă spun?

– Știați că Virginie Lamouroux s-a aflat la New York, între 1 și 5 martie și că s-a întâlnit acolo cu asociatul dumneavoastră, domnul Baker?

– Nu, n-am știut nimic despre asta. (Sobesky e sincer uimit.)

– De ce credeți că s-au întâlnit?

– De unde-aș putea să știu?

– Îl cunoștea de mult timp pe domnul Baker?

– Nu cred că-l cunoștea.

– De când e domnul Baker asociat cu dumneavoastră?

– Ce legătură au aceste întrebări cu demersul meu de la Comisariat?

Romero preia ștafeta:

– Noi am arestat-o pe Virginie Lamouroux, după întoarcerea ei de la New York. Era în posesia unei anumite cantități de heroină.

– Virginie? (Vocea i se sparge în acute.)

– N-ați suspectat-o că făcea trafic de droguri?

– Nu, nicidecum. Ţin foarte mult la Virginie. Ca multe alte fete, face şi ea meseria asta de manechin doar pentru un timp, ca să-şi poată plăti studiile. Ea vrea să se facă muzeograf.

Attali şi Romero şi-o imaginează pentru o clipă pe VL în chip de muzeograf. Cam dificil.

– Cu siguranţă că a avut nu puţine aventuri, e normal pentru o tânără, în zilele noastre. Dar de aici, să te gândeşti că ar vinde droguri...

– Iată de ce am dori să clarificăm relaţiile ei cu domnul Baker.

– Lucrez cu Baker de un an şi jumătate. Ne-am cunoscut la Salonul confecţiilor. Mi-a propus un contract de licenţă pentru Statele Unite. Evident, am acceptat. Şi treaba merge bine. Nu i-am văzut niciodată împreună pe Baker şi pe Virginie.

Daquin, fără să se mişte de la birou:

– Lucraţi cumva cu doamna Anna Beric?

Sobesky se-ntoarce spre el, cu sprâncenele încruntate.

– Desigur. Ce sens are întrebarea asta?

– Doamna Beric a dispărut exact în acelaşi timp cu Virginie Lamouroux, numai că ea n-a mai apărut.

– Ce legătură credeţi că ar putea fi între aceste două femei?

– Habar n-am. Vă întreb pe dumneavoastră. Au cumva relaţii profesionale?

– Nu, se mişcă fiecare în sectoare cu totul diferite. După părerea mea, nici nu se cunosc. Anna este o veche prietenă a mea. Şi-a început meseria la mine, ca retuşoare, să fie douăzeci de ani de atunci. Apoi, tot la mine, a făcut de toate: manechin, vânzătoare, reprezentantă, secretară. Am învăţat-o de toate. Şi a plecat ca să-şi facă propria ei întreprindere, acum vreo doişpe ani. De atunci, am continuat să lucrez cu ea. Şi să nu-mi spuneţi că şi ea se droghează, pentru că o să vă râd în nas.

– Cum a ajuns la dumneavoastră?

– Mi-a adus-o comisarul Meillant. Era pe atunci inspector. Fata era în rahat şi trebuia s-o ajutăm. Dar s-a descurcat foarte bine.

– Îl cunoaşteţi pe comisarul Meillant?

– A dispărut cumva şi el? (Zâmbet.)

– Din câte știu, nu. (Daquin îi întoarce zâmbetul.) A fost o simplă curiozitate din partea mea.

Pentru o clipă, Sobesky își ia un aer grav. Apoi:

– N-am nici un motiv să nu vă răspund. Da, îl cunosc pe Meillant, de foarte mult timp. Din primăvara lui '43, ca să fiu exact. Eram copil. Evreu. El era doar cu puțin mai mare decât mine. Mi-a salvat viața. Am rămas prieteni. Și acum, aș dori să-mi explicați limpede ce caut eu aici, la dumneavoastră.

Răspunde Attali:

– Pur și simplu, domnule Sobesky, vă aducem la cunoștință în mod oficial că domnișoara Lamouroux n-a dispărut, în consecință, declarația dumneavoastră este clasată și vă mulțumim foarte mult că ați avut bunăvoința să răspundeți la întrebările noastre.

Sobesky se ridică, strânge mâna celor doi inspectori, aruncă o privire spre Daquin, care e din nou cufundat în dosarele lui, și pleacă.

Daquin se ridică să pună de cafea.

– Cum stăm, șefu'?

– Ca să spun drept, habar n-am. Un singur lucru e sigur: VL îl cunoaște pe Baker. S-o întrebăm pe ea cum se face că Sobesky nu e la curent.

Înainte de a pleca, Daquin ia dintr-un sertar al biroului său un plic din hârtie de ambalaj. Înăuntru se află două fotografii în alb-negru, luate fără-ndoială la un cocteil. Pe fiecare dintre ele, chipul unei femei, încercuit cu un creion, și o notă a lui Lavorel: Anna Beric. Este încă foarte frumoasă. Înaltă, brunetă naturală. O reminiscență a rochiei roșii din dulapul cu haine. Și două fotografii mai mici: Meillant, ieșind de la Comisariat.

Meillant nu și-a încrucișat drumul doar o singură dată cu Anna Beric. El s-a îngrijit să-i găsească de lucru. E puțin probabil s-o fi pierdut cu totul din vedere. Prea frumoasă, fascinantă. Și el, și ea lucrează în Sentier.

12

VINERI 14 MARTIE
Ora 9:00
Comisariatul arondismentului 10

Attali o așteaptă pe Virginie Lamouroux. Ea intră în marea sală de primire, vine până la el, un mic semn din cap și un zâmbet.

– Unde e registrul în care să semnez?

Attali i-l împinge în față. Ea semnează.

– Domnișoară, îmi permiteți să vă spun că arătați încântător în această dimineață?

– Mulțumesc, domnule inspector, complimentul dumneavoastră îmi merge drept la inimă.

– Nu am să vă pun decât o singură întrebare. (El se ridică și-i ia brațul, un gest pe jumătate galant, pe jumătate ca să se asigure că n-o să-i scape din mână.) Cum se face că Sobesky nu știe că-l cunoașteți pe Baker, și încă atât de bine încât să-i faceți o vizită la New York?

Virginie e ușor tulburată de întrebare, dar nu într-atât încât să-și strice buna dispoziție. Îi surâde lui Attali.

– Pentru că Sobesky e un tip care se crede isteț, fiind de fapt un tâmpit vanitos și naiv. M-am săturat de el, de micile lui escrocherii, de obiceiul pe care-l are de a-și pune mâinile pe

fundul meu. M-am săturat și de el, și de fiu-său. Și-i bag în mă-sa. Puteți înțelege chestia asta, domnule comisar?

Attali e descumpănit.

– Înțeleg foarte bine, domnișoară Lamouroux.

Ea pleacă, mișcându-se în felul ăla al ei, dansant.

Romero, plantat la ieșirea din comisariat, o ia în filaj, de la distanță. Ea intră în gangul unui imobil din rue des Vinaigriers. Romero ar jura că a văzut-o făcând cu mâna în direcția lui un mic gest de adio. El grăbește pasul și intră, la rându-i, în același gang. Mai multe scări, trei curți care dau dintr-una într-alta, altele două deschise spre un pasaj și spre strada... Câteva minute îi sunt de ajuns ca să fie sigur că Virginie, cu bună știință, i-a tras clapa.

Ora 10:00
Autostrada de Sud

După o primă parte a dimineții, foarte liniștită – amor cu Soleiman și micul dejun la pat, (blinî, smântână, icre tarama, cafea) – Daquin se îndreaptă cu mașina în direcția Fontainebleau. Vremea e destul de frumoasă, îi face bine să lase puțin în urmă mizeriile de tip Bernachon-Simon. Dar, de fapt, cam cât câștigă Simon? Cincizeci de abonați a două mii cinci sute de franci, o sută douăzeci și cinci de mii de franci pe lună neimpozabili, la dracu'!... Asta peste veniturile lui oficiale... Evident, ar fi de scăzut de aici sumele pe care le varsă protectorilor săi, despre care noi, de altfel, încă nu l-am auzit vorbind. Daquin nu conduce prea repede, asta-i permite să reflecteze în tihnă la o mulțime de lucruri. Și să acorde oarecare atenție micului semnal de alarmă pe care i-l dă instinctul, precum că la această oră, deloc aglomerată, rulând cu o sută zece la oră, nu e câtuși de puțin normal să descopere mereu în spatele lui acest Citroën CX. Voi verifica, am să-mi fac plinul. Citroënul își continuă drumul. Dar la o distanță de numai doi kilometri, mașina se află din nou în spatele lui. Daquin o ia pe bifurcația spre Barbizon, se oprește într-un refugiu, desface o hartă cu aerul că o cercetează, Citroënul îl depășește. Pleacă și el. Acum are o certitudine. Să pui să fie urmărit un comisar de poliție, iată ceva prea puțin obișnuit. Dar cine?

Traficanții? Sau alte departamente ale poliției? De exemplu, cei care s-au ocupat de pista marsilieză? Cum să reacționezi? Dat fiind că habar n-am despre ce-i vorba, prudență, răbdare, am să văd ce-o fi mai departe. Mă duc totuși la Barbizon.

Ora 11:00
Hanul Bas-Bréau

Hanul este încântător. În față, o construcție veche, în spate alte construcții, joase, mai recente, dar discrete, o grădină plină de flori și de culori. Trebuie să fie un loc minunat pentru întâlniri amoroase. Daquin o înscrie perfect pe Anna Beric în acest cadru. Mai puțin pe Meillant. Dar de fapt, poate că nici nu-l cunoaște prea bine. Intră la bar. Interiorul, pe trei sferturi englezesc. Clienții n-au apărut încă, barmanul e singur, este dimineață, destul de devreme.

– O cafea, vă rog. (Își scoate legitimația.) Nimic grav, fiți liniștit, o anchetă de rutină, două persoane despre care avem motive să credem că sunt clienții hotelului.

Fotografii. Chipul barmanului se luminează tot într-un zâmbet.

– Bineînțeles. E doamna Beric. O femeie frumoasă, foarte plăcută, foarte politicoasă, nu vreuna dintr-alea, cu nasul pe sus, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Înțeleg foarte bine. Vine adeseori?

– Da, e o obișnuită a casei. N-aș putea să vă spun de câte ori vine, dar o vedem cel puțin o dată pe lună.

– Și el?

– Nu-i știu numele. O însoțește întotdeauna. De cele mai multe ori, sosesc separat și se întâlnesc la bar, spre orele 8 ale serii, înainte de a lua masa și de a-și petrece noaptea aici. În ziua următoare, pleacă, tot așa, separat. Dar întotdeauna ea plătește. Nostim, nu? Iar el n-arată chiar a gigolo.

– Într-adevăr, nu prea. Când i-ați văzut ultima dată? Cu aproximație.

– Să fie trei săptămâni de-atunci! Spuneți-mi, nu-i așa că nu are necazuri serioase? Sper să n-aibă.

– Din partea noastră, nu. Este amestecată, dar vag, într-o poveste extrem de complicată, în care aș dori s-o audiez ca martor. Vă mulțumesc foarte mult pentru amabilitate.

Și Daquin își plătește cafeaua, cu toate protestele barmanului.

Apoi, un tur pe jos, într-o plimbare, pe strada principală din Barbizon: ateliere și galerii de pictură expunând tablouri proaste, unul lângă altul, și acum, fără nici o dificultate, reperează Citroënul, parcat într-o străduță adiacentă. Își fixează numărul în memorie, își ia în liniște dejunul, pe terasa unei cafenele micuțe, citind ziarele. Apoi drumul de întoarcere, fără probleme, spre passage du Désir.

Ora 15:30
Passage du Désir

Să verificăm numărul Citroënului CX. Numărul aparține unui mic Renault: învățător, MAIF, nici o semnalare de furt. Deci, plăcuțe false. Apoi, telefon lui Soleiman. Daquin vorbește din alt birou, nu se știe niciodată.

– Sol, sunt urmărit și nu știu de către cine. Precauție imediată, nu vii la mine, nu mă cauți, nici acasă, nici la birou. Te caut eu, îndată ce limpezesc lucrurile. Fii foarte prudent, Sol. Nu ieși de unul singur. Probabil că sunt traficanți, și ăștia au la dispoziție toate mijloacele.

Să-l căutăm pe Lavorel.

– Cam pe unde ai ajuns cu cercetările?

– Am reconstituit în întregime rețeaua de fabricanți a Annei Beric. Când mi-o veți aduce, dacă mi-o veți aduce, voi fi în măsură să lansez cea mai mare operațiune de redresare fiscală cunoscută vreodată în Sentier. Nu vă pot garanta vreo legătură cu drogurile, dar banii negri și praful alb fac adesea casă bună.

– Meillant este și acuma amantul Annei Beric. Și amândoi ascund cu multă grijă această legătură. (Lavorel îl privește pe Daquin și așteaptă continuarea.) O să-i ceri lui Meillant o întrevedere. Și-o să-i pui întrebări despre Sentier. E în zonă de două-

zeci de ani, știe tot. Nimic mai normal decât să-i ceri părerea. (Daquin își lasă un timp de gândire.) Poți chiar să amintești numele Annei Beric. Am fi niște sticleți jalnici, dacă n-am reuși să ajungem până la ea.

– Ce-ai vrea să afli, șefu'?

– Aș vrea să știu în ce ape se scaldă Meillant: e samurai sau unul care-și pregătește pensia?

Thomas și Santoni oscilează între triumfalism și descurajare. Simon le-a dat totul pe tavă, liste, contabilitate. Cincizeci de abonați. Vreo douăzeci de funcționari superiori, posturi înalte în mari întreprinderi, șase deputați, doi senatori, trei avocați cunoscuți, doi realizatori de televiziune și un comisar de la Moravuri, de șase luni la pensie. Necazurile abia acum încep.

Au obținut de asemenea pseudonimele vizitatorilor de vineri 29 februarie. Icar, deci, pentru micuța thailandeză. Ahile, Prometeu și Teseu, în celelalte studiouri. Lui Daquin îi vine să râdă. Iată la ce folosește în zilele noastre cultura greacă. Prometeu – ca să te destrăbălezi în gașcă și să tragi hașiș pe nas.

Pe lista „prestatoarelor de servicii" obișnuite, Virginie Lamouroux.

Tăcere.

– O acoperire pentru minunatul lui comerț?

Thomas ridică din umeri. Daquin gândește cu voce tare:

– O să punem cât mai repede, în mod oficial, Moravurile în legătură cu această afacere și-o să-i lăsăm pe ei să se descurce cu fostul lor comisar și cu ipoteticii, dar posibilii, protectori ai lui Simon. În ce ne privește, nu ne interesează decât crima. Și Virginie Lamouroux. De data asta o s-o punem la răcoare și să vedem mai pe îndelete cam ce-ar mai avea ea de spus. În rest, continuarea logică este să luăm lista celor cincizeci de abonați, nici nu e chiar așa de mare, să-i interogăm pe toți, să verificăm pseudonimele, alibiurile, obiceiurile indivizilor în materie de consum de droguri și de fetițe și să ne spună ce știu despre Virginie Lamouroux. Dar ținând seama de onor clientela cu care ne-am căptușit, trei pătrimi dintre ei vor refuza să-și recunoască apartenența la rețea. Dacă-i scuturăm numai puțin, ne-am și pus

în spinare, dacă nu Comisia Europeană a Drepturilor Omului, atunci sigur ONU. Ca să nu mai vorbim de superiorii noștri direcți. Lăsați-mi toate hârtiile astea să le citesc, să-mi scriu raportul, să mă văd cu șeful meu.

În liniște, fotoliu, cafea, picioarele pe birou, Daquin parcurge cu multă atenție lista abonaților. Numele sunt bătute la mașină, unele sub altele. În dreptul fiecăruia, data aderării, data achitării sumelor lunare, cu cec sau bani gheață. Totul la zi. Pe margine, Thomas și Santoni au făcut diferite adnotări în creion: *deputat... comisar de poliție la Moravuri până-n 1979... ziarist la* Le Monde... Și, printre altele, trei nume care lui îi spun ceva: Osman Kashguri, *bancher,* Franco Moreira, *antreprenor,* Thémistocle Lestiboudois, *antreprenor.*

Kashguri. Iarăși Kashguri. Un vechi client al Annei Beric, căreia i-a oferit un alibi, la moartea peștelui ei. Un iranian. Iranienii m-au învățat să fumez heroină, zicea VL. Drogurile turcești vin din Iran. E momentul să-i telefonez lui Lenglet ca să obțină informații despre acest Kashguri.

Ora 18:00
Nanterre

E ora la care, în depozitele Societății Morora e mare forfotă și grabă, ora la care se întorc din cursă aproape toate camionetele.

– Departamentul Muncii. (Attali își flutură legitimația tricoloră prin fața ochilor unui șef de echipă luat prin surprindere.) Patronul e aici?

– Nu. Domnul Moreira nu-i aici. Nu e niciodată de găsit pe aici vinerea seara.

– Vreți să mă însoțiți? O să inspectez întreprinderea în compania dumneavoastră. Domnul?...

– Janvier. Dar, știți, eu nu sunt aici decât un simplu salariat.

– Bineînțeles, domnule Janvier, v-am cerut numele doar ca să-l înscriu în procesul-verbal. Aș vrea mai întâi să-i văd pe muncitori.

Băieții tocmai își rânduiesc camionetele la locurile lor, descărcând materialul și produsele. De cum a început să circule vestea că străinul de acolo e de la Departamentul Muncii, s-a lăsat o liniște mormântală, nu mai mișcă nimeni. Imigranții nu știu ce înseamnă Departamentul Muncii, dar adulmecă primejdia. Janvier îi prezintă pe fiecare în parte, rostindu-le numele. Attali își notează toate identitățile, inclusiv locul de baștină. Toți sunt din același sat, din Riful marocan. Le cere de asemenea permisele de muncă. Un moment de șovăială.

– Astea trebuie să i le cereți patronului. Noi nu suntem la curent.

– Nu au asupra lor permisele de muncă?

– Nu.

– Dar permisele de ședere în Franța? (Dacă le-or fi având...)

– Nici pe alea.

Atmosferă apăsătoare. Attali, grav, notează lipsa actelor, a fi cerute patronului, apoi pornește să viziteze locurile de muncă.

– Unde-i afișat regulamentul de ordine interioară?

Surpriză sinceră la Janvier. Ar fi trebuit să existe?

Attali notează în procesul-verbal: *lipsă regulament de ordine interioară, nu e afișat.* În prima jumătate a hangarului, sunt parcate camionetele și sunt aranjate cu grijă uneltele și mașinile de lucru. Pe de lături, trei bancuri de lucru pentru reparații întâmplătoare. Attali pășește dincolo de ușa decupată în peretele din fund: a doua jumătate a hangarului. Pe jos pământ bătătorit, pereți de tablă. În partea stângă, paturi suprapuse, șase rânduri de câte patru paturi. Cinci becuri atârnând la capătul unor fire lungi dau o lumină sinistră. În colț un rând de dulapuri, pe peretele din fund, cinci chiuvete, două WC-uri chimice, fără uși, un frigider, două rezouri de aragaz, o masă și niște bidoane servind drept scaune. E sordid, deși foarte curat și îngrijit.

În partea dreaptă a hangarului, fără să fie despărțite în vreun fel, se află stocate produsele chimice folosite de întreprindere. Butoaie, damigene, cutii de carton, aliniate cu grijă și etichetate. Attali își notează conștiincios în carnetul lui toate denumirile produselor. Un rând de damigene, ceva mai la o parte, fără nici o etichetă. Se apropie:

– Ce-s astea?

– Nu știu, nu le folosim niciodată.

Janvier pare să nu fi avut nici o ezitare. Attali deschide o damigeană, se degajă un miros pe care el îl cunoaște foarte bine: anhidridă acetică. Nici că putea să spere la așa ceva.

– Astea sunt aici demult?

– N-aș putea să vă spun. Am impresia că nu.

Attali se întoarce în prima jumătate a hangarului. Marocanii, cu celălalt șef de echipă, sunt strânși pe lângă unul dintre bancurile de lucru. Evident, ei se și văd la închisoare cu toții și expediați apoi acasă. Mizeria și rușinea.

Attali îi salută pe șefii de echipă, îi informează că va lua luni legătura cu patronul și iese demn. Aude în urma lui zgomotul confuz al conversațiilor care se reiau. Se așează la volanul mașinii de serviciu pe care a parcat-o exact în dreptul cafenelei de vizavi. Un claxon scurt pentru Romero, care stă la bar. Acesta îl salută pe patron și sare în mașină lângă colegul lui.

– Ai reușit să-l convingi că suntem ziariști?

– Da, dar mi-a trebuit mult timp și nici n-a fost prea ușor. N-a văzut în viața lui un ziarist.

– Din fericire!

Ora 20:30
Passage du Désir

– Șefule, o escrocherie genială. Moreira declară douăzeci și doi de muncitori, pe care nu-i folosește, turci. În schimb, lucrează alți douăzeci și doi, pe care nu-i declară, dar pe care nici nu-i plătește, marocani.

Attali e euforic ca un liceani căruia i-a reușit farsa, lucru cu totul surprinzător la el.

– Cum adică nu-i plătește?

– Pur și simplu sunt foarte sigur că nu-i plătește. Le dă casă, masă, rămâne de văzut în ce condiții, dar nu-i plătește. Sunt toți din același sat. Moreira trebuie să fie de conivență cu un latifundiar marocan care probabil le-a organizat trecerea în Franța contra unei sume importante. Familiile au rămas acolo, în satul lor. În

felul acesta, dacă unui muncitor îi trece prin cap să protesteze, ceea ce i s-ar putea întâmpla familiei lui îl face să-i treacă pofta. Întreprinderea lui Moreira pare să fie în regulă, nimeni nu-l deranjează, nici fiscul, nici Departamentul Muncii. Turcii din filieră au astfel aerul unor muncitori nevinovați, iar patronul scoate un imens beneficiu de pe urma muncitorilor cărora le plătește asigurările sociale, dar nu le plătește salariile. Ceea ce, vă rog să notați, e diferit de Sentier, unde patronii plătesc mai ales salariile, dar nu asigurările...

– Pornind de aici, am putea face nenumărate supoziții. Și uite că n-avem timp pentru asta.

– Și încă nu v-am spus tot. Am găsit în ateliere anhidridă acetică, ascunsă printre alte substanțe chimice. Activitatea întreprinderii este ideală pentru a cumpăra, fără a atrage atenția, substanțe chimice folosite de turci pentru rafinarea heroinei, pe care le transportă la ei probabil prin același mijloc utilizat pentru a aduce drogul aici.

– Asta da, e ceva mult mai important. O să cerem punerea sub ascultare a telefonului lui Moreira, la întreprindere și la domiciliu. Tu și ceilalți continuați să-l urmăriți. Avem noutăți în ce-o privește pe VL. E băgată într-o combinație încâlcită de prostituție în care face pe intermediara. Și, în plus, pe lista clienților se află Moreira și Lestiboudois. Avem toate șansele să fi picat peste o rețea care revinde drogurile. Heroina noastră sau altele. Avem acum destule elemente ca să scoatem de la ea și ce n-a mâncat. Attali, trebuie s-o găsești urgent, o arestezi și mi-o aduci aici pentru interogatoriu.

S-a făcut noapte. În passage du Désir, liniște desăvârșită. Să-mi iau un timp de gândire. Sunt încă în plină ceață, dar cel puțin am câteva piste. Moreira și organizarea filierei aici? VL, Lestiboudois, clubul Simon și revânzarea? Anna Beric și adunarea paralelor? Dar nimic care să mă lege de mafia și de extrema dreaptă turcă. Dacă nu cumva, prezența, o singură dată, a Băncii Ciprului și a Orientului. Să fiu foarte reținut în raportul meu.

Mai întâi, rezultatele concrete obținute de Attali și Romero: câte ceva despre Moreira și Martens ca să pot argumenta cererea

de punere sub ascultare a telefonului cât mai curând posibil. Nimic despre metodele folosite, bineînțeles. Apoi, Bernachon-Aratoff, asta am făcut-o. Totul despre combinația lui Simon. Lista clienților. Cu mare plăcere. Reacțiile din sferele înalte nu vor întârzia. Cele două anchete trebuie să rămână în răspunderea grupului meu, prezența Virginiei Lamouroux, ca și a lui Moreira, dovedind că ambele sunt legate de traficul de droguri. Nimic despre Citroënul CX și filajul probabil. Să așteptăm. În ce-i privește pe Anna Beric și Meillant, absolut nimic, asta-i grădina mea secretă.

Terminat. E trecut de ora 11 din noapte. Oboseală. Să depun raportul în drum spre casă. Și regretul puternic de a nu-l putea întâlni pe Soleiman. Amintirea trupului său adormit, sub pilota oranj. Pielea bronzată, sexul și mai întunecat, aproape negru. Nici o grabă pentru cină. Câteva mezeluri cu garnitură de varză și cartofi, într-o braserie, în drum, și gata.

13

SÂMBĂTĂ 15 MARTIE
Ora 10:00
Passage du Désir

– Pentru început, vom lua oarecum la întâmplare câțiva oameni de afaceri și câțiva politicieni.

Thomas și Santoni ascultă și notează, bucuroși că Daquin preia chestiunea.

– N-avem nimic împotriva unui bărbat care se duce la curve, indiferent de ce soi ar fi acestea. Încât, *a priori*, ne vom mișca blând. Dar ne străduim să facem lumină în asasinarea unei fetițe thailandeze, o crimă comisă în data de 29 februarie de către un oarecare Icar. Așadar să-și dea fiecare pseudonimul, să spună ce-a făcut pe 29 seara, ce-a văzut în seara respectivă la clubul Simon... dacă sunteți atât de amabil, domnule... Și, cum suntem perseverenți, stimate domnule, ne-am bucura să știm de asemenea dacă o cunoașteți pe Virginie Lamouroux, în ce fel de circumstanțe ați frecventat-o, dacă ați folosit-o ca să vă procure fete și droguri... Îi vom contacta telefonic. Firește, nu sunt obligați să stea de vorbă cu noi. Dar le putem spune că anchetăm o crimă cu molestări sexuale asupra unui copil și, în cazul că am fi nevoiți să cerem un mandat pentru a-i putea convoca în calitate de martori,

am fi mult mai puțin discreți. Iată și lista cu numele celor ce-ar trebui contactați la telefon. E clar? La treabă!

Rămas de unul singur, Daquin începe cu Lestiboudois. Nu e acasă, joacă golf la International Club du Lys, la Chantilly. Telefon la club.

– Domnul Lestiboudois tocmai a sosit.

– Dați-mi-l, vă rog. Comisarul Daquin la telefon.

E destul să amintească de club Simon, ca să obțină o întâlnire. La ora 13:00 la restaurantul clubului.

– Voi fi însoțit de unul dintre inspectorii mei.

– Vă aștept în hol. Și, firește, sunteți invitații mei la dejun. Rețin îndată o masă.

Iar acum, Kashguri. De ce m-aș opune oare curiozității de a-l cunoaște? Kashguri este în cartea de telefon și răspunde la primul apel.

– Domnul Kashguri? Comisar Daquin, de la Brigada de Stupefiante. Vă deranjez?

– Lucram. Spuneți ce doriți.

– L-am arestat de curând pe domnul Simon pentru proxenetism cu circumstanțe agravante. Figurați pe lista clienților lui obișnuiți.

– Nu e ilegal.

– O știu la fel de bine ca dumneavoastră. Dar aș dori să vă pun câteva întrebări privind modul de funcționare a acestui club particular.

– Și dacă refuz?

– Voi cere un mandat, îl voi obține și veți fi convocat de o manieră, să zicem... mai oficială.

– Bine. Să-mi consult agenda. Aș putea să vă întâlnesc miercurea viitoare, la ora 10:00. Prefer să vin eu la dumneavoastră. Și unde anume ar trebui să vin?

– Aș dori să vă văd mai curând.

– Mi-e imposibil. De altfel, n-ați înainta mai repede nici apelând la judecător.

Daquin tace un timp.

– Miercuri, la ora 10:00, la sediul Brigăzii Teritoriale, passage du Désir, arondismentul 10, biroul comisarului Daquin.

Lasă receptorul jos și rămâne câteva clipe nemișcat, privindu-l fix. Nu va fi ușor.

Ora 13:00
Rue Piat

O întreagă dimineață de așteptare într-un R5 de serviciu, în fața casei lui Martens. Un imobil vechi, dar pe de-a-ntregul renovat, exact deasupra parcului Belleville. Fără-ndoială, una dintre cele mai frumoase panorame ale Parisului. Radio, cuvinte încrucișate, e a naibii de lungă o dimineață întreagă de așteptare. Martens iese din casă și o ia pe jos, costum-cravată, eleganță sobră și clasică. Face câțiva zeci de metri și intră într-un restaurant, rue Piat colț cu rue des Envierges. E primit ca un obișnuit al casei. Masă rezervată, la fereastră. Comandă o sticlă de șampanie. Sosește o tânără splendidă, păr negru, ochi negri, expresie vie, atrăgătoare. Își scoate mantoul, lung, gri, are pe ea o rochie oranj, foarte colantă, foarte scurtă. Romero șuieră admirativ.

Un dejun stropit din abundență cu șampanie, aparent foarte vesel. Afară e frig și trist, nimic de băgat la ghiozdan. Oare asta să fie meseria pe care-ar fi trebuit s-o fac?

Apoi ei ies împreună și, înlănțuiți, se îndreaptă spre locuința lui Martens. Ce norocos e mizerabilul, ticălosul... Romero profită de răgaz ca să înfulece un sandviș.

Ora 13:00
Chantilly

Cu Santoni, mașină de serviciu, direcția Chantilly. Lui Daquin nu-i trebuie prea mult timp pentru a repera mașina care-i urmărește. Nu mai e un CX, ci un Peugeot 405. Filaj executat perfect, mai discret decât în ajun. Trebuie spus însă că și circulația este mai aglomerată. Daquin se oprește în fața unei tutungerii, își notează numărul mașinii când trece prin dreptul lui. Apoi își

continuă drumul până la Club du Lys, fără să-i mai pese. Santoni n-a remarcat nimic.

Au sosit. Daquin urăște cluburile de golf, amintiri din copilărie se năpustesc asupra lui, toate week-end-urile când era abandonat în această ambianță luxoasă, pseudoenglezească. Acum, oprește-te, gata. Gândește-te la altceva. Îți ajunge săptămâna asta.

Lestiboudois i-a zărit și se îndreaptă spre ei. Un bonom, mic de statură, cu părul alb, durduliu și amabil, îmbrăcat elegant, jachetă bej, lână și antilopă, peste o cămașă maro și un pantalon din velur, la culoare. Îi conduce spre sufragerie. O masă rezervată, puțin mai retrasă lângă un perete de sticlă. Fețe de masă albe, serviciu discret. Aperitive? Daquin comandă margarita, Santoni whisky, la fel și Lestiboudois. Daquin se așează cu spatele spre peretele de sticlă, ca să nu fie silit să privească terenul de golf, de un verde artificial și petele galbene, desenate cu grijă în jurul obstacolelor. Își amintește: copil, o duminică la barul terenului de golf din Saint-Cloud, tatăl lui într-un imens fotoliu de piele, bând whisky și povestind, cu o căldură omenească rezervată în exclusivitate acestui sport, pas cu pas, partida pe care tocmai o câștigase. Din numai opt lovituri, el, un amator, jucător de duminică, ajungând de obicei la cincisprezece, chiar optsprezece lovituri.

Partida vieții lui. În acest timp, soția lui agoniza sub efectul unui savant cocteil de medicamente. Când au ajuns acasă, era moartă. Și de atunci micul Théo a rămas cu impresia că tatăl lui știuse. De aceea jucase atât de bine în ziua aceea. Iar eu, eu i-am servit drept alibi.

Lestiboudois își pune mâna pe brațul lui Daquin.

– Vă supără ceva?

– Nici vorbă, domnule Lestiboudois. Ca să fiu totuși sincer cu dumneavoastră, mi-e puțin cam greu să vă văd în închipuirea mea, făcând gimbușlucuri amoroase, în fața aparatului de filmat, la club Simon.

– Aveți perfectă dreptate. Nici măcar nu m-am așezat vreodată pe unul dintre paturile acelea.

Sosește chelnerul. Câte un grătar mixt. Și un spumos rece de Saumur.

– Și atunci, explicați-mi, vă rog, de ce aceste sume vărsate lunar?

– Eu conduc sectorul de exporturi într-o mare firmă franceză de cosmetice și alte produse de frumusețe...

– Asta știm.

– În această calitate, mă ocup de clienții noștri din lumea întreagă, care vin să semneze contracte foarte importante. Parisul are reputația lui, nu-i așa? Când ajung aici, toți își doresc... (ezitare, stinghereală?) s-o spunem pe șleau, își doresc un cur. Folies Bergère, Crazy Horse nu mai corespund exigențelor clientelei noastre. Poate doar vreunui reprezentant Chrysler din Iowa sau unui fermier danez, în nici un caz persoanelor cu care tratăm noi. Agențiile specializate de call-girls pentru oamenii de afaceri, care furnizează fete foarte drăguțe poliglote, și care să-i însoțească pe clienții noștri la dineuri sau la spectacole și să se culce apoi cu ei, reprezintă un anume nivel. Folosim și noi uneori aceste agenții. Dar club Simon, credeți-mă, e o idee genială. Am găsit acolo manechine superbe, pe unele dintre ele clienții noștri apucaseră să le vadă în fotografii, prin reviste, tinere care știau să lase impresia de amatoare. Și apoi, genul ăsta de secret: abonat, pseudonim, o cheie, e foarte incitant. Și caseta video... Îți iei caseta și pleci încântat. O amintire cu adevărat personală, și nu un „suvenir" de prost gust din „Parisul vesel". Unii dintre cei care au venit de mai multe ori își aduc propria lor casetă, cu un generic pregătit de acasă. Pot spune că astfel, club Simon ne-a ajutat să încheiem câteva contracte internaționale grase. O excelentă investiție.

– Întreprinderea plătește?

– Bineînțeles. Bani incluși în cheltuielile de protocol. În ce mă privește, îi însoțesc pe clienții noștri, controlez dacă totul merge cum trebuie și apoi plec.

– Care e pseudonimul dumneavoastră?

– Homer. Am impresia că toate pseudonimele sunt extrase, mai mult sau mai puțin, din Antichitatea greacă.

– Bine. Să trecem la fetele pe care le folosiți. De fapt, nu sunt decât fete?

– Nu, nu întotdeauna. (Lestiboudois e roșu la față.)

– Să ne oprim la fete. Cine sunt intermediarii?

– Simon ne-a dat coordonatele unei anume Virginie Lamouroux. Eu îi telefonam cu câteva zile înainte. Îi spuneam, în linii mari, cam ce ne-ar trebui și ea se îngrijea de toate. A mers perfect întotdeauna. Și am ieșit mult mai ieftin decât folosind rețelele obișnuite de call-girls.

– Cum se efectuau plățile?

– În cazul nostru, ne-am pus de acord ca fetele să nu ceară nimic de la clienți. Ele își trimiteau nota de plată a doua zi direct la întreprindere. Eu verificam totul. Dacă apărea un litigiu, îl rezolvam cu Virginie. O fată formidabilă, comisare. Mă rog, o activitate mai specială, dar astfel își plătea studiile, cred că știți.

– Da, știu. Vrea să se facă muzeograf. Cum luați legătura cu ea?

– Telefonic. Îmi răspundea robotul. Și în cursul zilei, mă chema ea. Pentru plată, îmi trimitea nota și-i expediam banii prin poștă.

– Tot din fondul de protocol?

– Bineînțeles.

– Câteva întrebări suplimentare. Cine v-a pus în legătură cu club Simon?

– Domnul Hershel, un industriaș aflat în topul informaticii. Și acesta un sector extrem de expus concurenței internaționale.

– Ați folosit uneori serviciile tinerelor thailandeze?

– Nu cred, nu. Interesul nostru viza autenticul parizian.

– Ați închiriat un studio în seara de vineri 29 februarie?

– Nu, domnule comisar. Noi închiriem doar în cursul săptămânii. Clienții noștri se întorc acasă în week-end.

– În familie...

– Exact, în familie.

– Se consumă droguri la aceste serate?

– Nu știu. (Lestiboudois s-a înroșit din nou.) Dar n-ar fi exclus. N-am fost niciodată de față.

– Un pic de curaj, zău așa, e o convorbire particulară.

– Anumiți clienți au făcut uneori aluzie la droguri, în fața mea. Ei mi-au spus simplu că fetele le procurau orice le-ar fi dorit inima. Nu trebuia decât să le ceară. Dar eu mă prefăceam că nu înțeleg.

– Și-n notele de plată?

– Asta nu apărea niciodată.

– Nu ca atare, dar poate sub altă formă...

– Ei bine, da, anumite note de plată erau mai piperate decât altele, o dată am și întrebat-o pe Virginie și atunci ea mi-a dat lista produselor ce le fuseseră oferite clienților noștri în seara respectivă. După aceea, n-am mai pus niciodată întrebări.

– Despre ce fel de produse era vorba?

– Hașiș și LSD, în ziua aceea. Ascultați, domnule comisar. Sunt pe deplin conștient că toate astea nu sunt nici foarte legale, nici foarte morale. Dar suntem angajați într-un adevărat război economic, nu putem lăsa întreprinderile noastre să piardă teren în fața concurenței străine. Asta ar însemna ca Franța însăși să piardă din forța ei.

– Nu vă mai dați atâta osteneală, domnule Lestiboudois. Dacă aș vrea, aș putea rosti eu însumi un discurs identic.

O înghețată, o cafea.

– Vă mulțumim pentru toate, domnule Lestiboudois.

Întoarcerea. Conduce Santoni. Daquin pe locul din dreapta. Tăcere.

– Ce i-ar mai plăcea lui Lavorel s-audă toate astea. (Și, câțiva kilometri mai departe:) Un jucător de golf e în stare de orice.

Santoni, perplex.

Ora 16:15
Passage du Désir

– Șefu', am vești bune și vești rele. Cu ce vreți să încep?

– Începe prin a-mi face o cafea, Attali, și apoi ia-o cu cele rele.

– VL pare de negăsit. N-a dormit la colega ei, n-a lăsat nici un mesaj și junele Sobesky n-a mai revăzut-o. Nici unul dintre cei cu care lucrează n-a mai auzit vorbindu-se despre ea de ieri de la prânz.

– O să mai vedem mâine dimineață. Mai departe.

– Echipa de la Stupefiante, care de lunea trecută supraveghează cele două prăvălii, a lăsat un pachet mare de fotografii. Le-am cercetat, le-am confruntat cu ale noastre. Am întocmit un fișier de vreo treizeci de figuri, să zicem nucleul dur care frecventează prăvăliile. Nu ne mai rămâne decât să le identificăm. Am putea începe prin a le confrunta cu cele douăzeci și două de nume găsite la ONI. Ceea ce riscă să ne ia mult timp și ne cere destul de mulți oameni.

– Nu cred. Mă ocup eu. Altceva?

– Colegii de la Stupefiante ne semnalează faptul că vineri, în afara administratorului, n-a călcat pe-acolo nici picior dintre obișnuiți.

– Ieri? Hopa, foarte interesant! Roagă-i să mențină totuși supravegherea până luni.

– Credeți că traficanții au neutralizat prăvăliile după arestarea lui VL?

– Foarte posibil. Mai ai și altceva?

– Da. Asociatul american al lui Sobesky este la Paris.

– Dă-i drumul. Povestește. (Daquin e dintr-o dată foarte încordat.)

– Sobesky i-a telefonat aseară unui fabricant, pe care urma să-l vadă, în week-end, la Deauville, ca să contramandeze întâlnirea, fiindcă asociatul lui de la New York sosise pe neașteptate. În seara asta, iau masa împreună.

– Baker nu i-a telefonat?

– Nu, am ascultat încă o dată toată banda. Nici urmă de așa ceva.

– Joi sau vineri, Baker e la Paris. Vineri VL dispare. Tot vineri, prăvăliile sunt scoase din circuit. O coincidență?

– Stați puțin, încă n-am spus tot. Aproape întreaga zi de vineri, Sobesky s-a certat violent, la telefon, cu reprezentanții lui. Ei nu mai vor să-i plaseze noua colecție de impermeabile; prețurile sunt mici, marjele neîndestulătoare.

– Pasionant.

– Impermeabilele urmează a fi livrate la sfârșitul lunii. Sosesc din România.

România: șase sute de kilometri de graniță cu Bulgaria.

Ora 18:00
Villa des Artistes

Taxi. Să trec pe-acasă; fac o baie, mă schimb, citesc puțin, înainte să mă văd cu Lenglet. Și, dintr-o dată, oboseala. Se gândește că probabil e urmărit, că se duce acasă, dar Soleiman nu va fi acolo, și e păcat. Deschide ușa. Și rămâne țintuit locului, fără să aprindă lumina. Miros de tutun. Nu atât de tare încât să-l simtă un fumător, dar pentru el care nu suportă tutunul, nu există nici o îndoială. Un necunoscut a intrat în casă și a rămas destul timp ca să fi fumat una sau mai multe țigări. Dar ce să caute aici? Hârtii? Nu ține în casă. Să pună microfoane? Bombe? Dacă aprind lumina, poate să explodeze. Dar dacă nu o aprind și nici nu plec imediat de aici, cel care poate mă urmărește afară, și care acum în mod sigur se află la poarta de intrare, va ști că știu. Și dacă-i vorba de traficanți, șansele mele de a-i prinde slăbesc. Daquin se lasă pe vine, cu spatele spre interior și întinde mâna ca să aprindă lumina.

Nu se întâmplă nimic. Bun. Se așează cu totul, își întinde picioarele, respiră, se relaxează. Acum, să reflectăm puțin. Cineva îl urmărește. Pentru a afla unde a ajuns cu ancheta? Există mijloace mult mai simple și mai discrete, la îndemâna atât a brigăzilor de poliție concurente cât și a traficanților. Ca să descopere cine știe ce pentru a face presiuni asupra lui, într-un fel sau altul să-l șantajeze? Unii care știu că e homosexual. Și sunt destui. Posibil. Mai mult ca sigur că i-au pus microfoane. N-are nici un rost să-mi asum vreun risc. Nu mă mișc din locul ăsta și mâine aduc specialiști să-mi controleze casa. Mai sunt două ore până la întâlnirea cu Lenglet. Încearcă să se instaleze cât mai comod posibil, acolo unde se află. Și n-am la îndemână nimic de citit.

Amintirea tatălui său, ca la prânz, la club. Autoritar și rece. Rece. Nu l-a atins măcar o singură dată. Nici un sărut, nici măcar o strângere de mână. Când făcea dragoste cu soția lui, mama mea, își punea mănuși. Mama mea, care se îndopa cu alcool și medicamente ca să uite de soțul ei, tatăl meu. Momentele cele mai fericite ale copilăriei lui, nesfârșitele hoinăreli prin pădure, în

timpul vacanțelor la bunica. Și apoi, violul, în aceeași pădure, când avea treisprezece ani. Anul morții mamei sale. Într-o străfulgerare, un gând chinuitor: n-am nici un mijloc de a-l apăra pe Soleiman. Un flash: trupul bronzat, sub pilota oranj. Adormit. Neînsuflețit. Nu vreau să mori.

Ora 17:00
Hipodromul de la Vincennes

La volanul mașinii sale R5, Martens intră în parcarea rezervată proprietarilor și antreprenorilor. Romero îi lăsă un avans, apoi se prezintă la intrare cu legitimația de poliție. Controlorul ridică din sprâncene, dar îi permite să intre. Până-și parchează mașina și, gata, i-a și pierdut urma lui Martens. Romero pătrunde în incinta pistelor de alergare și-și procură programul alergărilor din nocturnă, care vor începe peste două ore. În cursa a doua, L'Or du Rhin, proprietar D. Martens. Romero se duce în zona grajdurilor, le găsește pe acelea unde se află caii care aleargă în cursa a doua. Și aici, în labirintul boxelor, îl zărește pe Martens care, febril, se aferează pe lângă un trăpaș frumos, de gabarit mic, un roib iute, nervos. Exact când Romero ajunge la înălțimea boxelor, jocheul și îngrijitorul îl împing cu gentilețe, dar ferm, pe Martens să iasă de-acolo.

– Acum, plecați, domnule, calul începe să fie nervos. Duceți-vă să beți ceva, ne vedem după cursă.

O clipă de inspirație și Romero îl ia pe Martens de braț, un zâmbet întins pe toată fața, apoi își ia avânt:

– Ei bine, asta e, al meu sunteți, vă poftesc să bem ceva împreună.

Martens se lasă pe brațul lui și-l urmează. Nu vrea să urce la restaurantul panoramic, preferă să rămână în holul mare unde se înghesuie pariorii: se simte mai bine așa, în anonimat, ar prefera chiar să-l înghită pământul. Se duc amândoi să ia un pastis la barul de la parter. E lume multă, zăpăceală, dar nici un risc să se piardă unul de altul, Martens s-a agățat de Romero ca și cum dintr-o dată acesta ar fi singurul lui reazem.

– Știți, e pentru prima dată că unul dintre caii mei aleargă la Vincennes.

– Aveți mai mulți?

– Nu, doar doi. Îi antrenez în Orne, la două sute de kilometri de Paris. Îmi trebuie timp ca să ajung acolo, să-i văd alergând, dar nu pierd nici una dintre cursele la care participă. Și dumneavoastră?

Să rămână evaziv, altfel cum ar putea să-și explice prezența în perimetrul boxelor? Dar întrebarea și răspunsul n-au nici o importanță, Martens nu e preocupat decât de sine și de caii lui. Romero mai comandă un rând.

– V-ați făcut pariurile pentru prima cursă?

– Nu, nu încă.

– Duceți-vă repede, vă aștept aici și apoi mergem să ne instalăm în tribune.

Romero n-a jucat în viața lui la curse, n-a pariat nici la hipodrom, nici la PMU, la tutungeria din colț. Trage cu ochiul la ceea ce fac persoanele din fața lui și pune de două ori câte zece franci pe doi cai la întâmplare, nr. 4 și nr. 11. Iar pentru cursa a doua, cinci sute de franci pe L'Or du Rhin. Exclus să fi pus mai puțin. Dacă or să mi-i deconteze sau nu, e altă poveste.

Urcă amândoi la tribune. Martens e palid, încordat, din ce în ce mai tăcut. Romero e cucerit de spectacol. În seara care se lasă proiectoarele dau o lumină ireală. Trăsurile cu două roți trec și revin prin fața tribunelor, cai automatizați, cai zburători, demaraje aiuritoare. Și vuietul tribunelor, deocamdată în surdină. E răcoare. Caii sunt la start. Au plecat. Romero încearcă să-i descopere pe nr. 4 și nr. 11. Dar nu reușește. Din fericire, există comentatorul care însoțește întreaga cursă cu un fel de recitativ. Vuietul crește. Nr. 4 ia conducerea, tribunele urlă, 4 a câștigat, tribunele se golesc. Înnebunit, Romero se întoarce către Martens: Am câștigat. Un surâs pierit pe fața lui Martens: Felicitări.

– Nu-mi place deloc cum arătați. Nu vă las singur. O să-mi iau banii ceva mai încolo.

– Trebuie să știți că pentru mine este extrem de important să-mi văd calul alergând la Vincennes. N-aș fi crezut ca așa ceva să fie cu putință. Culorile mele pe acest teren... Dar ați văzut, cota nu e prea bună.

– De cât timp sunteți proprietar?

– De cinci ani. Cinci ani în care le-am consacrat cailor toate paralele și toate week-end-urile mele.

Pe puțin cinci ani de când durează combinația lui, își spune Romero. Caii din cursa a doua au intrat pe teren, L'Or du Rhin, nr. 5, cazacă gri, două benzi oranj, tocă oranj. Romero, un flash: rochia tinerei de la dejun, același oranj, mantoul gri. Un cadou de la Martens?

Caii sunt pregătiți. Plecarea de la autostart, pe linia din față. Martens se agață de brațul lui Romero. Comentatorul și-a reluat psalmodierea. Nr. 5 ratează startul, dispare în mijlocul plutonului. Surprins, Romero constată că i se strânge inima. Martens tremură, mormăie, îi vorbește calului ca o mamă bebelușului ei bolnav. Caii trec prin fața tribunelor. Tropăitul copitelor, vuietul tribunelor. Nr. 5 în anonimat. Romero nu reușește să-l descopere. Linia din față, nr. 5 se apropie de exterior. Ultima turnantă: nr. 5 prinde viteză tot mai mare, tot singur, în exterior. Ultima linie dreaptă, comentatorul e surescitat, nr. 5 depășește plutonul, minunat efort, accelerează, linia de sosire, nr. 5 o trece primul. Romero respiră greu, a fost de-a dreptul hipnotizat de cursa lui L'Or du Rhin încât de data asta nici n-a mai auzit tribunele. Se întoarce spre Martens care stă jos alb ca varul și cu lacrimi în colțul ochilor.

– Vă rog să mă scuzați, mi se-nvârte capul.

Romero îl privește cu atenție: să nu-l las singur nici o clipă, acuș-acuș cedează. Instinctul vânătorului. Îl ridică de braț și-l pune pe picioare.

– Trebuie să mergem să-i salutăm pe învingători.

Îl susține și în continuare ca să se poată mișca.

Înghesuială, râsete, îmbrățișări, felicitări. Oficialii, cupa. Toate acestea, cumva în grabă. Jocheul aleargă și în cursa a patra, încă nu are timp pentru Martens. Acesta își însoțește calul până la boxa lui. Romero profită pentru a da fuga să-și încaseze biletele câștigătoare, în timp ce se desfășoară cursa a treia. Încasează mai mult decât salariul lui pe o lună. Găsește că seara virează brusc în suprarealism. Fuge la boxe. Îl găsește pe Martens, care-și contemplă calul, îndrăgostit și complet aiurit. Este într-adevăr foarte frumos un trăpaș după cursă, dezintegrat parcă de efort.

Îngrijitorul îl spală, îl usucă, își pregătește cele necesare ca să-i protejeze picioarele.

– Să mergem, s-a terminat. Trebuie să sărbătorim.

Martens se trezește.

– De acord. (Către îngrijitor:) Spune-i șefului tău că ne găsește la Rendez-vous des Trotteurs, dacă vrea să ne întâlnească după curse.

Ora 22:00
Closerie des Lilas

Pianistul atacă o arie de jaz. Daquin se așează la masa lui Lenglet care-l așteaptă, pe bancheta roșie din braserie, ținută strictă, costum și cravată.

– Cum ți-a mers azi la minister?

– Așa și-așa. M-am cam săturat de aerul închis din casa-mamă. Am chef să mă întorc în Orientul Mijlociu, ca să fiu bine plasat, în primele rânduri, când se va declanșa războiul mondial, pe care ni l-a anunțat Giscard de Anul Nou.

– Nu crezi în acest război?

– Deloc. Ca și tine, de altfel. Nu-i așa? Îmi amintesc că la facultate aveam aceleași vederi, făceam la fel analizele politice.

– Da, însă au trecut mai bine de zece ani de-atunci. Poate că mi-am ieșit din mână.

– Mușchi tartar. De două ori. Și un Beaujolais rece.

– Ai aflat ceva despre omul meu?

– Da, și chiar multe. În primul rând, prudență, să nu te încrezi în el. Nu-l atinge decât dacă ești sigur de lovitură, de nu, te-nghite cu fulgi cu tot.

– Te deranjează dacă-mi notez câte ceva?

– Deloc, dar ca de obicei nu știi nimic de la mine. Să începem cu începutul. Omul aparține unei importante familii iraniene, proprietari de pământuri extrem de bogați, din anturajul Șahului. A urmat, ca student străin, Politehnica, promoția 1959. A fost un timp în Statele Unite, apoi s-a întors în Iran. Din 1970 a servit ca intermediar în negocierea tuturor contractelor importante dintre Franța și Iran, în special la Eurodif. El a reușit să

obținâ decizia iraniană. N-am verificat cifra exactă a contractului, îți atrag atenția totuși că ajunge la mai multe miliarde de franci. În ianuarie 1979, a părăsit Teheranul, aproape în același timp cu Șahul, numai că el a venit în Franța. Întâmpinat de reprezentanți ai guvernului la aeroport, poți să-ți imaginezi scena. S-ar zice că încă mai are destule legături în țara lui, acolo unde luptele politice sunt atât de complicate, de vreme ce Banca Centrală a Iranului l-a luat ca expert în procesul pe care l-a intentat, la Paris, contra Bank of America, miza cifrându-se la miliarde de dolari. El este de asemenea „consultantul" grupului parlamentar de studiu asupra Iranului și expert al guvernului francez în probleme iraniene în grupele de lucru europene. În momentul de față, în plină criză a ostaticilor, șantaj american, amenințări de război și toate celelalte, nu-i nevoie să-ți fac o schiță. Pe lângă aceste activități, mai mult sau mai puțin oficiale și care probabil sunt plătite gras, mai este și împuternicitul pentru Europa al Băncii Ciprului și a Orientului, puțin cunoscută aici, dar care este pivotul întregului trafic de arme din Orientul Mijlociu. Te las să-ți imaginezi singur cam ce reprezintă asta. Este cu adevărat puternic.

Daquin se lasă pe spate în scaunul lui. Pianistul atacă tema din *Blue Monk*. Nu e la înălțime, dar n-are a face, ascultându-l îți poți aminti de marii interpreți. Un moment de intensă fericire. Un adversar, un adevărat adversar. O provocare, sentimentul primejdiei. Tipii ăștia, cei patru, pe unul dintre ei îl voi avea în mână.

Lenglet îl privește, zâmbind:

– Într-o zi, Théo, o să dai de dracu'.

– Posibil. Dacă scap cu bine, te caut în Orientul Mijlociu, să mă angajezi ca mercenar.

– Până atunci, ce-ai zice de-o mică vânătoare, în seara asta?

– Mai degrabă m-aș îmbăta, dar te însoțesc o bucată de drum.

Ora 23:00
Vincennes

Un bistrou popular, de cealaltă parte a lui avenue de Joinville. Băieți de grajd, jochei, antrenori, proprietari, pariori, escroci de tot felul, toată lumea trăiește aici din trap și despre asta

vorbește. Martens intră, urmat de Romero. Un murmur: e cunoscut de obișnuiții localului. Ajunge la bar și anunță:

– De băut la toată lumea, fac cinste pentru calul meu, L'Or du Rhin, din cursa a doua.

Martens și-a recâștigat aplombul, dar e deja ușor amețit. Romero știe cum să conducă lucrurile în continuare. Să soarbă doar câte puțin, să-l facă pe Martens să bea cât mai mult și să fie gata să-l culeagă. Să se țină tare cam două ore, în mijlocul acestui du-te-vino neîncetat, în bistroul înțesat de lume. Are o senzație de greață, n-a mâncat mai nimic pe ziua de azi.

Și apoi, brusc, Martens leșină. Emoțiile, alcoolul. Romero îl înhață din zbor. Îl duce până la R5. Aerul curat, câteva palme, Martens își revine, Romero îl ajută să vomite. Îl caută prin buzunare, scoate cheile mașinii, cheile casei, apoi îl urcă în R5. Doarme. La drum.

14

DUMINICĂ 16 MARTIE
Ora 1:00
Rue Piat

Romero îl târâie pe Martens, care e tot adormit, afară din mașină. La intrarea în imobil nu este cod, numai un interfon. Ascensor, etajul cinci. A reușit să deschidă. Îl lasă pe Martens la intrare, lungit pe jos. Aprinde lumina, face înconjurul apartamentului: spațios, bine amenajat, bucătărie, o sufragerie mare, o cameră pentru prieteni, poate puțin cam rece. La intrare, o scară în spirală. Romero urcă și, ce să vezi, surpriză! Un spațiu mare, complet degajat, numai din sticlă, care dă spre o terasă plină de flori și, de acolo, întreg Parisul, din Montmartre până-n Montparnasse. La această oră, orașul e mai slab luminat, o priveliște de-a dreptul emoționantă. La dreapta scării, un pat imens și, în spate, o baie de două persoane, încastrată pe o estradă. De-a lungul peretelui, dulapuri, un lavabou. La stânga scării, cu fața spre Paris, un birou cu nenumărate sertare, o masă joasă, canapele. Romero trage câteva sertare. Dosare aranjate cu grijă în mape transparente de plastic, fiecare având un nume și un număr. Le răsfoiește. Mai mult decât spera: se află aici tot traficul, clasat riguros, așa cum se învață în administrație.

Romero coboară, îl ia pe Martens, care sforăie, și-l cară cu destulă greutate până-n dormitor. El sforăie în continuare. Romero îl întinde pe pat și, cu precauție, îi scoate pantofii. Apoi se-ndreaptă iute spre birou, aruncând câte-o privire celui adormit. Martens aprovizionează cu permise de ședere și permise de muncă virgine, dar ștampilate, o întreagă rețea de distribuitori: ambasade străine, dar mai ales polițiști francezi. Nimic legat de vreo întreprindere. Nimic privitor la Moreira. La ambasada turcă, un oarecare Turgut Sener cumpără o sută de permise pe an. Martens le vinde cu două mii de franci bucata. Exact în clipa asta, Martens se răsucește puțin și mormăie. Romero se-ndreaptă rapid spre el, să nu care cumva să ezite, își scoate revolverul și-i aplică o lovitură seacă, după ureche, cu patul armei. Martens cade la loc, ca un sac. Un timp, ca să se asigure că nu e mort, apoi Romero fuge înapoi la birou. Mai mult ca sigur că mâine Martens nu va fi în stare să-și amintească nimic.

Să examineze sistematic toate dosarele, să ia note. Să pună totul la loc exact cum a fost, să lase cât mai puține urme cu putință. Când pleacă, e 5:00 dimineața, înainte să iasă, aruncă o privire asupra Parisului luminiscent. Martens doarme liniștit. Să stingă toate luminile. Să lase cheile pe jos, la intrare.

Romero ajunge acasă. Mediocru, apartamentul lui... Două camere micuțe, bucătărie, baie. Spre curtea interioară, soare și liniște, deasupra fabricii de conserve de carne, bună dimineața, vara, tuturor mirosurilor. Stă multă vreme sub duș, se rade, se schimbă... și descoperă în buzunarul pantalonilor teancul de bancnote. A uitat cu totul de bani. Îi pune cu grijă în dulapul din bucătărie. Și înfulecă un mic dejun copios: pâine, ouă, brânză, un suc de portocale și o juma' de litru de cafea. Șeful va fi încântat, iar el s-a distrat, pe bune.

Ora 1:00
În zona Operei

Un bar, fotolii adânci, lumini estompate, pian, întâlniri. La subsol, contactele sunt mult mai strânse. Lenglet coboară rapid. Daquin n-are însă nici un chef să-l urmeze. Adâncit într-un foto-

liu dintr-un colț mai întunecat, soarbe câte o înghițitură de coniac, cu ochii pe jumătate închiși. O să tot bea până la sfârșitul nopții. Ciocnind cu amintirea mamei sale. Din când în când, câte o privire în jur. Oare cine îl urmărește? Să fie bărbatul ăsta, de vreo patruzeci de ani, puțin cam țeapăn, pe scaunul înalt de la bar? Sau unul din fermecătorii adolescenți, care trec întruna prin fața lui? Spre dimineață, unul dintre aceștia vine și i se așează pe genunchi.

– Ce faci, frumosule brunet, bei așa de unul singur?

Daquin îi zburlește părul, îl sărută pe frunte. Altă dată, poate. Apoi se ridică și o ia din loc. Coboară iute la subsol, se duce la toaletă. Un itinerar cunoscut, folosit nu o dată. O ușă pe care scrie PARTICULAR, un culoar neluminat, mai multe uși închise și, la capăt, altă ușă, o scară, o curte, încă o curte. Și, în fine, o stradă paralelă cu cea pe care se află intrarea la bar.

S-a făcut ziuă. După o noapte pe care ai petrecut-o bând în întuneric, când dai astfel de lumina zilei, faci întotdeauna un mic șoc. Să nu lași să te cuprindă beția. Să mergi repede până la Halles, care se află în apropiere. Cabina telefonică, numărul șefului. E 7 dimineața, o oră decentă.

– Vino imediat.

Taxi, un imobil burghez, în boulevard Malesherbes, cartier sinistru. La etajul al doilea, un apartament mare, liniștit. Probabil că toți ai casei mai dorm. Șeful îl conduce în bucătărie, o surpriză plăcută: un mic dejun în toată regula e pregătit pe masă. Cafea, brioșe, unt, dulceață, suc de portocale, iaurturi. Exact ce trebuie ca să ștergi urmele nopții. Daquin povestește. Filajul – a fost urmărit cel puțin de două ori – și, ieri, o vizită la locuința lui. Să fie de-ai noștri, sau traficanții?

Șeful se strâmbă, nu-i prea vine să creadă. Miros de tutun stătut, aiureli de fată bătrână. Drept cine-l ia ca să-i înghită chestia asta? Și, totuși, să nu riște, să nu lase să i se întâmple ceva unuia dintre cei mai străluciți comisari ai lui.

– Mă voi îngriji personal de treaba asta. Lasă-mi, te rog, cheile de la casă. Și ne vedem în seara asta, la mine, la birou.

Dacă totuși Daquin n-a luat-o razna, dacă într-adevăr e urmărit, oare cine trage sforile? Nimic cert.

Ora 10:00
Passage du Désir

Daquin le zâmbește celor doi. Beția a început să se destrame.

– Cine începe? Attali?

– VL nu s-a prezentat în dimineața asta la comisariat.

– Bine, la treabă, Attali. Notă către toate polițiile să fie căutată. Și află-mi totul despre ea, familie, prieteni, clienți.

Daquin se întoarce spre Romero, care-și povestește seara și noaptea. Simte interesul și amuzamentul lui Daquin și devine radios. Attali îl invidiază.

– Martens vinde partenerilor săi acte virgine, dar autentice, cu două mii de franci bucata. Clandestinii, cu numele lor înscris acolo, le plătesc cu sume între cinci și șapte mii de franci. O trebușoară pe cinste. Dar mă îndoiesc că ar fi implicat direct în filiera drogului. Clienții lui sunt foarte diversificați.

Romero împinge în fața lui Daquin teancul de note luate peste noapte. Daquin le răsfoiește distrat.

– Martens ăsta ar putea să te găsească?

– Să mă recunoască, desigur. Dar nu să mă găsească. Nu știe nimic sigur despre mine, nici măcar numele nu mi-l știe.

– Poate să-și dea seama curând că i-a fost răscolit biroul?

– Nu în mod obligatoriu. Am luat dosarele unul câte unul și am pus fiecare foaie exact la locul ei. Am fost extrem de atent. Și n-am luat decât un singur original.

Și Romero pune pe birou o foaie acoperită de cifre și date. În fiecare lună, zece permise de ședere și zece permise de muncă virgine. Preț pe bucată: două mii de franci. Data livrărilor, data încasărilor. Destinatar: Pierre Meillant. Daquin nu încearcă să-și ascundă surpriza și interesul.

– Romero, pot spune că ai cu adevărat norocul de care e nevoie ca să fii un bun polițist. Nici o vorbă lui Thomas ori Santoni, evident, sunt apropiații lui Meillant. Și despre partea turcă, ai ceva?

– Omul lui Martens la ambasadă, cel care cumpără regulat acte, este un oarecare Turgut Sener. Asta-i tot ce știu. Actele în regulă ale turcilor, care ne-au pus pe urmele lui Martens și

Moreira, nu par a fi fost cumpărate. În orice caz, eu nu le-am găsit urma. S-ar putea să fie un schimb de servicii.

– Trebuie să găsim orice l-ar putea apropia pe acest Sener de Sentier și de droguri. Dacă memoria nu mă înșeală, ai stabilit deja un „contact" la ambasadă?

– Da, domnule comisar.

– Ei bine, a venit momentul să-l activezi, cum se exprimă spiritualii noștri confrați din serviciile secrete.

Romero se simte puțin cam stingherit. Dar n-are ce spune. Acum două luni, când a început să lucreze cu Daquin, i-a telefonat o verișoară: o rudă îndepărtată („E nepoata sorei uneia dintre străbunicile mele." „Stai așa, că nu te mai pot urmări.") sosea în Franța ca secretară la ambasada Turciei. Ca să vezi, interesant! Îi place să se vadă cu francezi, uneori chiar iese în oraș. („Ca să-ți spun totul, am impresia că i-ar plăcea să se mărite cu un francez, ca să părăsească definitiv Turcia, unde n-ar mai vrea să pună piciorul, mi-a zis ea.") Ai-ai-a!... Romero și-a reprezentat pe loc o uscătură descărnată și ursuză... De atunci, i-a telefonat de două ori acestei rude îndepărtate, conștiința profesională i-o cerea, fără s-o întâlnească însă niciodată. În esență, problema era să întrețină legătura telefonic, evitând însă relațiile strânse. Pfui... Și uite că am ajuns și la asta.

Noi întâlniri cu abonații de la club Simon. Primul mărturisește fără nici o reticență participarea la club, sub pseudonimul Minos (i s-ar potrivi de minune unui asasin de copii) și oferă aproximativ aceeași versiune ca și Lestiboudois. Sectorul lui – derivatele din petrol. Clienții arabi au fost încântați de serile la club Simon. Apoi se îmbarcau cu toții, fete și băieți, să-și încheie noaptea în cele mai scumpe baruri din Paris și când erau mulțumiți de performanțele lor, proiectau în public casetele pe care le înregistraseră.

– Ați fost vreodată cu ei?

– Eu? A, nu, niciodată. Mi s-a povestit.

Thailandezele: nu, nici măcar n-am încercat, nu erau în spirit parizian. N-o cunoaște pe Virginie Lamouroux.

*

Al doilea e mult mai interesant. Un oarecare Lamergie, activând în domeniul agroalimentar. Pseudonimul lui, Teseu (Ca să vezi... în fine!) și recunoaște că a participat întotdeauna la seratele pe care societatea lui le oferea clienților străini. Și că a folosit în mai multe rânduri serviciile tinerelor thailandeze. Când Daquin face precizarea că e vorba de fetițe de zece-doisprezece ani, sclave cumpărate, vândute și închise, lăsate fără haine în studiouri ca să nu poată fugi, nu pare impresionat din cale-afară și declară simplu că nu era la curent. O cunoaște bine pe Virginie Lamouroux, la ale cărei servicii a recurs în mai multe rânduri.

Și, vineri 29 februarie, seara? Își scoate agenda. La acea oră era la club, cu doi clienți și cu fetele aduse de Virginie Lamouroux.

Numele? Estelle, Maud și Veronique, mai mult nu știe, dar le-ar putea recunoaște.

N-a remarcat nimic în seara aceea? Nu. Serata s-a terminat devreme, spre miezul nopții, greu de spus exact la ce oră. În holișorul de la subsol, a dat nas în nas cu Virginie Lamouroux, care ieșea dintr-o cabină de proiecție.

– Sunteți sigur?

– Absolut. (Își răsfoiește agenda.) Atunci am fost pentru ultima dată la club. Am salutat-o pe Virginie, părea în formă. I-am propus să ni se alăture, mergeam la masă, dar a refuzat.

– Era singură?

– Da.

– Și vă amintiți din care cabină de proiecție ieșea?

Lamergie se concentrează.

– Eu veneam din studioul din fund. (Daquin verifică la iuțeală pe notele din fața lui.) Virginie ieșea din cabina din stânga, de la baza scării.

Daquin își cercetează din nou planul, deși știe: este studioul închiriat lui Icar, acela unde, după toate probabilitățile, a avut loc crima.

După plecarea lui Lamergie, Daquin trage câteva înjurături, cu voce tare, umblă de colo-colo prin birou, lovind ba în scaune, ba în masă, ba în perete. Cum am putut eu s-o las să plece pe fata asta? Lamouroux, amestecată acum și în asasinarea thailandezei... M-am comportat ca un misogin imbecil, întotdeauna am subestimat femeile.

*

E o oră numai bună de telefonat la New York, într-o duminică dimineața. La ei trebuie să fie ora 10:00 sau 11:00, de trezit s-au trezit, și mai sunt încă acasă. Daquin trece într-un birou gol, cheamă New Yorkul și-l găsește pe Frank Steiger acasă. Un prieten foarte bun de la FBI. Au lucrat împreună un an de zile la o treabă delicată și americanul îi este obligat.

– Steiger? Aici Daquin... Vreau să te rog să-mi faci un serviciu. Îl cunoști pe Baker? Conduce un mare magazin de confecții la New York și lucrează mult cu străinătatea.

De partea cealaltă a Atlanticului, tăcere. Apoi:

– Daquin, eu nu întreb de ce te interesezi de el, dar nici o referire la această conversație, bine?

– Bineînțeles.

– Baker trece drept un cetățean în afara oricăror bănuieli. Este un fost al CIA. E consultat adesea, încă și acum, de ai casei și de către alții.

– Ce înțelegi prin „trece drept"?

– Nimic special.

– O ultimă întrebare: când a părăsit CIA și care au fost ultimele lui posturi?

– Nu știu nimic referitor la asta. Pot să te sun diseară? Mă rog, la voi o să fie noapte.

– Mai bine ar fi să trimiți un telex la sediul Brigăzii de Stupefiante.

– Peste două sau trei luni, o să vin în Franța. Voi trece să te văd.

– Să-ți dau noua mea adresă de la birou.

– Passage du Désir? („Pasajul Dorinței", n.t.) O adresă ca asta te lasă visător...

Ora 14:00
La Paris

Prima adunare generală a tuturor membrilor turci din Sentier. Pe ordinea de zi: modalitatea de a face față deciziei ministerului care, după vreo zece zile de negocieri, a luat inițiativa de a

deschide un birou pentru legalizarea situației clandestinilor potrivit unor criterii care nu iau în considerare propunerile Comitetului. Toată lumea se așteaptă la discuții furtunoase. În cel mai bun caz, legalizarea guvernamentală, așa cum este concepută, nu va rezolva decât zece până la douăzeci la sută din cazuri. Ca să poată discuta în liniște, feriți de urechi indiscrete, o confederație sindicală le-a împrumutat o sală liniștită și bine amenajată: două sute cincizeci de locuri, fotolii prevăzute cu măsuțe de scris. Și liberă duminicile.

Sala se umple repede: cinci sute de persoane, numai bărbați mustăcioși. Atmosferă supraîncălzită. Zgomotul glasurilor, trebuie să strigi ca să te poți face auzit. Și curând, aproape că nu se mai vede om cu om din cauza fumului de țigară. Peste tot în jur sunt tăblițe cu inscripția: FUMATUL INTERZIS. Urme de chiștoace strivite pe mochetă și pe scaune. În holul de la intrare, de piatră lustruită, un automat pentru cafea. Paharele de plastic folosite se revarsă din pubele, se rostogolesc pe jos, în hol și-n sala de ședințe.

La tribună, Soleiman, trei francezi care susțin Comitetul și participă la negocieri, și un student turc, care a acceptat să le traducă francezilor. Soleiman deschide adunarea generală, cerându-le membrilor să confirme desemnarea lui ca secretar general. Unanimitate prin aclamații. E cuprins de o mare fericire. Am ajuns să cunosc asta, fie și pentru o singură dată în viața mea. El începe prin a reaminti pozițiile apărate de Comitet în timpul negocierilor: legalizarea situației tuturor turcilor care au un loc de muncă. Concluzia logică este deci respingerea hotărârii guvernamentale. Urlete entuziaste. Studentul traduce cu fidelitate.

Și acum, ce-i de făcut? Adunarea generală izbucnește în strigăte: propuneri vehemente și confuze.

Să începem o nouă grevă? Nu suntem de acord, pierdem bani, iar guvernului puțin îi pasă.

O manifestație? Am făcut destule până acum, una în plus nu ne-ar folosi la nimic, trebuie să găsim altceva.

Studentul traduce în continuare.

O bombă la minister? Nu e deloc interesant, vor fi declanșate operațiuni ale poliției și vom pierde simpatia opiniei publice. Studentul traduce.

În acest moment, se ridică un mustăcios și face o lungă propunere. Încet-încet, se instaurează liniștea. În jurul lui, încep să se ridice în picioare unul, doi, trei, până la urmă zece bărbați. Tunete de aplauze. Soleiman e alb ca varul. Studentul refuză pur și simplu să traducă. Francezii sunt neliniștiți. Soleiman propune suspendarea ședinței pentru zece minute și iese la o discuție cu alți câțiva. În cele din urmă, francezii reușesc să afle ce-a spus mustăciosul: Comitetul va transmite presei într-o scrisoare deschisă propunerile sale, apoi câte un voluntar turc se va arunca de la etajul întâi al Turnului Eiffel, din două-n două ore. Începând de mâine, luni, la prânz, și până ce guvernul va ceda. Bărbații care se ridicaseră în picioare erau candidații la sinucidere. La acestea, francezii chiar au intrat în panică, pe deplin convinși că turcii sunt cu adevărat în stare s-o facă.

Soleiman revine, adunarea se reia. El are o altă propunere: începând de mâine dimineață, vor boicota lucrările biroului de legalizare deschis de minister. Nici un turc nu se va prezenta acolo până ce propunerile Comitetului nu vor sta la baza legalizării. Soleiman își pledează propunerea cu multă pasiune: poate că e mai puțin eroic, dar realizabil, și prin acțiunea tuturor. Clasa muncitoare există prin solidaritate colectivă, nu prin martiri. Studentul traduce și el cât poate. Adunarea generală se agită, Soleiman este ovaționat și se ia hotărârea. E ud de transpirație până la piele, are mâinile umede. Unul dintre francezi tremură nervos.

Și acum, organizarea boicotului. S-au format mici grupe, care vor porni de îndată să parcurgă bistrourile din Sentier. Cincizeci de militanți, printre care și francezi, stabilesc să se întâlnească mâine dimineață, în fața biroului de legalizări, pentru a-i întoarce din drum pe cei care, eventual, ar avea intenția să intre acolo.

Gata. S-a terminat. E ora 6 seara. Adunarea generală se risipește greu, s-ar zice că oamenilor nu le vine să se despartă. Soleiman și francezii sunt ultimii care părăsesc sala. O privire distrată în urmă, câmpul de bătălie e plin de pahare de plastic murdare, hârtii unsuroase, ziare, chiștoace. Duhnește a tutun. Sunt solidari în neliniștea lor: dacă boicotul eșuează (și, oare, un boicot de acest fel ar putea reuși?) nu le mai rămâne altceva de

făcut decât să se ducă pe Champs-de-Mars, să ridice cadavrele de la picioarele turiștilor uluiți. Cel puțin primul cadavru, înainte ca polițaii să-i înhațe pe toți.

Ora 19:00
Brigada de Stupefiante

Atmosfera din birou e tensionată, destul fum de țigară. Și nu puțină lume: șeful, adjunctul lui, unul dintre responsabilii Brigăzii de Reprimare a Banditismului, un membru din cabinetul directorului Poliției și un tehnician de la Stupefiante, specialist în electronică. Daquin sosește ultimul. E mai întâi surprins, apoi amuzat.

Tehnicianul prezintă rapid „starea locului": la parter, trei microfoane, disimulate în mobilier și legate la un aparat de înregistrare îngropat afară, un dispozitiv practic imposibil de detectat dacă nu-l cauți anume. La etaj, în dormitor, o cameră video este ascunsă în soclul unuia dintre spoturile de lumină fixate în plafon. Este orientată spre pat, cuprinzându-l în întregime. Treabă de profesionist, și o sculă foarte frumoasă: extraplată, silențioasă, camera se declanșează la infraroșii, cu alte cuvinte, când se desfășoară o activitate umană în câmpul său. Tehnicianul a tăcut.

– Ce-ați făcut cu materialul?

– Am lăsat totul în funcțiune și-am șters urmele trecerii noastre.

– Care dintre serviciile noastre dispune de un asemenea material?

– De microfoane, toată lumea. În ce privește camera, din câte știu nici unul. În sfârșit, eu, unul, văd acum pentru prima dată un aparat de acest tip.

– Daquin, ce părere ai?

– O ipoteză posibilă: traficanții știu că sunt pe urmele lor. Ceea ce îi obligă să reacționeze. Punând să fiu urmărit, amplasându-mi microfoane, încearcă să se informeze asupra stadiului anchetei. În privința camerei video, e cu totul altceva. Probabil au aflat că-mi plac băieții (o privire roată asupra celor de față) și își închipuie că mă pot șantaja, sau, cu aceasta, să facă presiuni

în altă parte ca să mi se retragă ancheta. Îmi pot imagina o mulțime de lucruri. Ar mai fi, desigur, și altă ipoteză: unul dintre serviciile noastre vrea să fie la curent cu ancheta asupra filierei turcești. Sau să facă un șantaj în propriul său interes.

– Ipoteză respinsă, pentru moment. (Șeful își ia un aer vexat.) Să lăsăm totul așa cum e. Începând de mâine dimineață, îți vom supraveghea locuința, o să-i urmărim pe instalatori când vor veni să-și ia ce-au instalat.

Câteva modalități practice de realizare, și toată lumea pleacă. Daquin rămâne singur cu șeful.

– Dacă e vreunul dintre serviciile noastre, și nu-i exclus, îi văd destul de bine și pe cei angajați în pista marsilieză, legați de americani, de unde și materialul suprasofisticat. Ne vom lămuri foarte repede. Într-un fel sau altul, vor ști că și noi știm și nu va mai veni nimeni să ia aparatele. Dacă însă e vorba de traficanți, există ceva mai mari șanse să cadă în capcană.

Sub ochiul camerei video, Daquin, în pat, singur sub pilota oranj. Dorința de a regăsi gustul puțin acrișor al pielii lui Soleiman. Nu uita, ți-e interzis să te îndrăgostești. Păcat.

15

LUNI 17 MARTIE
Ora 7:00
Stația de metrou Sentier

Un mic grup de militanți, turci și francezi amestecați, se adună în jurul lui Soleiman, ca în urmă cu cincisprezece zile. Cafele și cornuri. Tensionați și obosiți. Nimeni n-a dormit. De cum s-a încheiat adunarea generală, au bătut Sentierul, de-a lungul și de-a latul, ca să le explice tuturor de ce trebuie boicotat, în această dimineață de luni 17 martie, biroul de legalizare deschis de guvern. Dar oare nu le ceri prea mult celor care ar putea beneficia de această măsură, să piardă o asemenea ocazie?

Soleiman își joacă norocul pe această carte. Dacă boicotul se realizează, el își asigură definitiv conducerea în Sentier și are o șansă de a satisface exigențele lui Daquin. Dacă boicotul nu reușește, e distrus și Daquin va continua să-l joace după bunul său plac. Dar el presimte că ideea a găsit ecou în Sentier. *Ya hip. Ya hop*. Toți sau nici unul. Pe la ora 2 a dimineții, toți cei care treceau pe la Gymnase erau deja la curent. Semn bun. Dacă boicotul n-ar fi avut un ecou profund, cuvântul de ordine n-ar fi circulat cu atâta viteză.

Soleiman n-a mai închis ochii de vineri seara, de când nu s-a mai dus la Daquin. A trăit în ritmul Comitetului și al cafenelelor de pe bulevard, a ațipit câteva minute cu capul pe masă, într-un colț, și a tot înghițit pilulele pe care i le-au dat prietenii. În Sentier, iau toți pilule ca să poată rezista, mai ales în perioada paradelor de modă, când se întâmplă ca uneori să rămână la mașina de cusut chiar mai mult de douăzeci și patru de ore în șir. Pilula face bine, cu atât mai mult cu cât îți taie pofta de mâncare și te liniștește.

Ora 8:00
Passage du Désir

Primul „interviu" cu un om politic: Caron, deputat breton, dreapta catolică, membru al clubului, practic, de la înființare. Altă melodie decât a oamenilor de afaceri. Din civism, a acceptat un interviu cu poliția, dar liber de rigorile instituției. Oare nu vă dați seama că avem de-a face cu o mașinațiune grosolană, de natură a-i compromite pe reprezentanții poporului și, prin aceștia, însăși democrația? Nu există nici o dovadă. După cum nici urmele vreunui vărsământ bănesc, prin cec sau prin altă modalitate, care să permită identificarea abonatului. Consider deci de datoria mea, pentru a proteja instituția căreia îi aparțin, să uzez de imunitatea parlamentară și să nu mai răspund de acum înainte la nici una dintre convocările dumneavoastră.

O mică ședință de lucru, cu Thomas, Santoni și colegii de la Moravuri. Mai are loc în această după-amiază un „interviu" cu Paternaud, deputat radical de Sud-Vest, dar sunt gata să pariez că ne va cânta exact aceeași arie. S-ar zice că e un refren învățat pe de rost. Așa că vom schimba macazul. Ne putem închipui că anumiți clienți au o preferință exclusiv pentru copii thailandezi, iar crima a fost comisă de unul dintre aceștia. Vom alcătui un fișier fotografic al tuturor abonaților și vom merge să-l arătăm thailandezelor de la München și Zürich și vom vedea ce iese de-aici. Cu puțin noroc, putem găsi cinci sau șase consumatori obișnuiți, iar pe ăștia i-am putea strânge puțin cu ușa.

Ora 8:30
Rue de la Procession

O vreme urâtă, închisă. O ploaie deasă, fină. O zi de doliu la începutul unei primăveri luminoase. Semn rău? Grupul se instalează pe trotuarul din fața birourilor ONI, desface o pancartă *Ya hip Ya hop* și așteaptă cu toții, neliniștiți și uzi. Birourile se deschid la ora 9:00. La 8:45, sosesc câțiva polițiști și împing micul grup, cu pancarte cu tot, pe trotuarul de vizavi. Nici o rezistență. Ora 9:00, ușile biroului se deschid. Nimeni. Nimeni! Să nu-ți vină a crede. La ora 10:00, un turc vine pe rue de la Procession, pe trotuarul birourilor ONI. Când zărește pancarta, traversează și se îndreaptă spre Soleiman, care-i explică ce-i cu boicotul. Bărbatul aprobă, se scuză că a venit: nu știa nimic, nu fusese ieri în Sentier. Salută pe toată lumea și se îndreaptă spre metrou. Pe trotuar, o explozie de bucurie. Francezii se sărută, un turc are lacrimi în ochi. Ploaia nu mai are nici o importanță.

Pe parcursul întregii zile, numai cinci turci vor trece pe rue de la Procession. Nimeni însă nu va păși în biroul de legalizare. Ministrul trebuie să negocieze, ministrul va negocia. Noi vom reveni mâine.

Ora 10:00
Passage du Désir

Un telefon la Vamă.

– Deci, Sobesky și România? De vineri încoace, ați găsit ceva interesant pentru mine?

– Da. Impermeabilele sunt confecționate în România. O cerere de tranzit pentru cinci sute de mii de bucăți, îmbarcarea la Le Havre, destinația New York, Societatea Blue and Stripes, administrator John D. Baker. Data probabilă: finele lui martie, urmează a fi precizată ulterior. Și, în anexă, un import prin Franceimper, de douăzeci de mii de impermeabile, un model nou, creat cu această ocazie de către Sobesky. Vă rugăm să ne scuzați, dosarul ne-a scăpat săptămâna trecută. Fusese clasat cu cererile de tranzit... Și apoi, noi căutam Bulgaria...

– Nu face nimic. Când veți ști data precisă?

– Ar trebui s-o avem zilele astea.

– Vă rog să mă anunțați de îndată. Și mai aveați și altceva în dosar?

– Transportul e asigurat de societatea Euroriencar, cu sediul la München, sucursală la Gennevilliers.

Ora 10:00
Avenue Jean-Jaurés

Romero stă întins în pat. Răsfoiește o revistă de benzi desenate ca să-i treacă timpul, așteptând ora potrivită ca s-o poată suna pe verișoara lui de departe, la ambasada Turciei. Ca să-și dea curaj, ia o porție de whisky și, la atac! Apel.

– Alo.

Îi recunoaște vocea.

– Bună ziua, Yildiz. Romero la telefon.

– Ah, sunt încântată să te aud, Romeo. Credeam că n-o să mă mai suni niciodată.

Vocea este gravă și accentul ar putea fi fermecător, dacă n-ar avea obiceiul ăsta scârbos să-i zică Romeo.

– Ești singură în birou?

– În clipa asta, da (cu un râset). De ce? Vrei să vii aici?

– Nu râde de mine, Yildiz. Îl cunoști pe Turgut Sener?

– Sigur, foarte bine. Este atașatul cu probleme sociale al ambasadei. Și lucrăm în aceeași clădire, în anexa din boulevard Malesherbes. Vrei să-ți fac cunoștință cu el?

– Nu, categoric nu. Am dat peste numele lui în cadrul treburilor mele de serviciu. (Tăcere.) Chiar ar fi neplăcut dacă ar ști că întreb de el. (Romero e încurcat.) Yildiz, ai vrea să luăm masa împreună? Ar fi mult mai ușor să vorbim despre toate astea între patru ochi.

– Oh, în ce mă privește, aș fi încântată.

– Astă-seară, 20:30, la Hippopotamus, în boulevard des Italiens?

– Voi fi acolo, Romeo.

Romero închide, nu e deloc în apele lui.

Ora 11:00
Orléans

Attali, care n-a cunoscut decât orașul Alger, când era pușton, și mai târziu Marsilia și Parisul, nu se simte deloc bine în liniștea și lipsa de agitație dintr-un adevărat oraș de provincie. Domnul Lamouroux este farmacist în rue Jeanne-d'Arc, strada principală din Orléans. Poate că se va duce și acolo. Deocamdată are întâlnire cu doamna Lamouroux, care-l așteaptă acasă, în boulevard de Verdun, la doi pași de gară. Un bulevard larg, mărginit de arbori, aproape pustiu, acum, înainte de prânz, în ziua asta ploioasă. O casă mare, burgheză, de sfârșit de secol al XIX-lea, înconjurată de grădină. Nu are sonerie, ci clopot. O doamnă încântătoare îi deschide poarta și-l așteaptă în capul scării, pe peron. Cincizeci de ani, surâzătoare, părul încărunțit făcut permanent, un taior maro, bluză roz. Attali ar dori tare mult s-o poată apăra de scorpia de fiică-sa. Ea-l poftește în salon, evident îngrijorată dincolo de zâmbet. N-are vești de câteva zile, ceea ce nu e normal, dar de unde până unde poliția?

– Cum v-am spus și la telefon, o căutăm pe fiica dumneavoastră ca să compară ca martor într-o anchetă importantă și periculoasă. Nu mai locuiește la adresa de la Paris pe care i-o cunoșteam și n-a mai dat nici un semn de viață de vineri. E cu putință să fi încercat să dispară când a înțeles în ce fel de afacere s-a trezit implicată. Ar fi mult mai bine pentru ea, dacă noi am găsi-o primii.

– Și despre ce fel de afacere e vorba? (O voce slabă de tot.)

– Droguri și proxenetism. Fiind implicați minori.

– Virginie, o fată atât de drăgălașă, atât de serioasă! Unicul nostru copil. Ne scrie în fiecare săptămână. Și vine acasă o dată, de două ori pe lună.

– Când a fost ultima dată?

– Pe 6 martie, a venit seara, am stat la masă cu toții și a plecat a doua zi de dimineață.

– V-a spus ceva despre o călătorie în străinătate, pe care urma s-o facă?

– Nu, ne-a vorbit numai despre cursuri. Totul merge bine, e sigură că va termina curând.

Camera ei: pe pereți, un tapet cu flori, buchete de trandafiri, perdele roz la ferestre, pe pat o cuvertură roz, cu volane, pat de o persoană, animale de pluș. Un mic birou de lemn furniruit și etajere încărcate cu cărți. *Povești și legende, Biblioteca verde,* de o parte, Balzac în colecția Pléiade, Stendhal, Flaubert, în cealaltă parte. Attali contemplă totul uluit. Își amintește de ce spunea Sobesky: nu era pur și simplu o minciună. VL este totodată studenta cuminte din provincie, în această cameră roz, și codoașa drogată de la club Simon. O intuiție: dacă ea are un secret, aici îl va găsi, în camera ei de fată, unde a venit pe 6 martie, după ce s-a întors de la New York.

– Doamnă, îmi permiteți, vă rog, să cercetez puțin camera fiicei dumneavoastră?

– Desigur, domnule inspector. Numai să nu faceți dezordine. Vă las. Mă duc să pregătesc dejunul. Rămâneți cu mine la dejun, nu-i așa?

El începe cu biroul. Extrase de cont în bancă. Agenția din Orléans. Veniturile ei de manechin, în aparență între șase și șapte mii de franci pe lună, în mai multe vărsăminte. „Pozează pentru fotografii de modă, ea-și plătește integral studiile, știți, nu ne cere niciodată nici un franc." Nimic altceva. Cheltuielile unei femei tinere la Paris. Câteva scrisori destul de vechi. Attali își notează numele corespondenților. Un mic carnet de adrese: toate din Orléans și din împrejurimi. Attali îl ia totuși. Să nu lase nimic la întâmplare. Fotografii cu clasa, din vacanță desigur, poate că primul ei flirt. Nimic care să pară a avea vreo legătură cu viața ei de la Paris. Răstoarnă sertarele biroului, nu e nimic lipit dedesubt. Animalele de pluș: le examinează unul câte unul, le pipăie, nu găsește nimic. Ridică salteaua, ciocănește încetișor pereții simțindu-se întrucâtva ridicol, deschide ferestrele, scutură perdelele, deschide cărțile și scotocește în noptieră, nimic.

Descurajat, se-așează pe pat. Se-ntinde ca pentru siestă, visează. Și-o imaginează pe VL cum doarme aici. Întinde brațul, aprinde veioza. Un abajur de mătase roz, o lumină foarte plăcută. Se uită mai bine la piciorul veiozei: un cilindru de sticlă transpa-

rentă umplut cu bile de diferite culori, Stinge lampa, deșurubează bușonul în care este prins becul și răstoarnă bilele de sticlă pe pat. Și iată, ascunse printre bile, diamante șlefuite. Vreo douăzeci. Exclus să se înșele. Inima începe să-i bată. S-așează un moment ca să reflecteze. Apoi iese din cameră, se apleacă peste rampa scării, aude zgomotele din bucătărie și zornăitul veselei, la parter, și o strigă pe doamna Lamouroux.

Ea urcă repede, cu o privire neliniștită. Attali o ia ușurel pe după umeri, o aduce în cameră. Doamna Lamouroux ia în mână un diamant, îl privește pe toate fețele.

– Astea-s ale fetei mele?

– În orice caz, le-am găsit în veioza de la capul patului ei. (E complet descumpănită.) Doamnă Lamouroux, nici eu nu înțeleg mai mult decât dumneavoastră ce caută diamantele astea aici. Dacă pornesc procedura judiciară normală, pentru expertiză, nu numai că asta va lua o groază de timp, dar în plus va afla toată lumea. Ceea ce-i va aduce neplăceri fiicei dumneavoastră când se va întoarce.

– Aș dori foarte mult ca soțul meu să nu afle nimic.

– Luați diamantele și veniți cu mine la Paris. Vom sta de vorbă cu o serie de persoane. Îndată ce vom afla cam ce au să ne spună aceste diamante, vă veți întoarce cu ele acasă, iar eu îmi voi continua ancheta. E mult mai rapid și mai discret. Sunteți de acord?

– Câte zile?

– N-aș putea să vă spun. Maximum două.

– Lăsați-mi un timp de pregătire. O să plecăm cu mașina mea, după dejun.

Ora 15:00
Villa des Artistes

Consemnele mele sunt clare. Astăzi, cel mai târziu mâine, un necunoscut va intra în locuința comisarului Daquin, va rămâne înăuntru aproximativ zece minute și va pleca. Va fi lăsat s-o facă, apoi va fi urmărit. Se cere discreție absolută. În principiu, sarcina e ușoară, cel puțin în prima parte. În incinta

rezidenței nu se poate pătrunde decât prin gangul imobilului din avenue Jean-Moulin. Pavilionul lui Daquin este supravegheat, de lângă scara imobilului, de către inspectorul Conrad, alți doi inspectori, aflați în stradă, îi așteaptă semnalul pentru a porni filajul.

Întreaga rezidență, foarte liniștită, pare pustie. Un bărbat, mai degrabă scund, foarte lat în umeri, părul negru tuns scurt, trece prin gang, parcurge aleea dintre pavilioane, se oprește în fața ușii lui Daquin. Intră și închide ușa. În mod evident, are cheile. Conrad iese nonșalant în avenue Jean-Moulin, semn convenit de punere în alertă a inspectorilor Allard și Zanetta, aflați la câteva zeci de metri, și revine la postul lui de observație. Abia ajuns în gang, aude urletul unei femei. Pare să vină din locuința lui Daquin. Reflexul de a-și scoate revolverul. Mai ales asta nu. Consemnele sunt clare: „obiectivul" nu trebuie să bănuiască în nici un caz că ar fi urmărit de polițai. O ia la goană, aude în spatele lui deschizându-se ferestre în imobilul care domină rezidența. Ușa casei este acum întredeschisă. Fără a încetini, Conrad o împinge. În elanul lui, se împiedică de un corp, alunecă și pornește cu capul înainte și încasează o dreaptă aplicată perfect la baza craniului, fără să fi apucat să-și zărească măcar agresorul. Și cade lat, văzând stele verzi. Când, în sfârșit, e în stare să se pună pe picioare, e singur, în fața lui trupul unei femei, întinse cât e de lungă, cu fața în jos. O băltoacă de sânge, în dreptul bazinului, se lățește încetișor în jurul ei. Un teanc de lenjerie curată zace pe jos. Un halat alb de baie se îmbibă de sânge. Conrad iese în fugă. Nu e nimeni în incintă. În stradă, Allard și Zanetta așteaptă în continuare semnalul.

Ora 16:00
Passage du Désir

Pe biroul lui Daquin, un telex de la Steiger: B. și-a întrerupt oficial activitatea în 1975. Înainte de 1970, era la Islamabad și, din 1970 până în 1975, la Teheran. Se numea atunci Edward Thompson.

*

Echipa foto trece pe la ora cinci: nu mai e nimeni la cele două prăvălii. Supravegherea încetează. Bine că n-am apucat de-aici capetele filierei...

– Lavorel, e timpul să bem o cafea. Spune-mi, șefii dumitale de la Financiar tot îți mai așteaptă primul raport scris, nu sunt nerăbdători?

– Lucrez pe brânci, de-mi iese sufletul. Am adunat o groază de dosare, aduceți-mi-o pe Anna Beric și veți avea cel mai spectaculos proces din analele Financiarului.

– Am nevoie de dumneata.

– Cred și eu. Nu-mi oferiți cafea decât când aveți nevoie de mine.

Daquin zâmbește.

– Ce-i asta, Lavorel? O revendicare?

– Nu, nu, domnule comisar, o simplă constatare.

– Întreprinderea Euroriencar, cu sediul la München și sucursală în Franța, la Gennevilliers. Tot ce poți afla despre ea. Evident, repede.

– S-a notat, șefu'.

– Și acum, Meillant. V-ați văzut?

– Vinerea trecută, îndelung. Cunoaște Sentierul ca nimeni altul. Dar nu mă va ajuta, fiind fără-ndoială amestecat, sau pentru că îi protejează pe cei care sunt amestecați.

– Toate astea le știu... Mai vrei o cafea?

Lavorel își împinge ceașca goală spre Daquin, care se ridică și mai pune două cafele.

– Și el știe că nu va trece prea mult timp până când va ieși din cursă.

– Dezvoltă ideea.

– El mizează pe succesul certurilor pe tema legalizării situației turcilor. Ceea ce va duce la schimbarea serioasă a rețelelor și circuitelor organizate în anii șaizeci. Și apoi, iată, încep să se instaleze chinezii. Meillant nu e dispus să aibă de-a face cu ei.

– Lavorel, ai înțeles unde vreau să ajung?

– Cum să nu? Vreți să-l presați pe Meillant, ca s-o obțineți pe Anna Beric. Depinde ce piese aveți în joc, dar ați putea reuși.

Telefon.

– Théo?

– Da, domnule.

– Vino de urgență acasă la tine. Portăreasa voastră a fost înjunghiată, la intrarea în locuința ta.

Ora 19:00
Villa des Artistes

Portăreasa a murit în drum spre spital. Așezat pe canapeaua lui, Daquin e exasperat și teribil de nefericit. Va trebui să anunțe familia. Și nici nu știe dacă are familie. Ca să fie cinstit cu el însuși, nici măcar nu reușește să-și amintească exact înfățișarea femeii. Ceea ce nu-l onorează. Prin apartamentul lui, umblând de colo-colo, se foiesc polițiști, diferiți specialiști. E de nesuportat. Dezordine și agitație. El bea cafea după cafea. Încet-încet, casa se golește. Rămân șeful de la Stupefiante, Conrad și cei doi inspectori de la Criminalistică, însărcinați cu ancheta. Daquin oferă ceva de băut. Toată lumea ia loc. Șeful le explică pe scurt celor doi inspectori de la Criminalistică rațiunile pentru care locuința lui Daquin era pusă sub supraveghere și-i roagă să omită aceste detalii din rapoartele lor scrise. Daquin explică:

– Portăreasa avea cheile casei. Venea la lucru în fiecare dimineață, făcea tot, menaj, spălat, călcat rufe. În principiu, nu venea după-amiezele, lucra în altă parte, și asasinii probabil știau. Astăzi însă, în mod sigur, venise doar ca să aducă rufele călcate. (Flash asupra halatului de baie al lui Soleiman, plin de sânge.)

Conrad n-a văzut nimic. Doar pe bărbat, din spate. Îndesat. Trebuie interogați sistematic toți vecinii din imobil și din pavilioane. S-au deschis destule ferestre când a țipat femeia. Ar fi unica pistă. Amprentele nu vor da nimic. Bărbatul purta desigur mănuși. Să așteptăm de asemenea raportul de la autopsie. În esență, va confirma că femeia a murit în urma loviturii de cuțit

care a deschis-o de la burtă până la piept. Dar poate vom afla și câte ceva despre arma crimei și despre tehnica ucigașului.

Singuri, Daquin și șeful. Daquin, într-o evidentă proastă dispoziție.

– Pe inspectorul Conrad l-ați putea trimite să lucreze cu grupul din Marsilia. În ce mă privește, nu vreau să-l mai văd în fața ochilor. Sunt de acord cu gazetarii, ar trebui o reformă totală în sistemul de formare a polițiștilor.

– Théo, dă-mi un whisky și, dacă ți-ai vărsat tot năduful, spune-mi cum să continuăm.

– Cred că acum putem îndepărta ipoteza unei operațiuni a colegilor noștri...

– Sper din inimă...

Daquin mormăie, fără a-și preciza opinia asupra acestui punct.

– În orice caz, după un rateu ca ăsta, traficanții, dacă într-adevăr despre ei e vorba, vor înceta să-și exercite presiunea asupra mea direct. Ar fi puțin cam prea riscant pentru ei. Și, ca să-i încurajăm pe calea asta, mi-ar plăcea să mi se acorde o protecție la vedere, polițist înarmat la ușă, o mașină de observație în apropiere. Și sper să nu dureze prea mult circul ăsta. Și să se facă verificări, și acasă, și la birou, ca să nu fiu ascultat la telefon.

Îndată după plecarea șefului, Daquin iese să-l sune pe Soleiman de la un telefon public. E ora zece seara. Nu răspunde. Se întoarce acasă și urcă la culcare fără să mănânce.

Ora 20:30
La Hippopotamus

În picioare, la bar, Romero bea un whisky, ronțăind niște cartofi pai. De dimineață și până acum n-a reușit să-și alunge sentimentul de neplăcere pe care i-l provoacă gândul la Yildiz. Un amestec ciudat de curiozitate, neliniște și vinovăție. La 8:30 fix, o femeie intră în restaurant. De talie mijlocie, lasă totuși impresia că e înaltă, pentru că are umeri puternici, șolduri înguste

și picioare lungi. O față triunghiulară, cu pielea foarte albă, frunte înaltă, pomeți înalți, ochi aurii imenși. Totul încoronat de o masă de păr roșu-arămiu, ondulat natural și strâns într-un coc greu, stil 1900. Romero e uluit. Se întoarce o clipă ca să vadă cărui bărbat fericit i se adresează zâmbetul ei.

– Dumneata ești Romeo?

Voce gravă, accent...

– Da, mă rog, aș vrea să fiu.

– Eu sunt Yildiz.

I s-a tăiat răsuflarea. Din fericire sunt întâmpinați pentru a fi conduși la masa lor. Cocteilul casei pentru Yildiz, încă un whisky pentru Romero. Sosesc grătarele. Yildiz vorbește prima; despre Istanbul, despre viața grea a femeilor în Turcia, despre familia ei. Și despre timiditatea ei, despre singurătatea ei, în ultimele patru luni de când se află în Franța...

În punctul ăsta, lui Romero i se pare că ea cam exagerează. Să rămână în gardă. Începe cu meseria: inspector de poliție, Brigada Financiară, o anchetă dificilă asupra traficului de mână de lucru, cu ocazia căreia a dat peste numele lui Turgut Sener.

– Mi-am amintit că lucrezi la ambasadă și mi-am spus că ai putea să mă ajuți să câștig mult timp și să evit erori, dacă mi-ai spune ce fel de om e acest Turgut Sener, ce se vorbește despre el la ambasadă...

Cu bărbia sprijinită în palmă, Yildiz îl privește un timp. Turgut Sener nu e nici iubit, nici stimat la ambasadă. Este omul partidului Turkès, a fost pus aici ca să-l supravegheze pe ambasador, considerat a fi prea moderat. Are reputația unuia care face trafic cu de toate și-i stoarce de bani, sub tot felul de pretexte, pe muncitorii turci care au nevoie de serviciile lui. Ea îi zâmbește.

– Ești mulțumit?

– Dacă pot zice așa... Iartă-mi indiscreția, dar de ce mai ține ambasadorul un atașat atât de corupt?

– Probabil nu cunoști prea bine situația actuală din Turcia. Turgut Sener va rămâne la ambasadă atât cât va considera partidul Turkès că e necesar. Ambasadorul n-are de ales.

Romero rumegă informația. Daquin va ști s-o folosească.

– Și încă ceva, Yildiz. Dacă e corupt și toată lumea de la ambasadă o știe, nu v-ar deranja prea tare că poliția franceză se interesează de el?

– Lucrurile pot fi privite și așa.

– Și ai putea să-mi dai câteva indicații despre felul cum își petrece timpul? În schimb eu îți voi povesti despre toate matrapazlâcurile pe care le voi afla, dacă le voi afla.

– Ar fi amuzant.

Și-i întinde mâna pentru a pecetlui înțelegerea. Romero o ia și o duce la buze. E o femeie periculoasă. Iar eu m-am îndrăgostit.

16

MARȚI 18 MARTIE
Ora 8:00
Passage du Désir

– Cum era de prevăzut, întâlnirea cu deputatul Paternaud n-a dus la nimic. Ne-a ținut același discurs ca și Caron. În compensație, fișierul foto al abonaților avansează cu iuțeală: majoritatea sunt cunoscuți, fotografiile lor pot fi găsite la agențiile de presă. Miercuri seara vom avea fișierul complet.

– Perfect. Deci Santoni va putea pleca joi la München. Voi contacta eu polițiile elvețiană și germană. Înainte de plecare, Santoni, încearcă să afli ce au în comun acești deputați. Nu aparțin acelorași partide, nici nu sunt aleșii aceleiași regiuni, și atunci ce legătură să fie între ei?

Ora 10:00
Rue Cadet

Doamna Lamouroux urcă prima pe scara întunecoasă. Attali o urmează. E al treilea negustor de diamante pe care-l vizitează de la începutul dimineții. Etajul întâi, o ușă grea, veche, bine asigurată. Sună. Un bărbat tânăr, treizeci de ani, vine să le des-

chidă. Attali își prezintă legitimația, explică: a dispărut o femeie și în urma ei s-au găsit niște diamante. Familia și poliția vor să le stabilească valoarea. Pătrund într-un birou strâmt, slab luminat, bătrânesc. Așteptarea e lungă. Doamna Lamouroux nu prea înțelege ce caută aici. Intră un bărbat în vârstă, aplecat de spate, șchiopătând. Doamna Lamouroux scoate din poșetă un plic, îl răstoarnă pe o măsuță acoperită cu catifea neagră. Bărbatul aprinde o lampă, își duce la ochi lupa, întoarce pietrele pe toate fețele, îi fixează.

– Mi s-a spus că sunteți de la poliție.

Attali îi întinde legitimația.

– Doamna este mama tinerei pe care o căutăm.

– Cunosc foarte bine aceste pietre. Eu le-am vândut. Pe toate.

Fotografia Virginiei Lamouroux.

– Da, ei i le-am vândut. În valoare de aproape două milioane.

Doamna Lamouroux simte că-i dau lacrimile. Bătrânul mângâie pietrele.

– Asta este ultima pe care i-am vândut-o. Două sute de mii de franci. (Trage sertarul biroului, consultă un registru enorm.) În ziua de 6 martie. Mi-a plătit cu bani gheață.

Ora 14:00
Boulevard Saint-Denis

Pe marile bulevarde, vreme frumoasă, o mulțime de oameni. Unii care abia ies din restaurantele unde au mâncat de prânz, alții se întorc la birou, alții se plimbă. Un bărbat înalt, peste un metru optzeci, bronzat, cincizeci de ani, robust, mustață stufoasă, iese dintr-o cafenea de pe boulevard Saint-Denis și se îndreaptă fără grabă spre rue du Faubourg-Saint-Martin. Se oprește la chioșcul de ziare, cumpără *Hürriyet* și, mergând, citește prima pagină. Un tânăr slab, bluzon de flanel gri, rezemat de chioșc, îl privește trecând, îl lasă să ia puțin avans, apoi îl urmează, cu mâinile în buzunarele bluzonului. Își potrivește pașii exact pe urmele lui, și-i lungește puțin, dar fără să schimbe ritmul, se apropie. O umflătură sub bluzon. Celălalt simte o atingere în spate, exact sub

omoplat. Vrea să se întoarcă. Aude sărind dopul de la o sticlă de șampanie. O explozie luminoasă a sângelui în cap. Se prăbușește pe trotuar, secerat scurt. Tânărul slăbănog îl depășește, continuă să meargă la fel ca înainte până la gura de metrou din apropiere.

Ora 15:00
Passage du Désir

Daquin rezolvă problemele curente. Îi contactează pe colegii elvețieni și germani. Acord. Urmează corespondența.

Un raport asupra societății Euroriencar, ca să obțină punerea acesteia sub ascultare telefonică și supraveghere de către cei de la Stupefiante.

Telefon lui Soleiman. Astă-seară. La mine acasă. Nu mai e nici un pericol. Un polițist la ușă, am să-ți explic. Fă în așa fel încât să nu-ți vadă fața.

Sună telefonul.

– Domnul comisar Daquin?

– Chiar el.

– Sunt Jurandeau, comisar la arondismentul 2. Un asasinat în plină stradă, boulevard Saint-Denis colț cu boulevard Sévastopol. V-am anunțat pentru că e vorba de un turc, un șef de atelier. Și, după cum mi s-a spus, vă ocupați în prezent de Sentier.

– Da, într-adevăr. Sosesc îndată, mulțumesc.

– Ne întâlnim acolo.

Ora 15:30
Boulevard Saint-Denis

Pe trotuarul lat al bulevardului, polițiști în uniformă au delimitat cu plot un dreptunghi mare și-i îndeamnă pe cetățeni să circule. În centrul zonei îngrădite, grupuri de bărbați în civil, care se agită. Daquin își arată actele și pătrunde lângă ceilalți. Dă mâna cu Jurandeau, îi salută pe cei de la Criminalistică, își explică prezența. Serviciul foto și-a terminat treaba. Daquin se lasă pe vine, lângă corpul căzut cu fața la pământ. Un bărbat înalt,

lat în umeri. O gaură neagră sub omoplatul stâng. Sângele a curs pe trotuar făcând o băltoacă lângă cap. În mâna dreaptă, bărbatul ține un ziar turcesc. Daquin se uită la numele ziarului. O crimă curată. Nici pe departe măcelărirea de ieri, de la locuința lui. O regizare de clasă a unui film polițist.

Daquin se ridică și se îndreaptă spre inspectorii de la Criminalistică, foarte ocupați să găsească martori la fața locului, dar nimeni n-a văzut nimic. Și este, fără-ndoială adevărat, își zice Daquin. Unul dintre inspectori își găsește timp să-i spună că e vorba despre numitul Osman Celik, șeful unui atelier de confecții din passage Brady. Actele lui par a fi în regulă. Omorât în jurul orei 14:00, de un glonț de revolver, din apropiere, din spate. O armă silențioasă, desigur. Glonțul probabil că i-a atins inima și a murit pe loc, asta sub rezerva raportului de autopsie. În rest, nu se știe de unde venea și cu atât mai puțin de ce a fost omorât.

– Moartea asta are vreo legătură cu ancheta dumneavoastră?

– Nu știu nimic. Tot ce vă pot spune este că n-am întâlnit până acum numele de Osman Celik. Mi-e total necunoscut. Vă așteaptă o anchetă dificilă.

– Ca să vă spun adevărul, ne gândeam să v-o pasăm dumneavoastră.

– Ah, nu, păstrați-o. Dar țineți-mă la curent, bineînțeles dacă picați peste un ditamai pachetul de heroină, în atelierul lui...

Cadavrul este ridicat, diversele brigăzi de poliție se retrag unele după altele, trotuarul este redat pietonilor. O echipă de la Criminalistică duce mai departe interogarea sistematică a persoanelor din prăvăliile din jur în timp ce altă echipă face o vizită la atelierul lui Celik. Daquin reface în sens invers ultimii metri parcurși de victimă. Merge cu nasul în vânt, cu simțurile în alertă. O sută de metri. Un chioșc de ziare, mai multe ziare turcești pe un stativ. Daquin își arată legitimația.

– Ați vândut de curând, în jurul orei 14:00, ziarul *Hürriyet* unui turc înalt, un bărbat cam la cincizeci de ani?

– Da. E cel care a fost ucis pe stradă, ceva mai sus?

– Noutățile se răspândesc repede. Deci, ce știți despre acest bărbat?

– Trece practic în fiecare zi, la aceeași oră.

– Îl cunoașteți?

– Da și nu. Bună ziua, mulțumesc, și gata. Vine întotdeauna de undeva din josul bulevardului și-o ia în sus pe-aici.

– Ceva special, astăzi?

– Nu, nimic.

Daquin își continuă drumul pe bulevard spre Operă. Pe partea stângă, o cafenea mare, Gymnase. Numele ăsta revine adesea în gura lui Soleiman. „Am trecut pe la Gymnase... La Gymnase se spunea..." Gymnase este cartierul general al turcilor din Sentier. E plauzibil ca Celik să fi frecventat în mod regulat această cafenea. Daquin intră să bea o cafea la bar. O atmosferă specială. Clientela este formată exclusiv din turci, conversațiile sunt animate, adesea violente, punctate de priviri nedisimulat ostile spre intrus. E clar că vorbesc toți despre crimă și la fel de clar că nimeni nu-i va spune nimic. Așa că se abține să pună întrebări și iese pe terasă. Se așează, mai comandă o cafea și urmărește șuvoiul de lume de pe bulevard. În jurul cafenelei, pe arbori, pe stâlpi, pe coșurile de hârtii și, puțin mai departe, pe o palisadă de lucrări de construcție, mici afișe, executate de mână, în fața cărora turcii se opresc, le citesc și comentează copios. Daquin se ridică, plătește și se duce să parcurgă și el cu ochii un afiș. E, bineînțeles, în turcă, dar recunoaște fără dificultate, pe a doua linie, numele lui Celik Osman. Daquin pipăie cu degetul, cleiul e încă proaspăt. Intră în cafenea, cere un cuțit, patronul i-l dă cu evidentă neplăcere, dar fără să ceară explicații. Daquin desprinde cu grijă un afiș, îl împăturește, îl bagă în buzunar și se întoarce în cafenea ca să-i înapoieze cuțitul patronului. E liniște de se poate auzi musca în zbor.

Ora 17:00
Passage du Désir

Attali, Romero și Lavorel parcurg dosarul abia sosit asupra asasinării doamnei Buisson, portăreasa de la villa des Artistes. Un portret robot al asasinului. De talie mică, între un metru șaizeci și un metru șaizeci și cinci. Lat în umeri, negricios, părul scurt, negru. Liniile feței precis conturate, maxilare puternice,

nasul coroiat, mustață neagră, sprâncene negre, stufoase. Există și lista martorilor interogați pentru stabilirea portretului-robot. Sunt surprinzător de mulți: cinci persoane l-au văzut pe ucigaș. Primul raport de autopsie: o singură lovitură de pumnal, violentă, de jos în sus. Treabă de specialist. Antrenament în comandouri? Arma: un pumnal cu lamă subțire, lungă, curbată, obiect rar, dificil de manevrat, dar ale cărui lovituri sunt îndeobște mortale.

Daquin, care a sosit și el, cercetează la rându-i dosarul. Un lucru făcut repede și bine. Semnat Conrad. Dobitocul ăsta vrea să se răscumpere.

– Sunteți la pământ, șefu', așezați-vă. De data asta, o să fac eu cafeaua.

Daquin se așează. Într-adevăr e obosit. Își privește ceasul: peste trei-patru ore va fi în pat cu Soleiman.

Lavorel începe:

– Euroriencar aparține numitului Kutluer, care conduce un ansamblu vast de societăți turcești în Germania. El locuiește la Istanbul. În capitalul întreprinderii este prezentă Banca Ciprului și a Orientului. Sucursala franceză a fost deschisă în 1979.

Romero continuă:

– Euroriencar este întreprinderea la care a telefonat ieri Moreira. A vorbit cu un oarecare Mehmet. I-a relatat vizita falsului inspector de la Departamentul Muncii. E convins că acela era de fapt un gazetar în lipsă de subiecte și nu s-a neliniștit câtuși de puțin, totuși ar vrea să se debaraseze de niște produse chimice. Mehmet s-a arătat de acord să le stocheze el până la plecare.

– Cu Moreira și Euroriencar deținem primele relee decisive ale filierei din Franța. Vor mai fi și altele. Cei de la Stupefiante își asumă supravegherea lor. Dar, Romero, continui să te ocupi de ascultarea telefonică. Și Sener?

– M-am înțeles cu doi inspectori de la Stupefiante, începem de mâine.

Daquin relatează în grabă întâmplarea din boulevard Saint-Denis. Poate n-are neapărat legătură cu ancheta noastră, totuși... Cafea fierbinte, și nu prea tare.

Attali vorbește despre familia lui VL și despre diamante.

– Oare de ce pietre prețioase?

– Fiindcă voia să se retragă discret și rapid. După părerea bijutierului, în asemenea cazuri cumperi diamante. Cel mai interesant e faptul că VL a făcut ultima achiziție joi 6 martie, dimineața. A cumpărat diamante de peste două sute de mii de franci.

– Cam mulți bani pentru aparițiile unui manechin, fie și la New York.

– E și părerea mea. Dacă punem cap la cap tot ce știm despre activitățile lui VL în jur de 1 martie, iată cam ce ar rezulta: se află la locul crimei vineri seara. O șterge la New York. Revine cu un purcoi de bani. Ne-am putea gândi că a văzut ceva sau, și mai bine, că a recuperat caseta video a crimei. E absolut sigur că există o casetă video de care până acum nu ne-am interesat. Și l-a șantajat pe criminal.

– Baker?

– Baker, dacă era la Paris pe 29 februarie, dar atunci VL n-ar fi avut de ce să plece la New York. Mai curând cineva pe care-l cunosc amândoi și se înțeleg ca să-l șantajeze.

– Interesantă ipoteză. Attali, trebuie neapărat să mi-o găsești pe VL. Pune să fie supravegheată casa părintească, în cazul, puțin probabil acum – dar nu se știe niciodată – că ar veni să-și ia diamantele. Mai citește o dată depozițiile pe care le avem, caută-le pe celelalte manechine, caută-i prietenii, poate și pe Sobesky-fiul. Arată-le fotografiile pe care le avem, toate fotografiile, ale turcilor ca și ale abonaților de la club Simon, în sfârșit, totul, și încearcă să-mi descoperi o pistă, cât de neînsemnată ar fi, ca s-o găsim pe VL.

Ora 21:00
Villa des Artistes

Daquin e întins pe canapea, într-un halat lung, de mătase, citește un roman de Yachar Kemal. Când intră Soleiman, se ridică, se-ndreaptă spre el, cu privirea împăienjenită. Se oprește în fața lui. Soleiman închide ochii. Tremură. Daquin începe să-l dezbrace. Bluzonul, cămașa. Îngenunchează. Pantalonii, pantofii. Se ridică, îl saltă pe umeri, urcă în dormitor, îl întinde pe pilota oranj. Să regăsească pe acest trup amintirile precise care l-au

copleșit în ultimele cinci zile. Pielea fără asperități, ciuful de perișori aurii cârlionțați în scobitura delicată dintre rinichi, fesele cărnoase și tari. Linia șoldului, umărul, ceafa. Sexul mătăsos și negru. Familiaritatea. Să-l simtă aproape și să verifice. Să-și regăsească plăcerea.

– Să-ți văd ochii, Sol.

Și Soleiman, cu ochii larg deschiși, incapabil să mai reziste la asediul plăcerii.

Mai târziu, Soleiman, pe burtă, întins cât e de lung pe pilota oranj, Daquin, în șezut, sprijinit de perete. Un platou încărcat: creveți, somon afumat, icre tarama, câteva sorturi de pâine, brânzeturi. Vin alb. Termosul cu cafea.

– S-au întâmplat multe în aceste cinci zile, spune-mi ce-ai făcut?

Și Soleiman povestește: Adunarea generală, amenințările cu sinuciderea (Oare chiar ar fi sărit? Cine poate ști?), boicotul, reluarea negocierilor cu Cabinetul ministrului.

– Ați câștigat. L-ați păcălit pe ministru.

– Da, am câștigat. Oarecum.

Daquin pune o mână ușoară pe spatele lui Soleiman, în scobitura cu perișori aurii. Soleiman se freacă încetișor de mâna lui Daquin. Iar la mine – filaj, înregistrări video, asasinate.

– Mai am câteva fotografii pentru tine. Nimic nou însă. Lista ta o să fie gata până la finele lunii?

– Da.

– Și acum, pentru plăcerea ta. (Mâna cu care-l mângâie apasă mai insistent.) Patronul filierei s-ar putea să fie un american, un om al CIA.

– E adevărat că asta mi-ar face plăcere. O să-i vii de hac?

– Sper din inimă. Sol, ce se vorbește printre ai tăi despre asasinarea lui Celik Osman?

– Agça l-a împușcat.

– Așa m-am gândit și eu. Aveți dovezi?

– Nu.

– De ce l-a împușcat?

– Habar n-am. (Soleiman ezită.) Celik Osman n-are nimic de-a face cu traficanții. Avusese încă din Turcia conflicte cu Lupii Cenușii care-i incendiaseră atelierul pentru că vărsa bani în contul organizațiilor de stânga. Aici, a fost un patron bun. Își plătea muncitorii în mod corect și-i ajuta pe băieții noștri întotdeauna când aveau nevoie.

Daquin ridică de jos, de lângă pat, o hârtie.

– Ce scrie pe afișul ăsta?

– Tu erai, așadar, polițaiul care a dezlipit afișul? La Gymnase nu se vorbea decât despre asta. Nu te-am recunoscut din descrierea patronului de la bar.

– Ce vrea să spună?

– „Turcii nu trebuie să colaboreze cu poliția franceză. Celik Osman a colaborat. Și e mort. La fel vor păți toți turcii care se vor apropia de vreun polițist francez." Și aici e semnătura Lupilor Cenușii.

– A fost informator?

– Exclus.

Soleiman e șocat. Daquin râde.

– Din poziția ta, s-ar cuveni să știi că în domeniul ăsta nu poți fi sigur niciodată.

Cu o voce neutră, Soleiman spune:

– Daquin, într-o zi am să te omor.

Un timp, Daquin îl contemplă pe Soleiman, în continuare întins pe burtă, pe pilota oranj. Fesele rotunde, cu pielea brună, surprinzătoare pe trupul longilin. Ai cele mai frumoase fese pe care mi-a fost dat să le văd, la femei sau la bărbați.

17

MIERCURI 19 MARTIE
Ora 7:00
Villa des Artistes

După ce și-a luat micul dejun, Daquin se întinde pe canapea, cu picioarele ridicate, zgomot de fond, radio Europe 1. Mai are două ore. Să reflecteze. Înainte să plece, Soleiman se-nvârte puțin prin casă, Daquin nu-l mai vede și nu-l mai aude.

Kashguri. Un interviu. Încă nu interogatoriu. Luptă, de pe-acum? Nu, mai întâi să-l cunosc. Știu prea puține lucruri ca să-l pot înfrunta.

Am cinci personaje: Sobesky, VL, Kashguri, Anna Beric și Baker. Toți sunt angajați în cursă. Nu știu în ce ordine. Și nu știu nici în ce raporturi se află unii cu alții. Sobesky îi cunoaște pe VL, Anna Beric, Baker. Dar pe Kashguri? Anna Beric îi cunoaște pe Sobesky și Kashguri. Dar pe Baker? VL îi cunoaște pe Sobesky, Baker, Kashguri (foarte probabil), dar pe Anna Beric? Kashguri și Baker sunt ei oare legați?

Daquin se mișcă un pic. Înțelege că Soleiman a plecat, bea o cafea și se întoarce la gândurile lui.

Dintre toți, Kashguri este personajul cel mai greu de definit. Un post important la Banca Ciprului și a Orientului, care finan-

țează întreprinderile lui Kutluer, deci mai mult sau mai puțin direct și filiera. Dar e cu neputință să afli dacă personal este implicat. Și subiectul e prea periculos ca să-l pot aborda imediat. Membru al clubului Simon, asta e sigur. Singurele puncte în care pot spera să avansez: o cunoaște oare pe VL și de la el a învățat ea să fumeze heroină? A avut de-a face cu tinerele thailandeze și ce făcea pe 29 februarie, seara? În sfârșit, relațiile lui de acum douăzeci de ani cu Anna Beric, și oare continuă să se vadă și azi? Asta o voi păstra cu grijă, în rezervă: nu știu cum ar trebui să-l joc.

Și Meillant? Nici un motiv de a fi lăsat în afara cursei. Îmi repugnă să mi-l imaginez șef de bandă, dar de ce n-ar fi? E foarte legat de Sobesky și Anna Beric.

Ca s-o zic p-a dreaptă, sunt în ceață. Cine și ce face în această afacere? O singură certitudine, am intrat într-o fază nouă pe care-aș putea-o descrie astfel: șefii filierei, oricine-ar fi aceștia, au înțeles că ne apropiem de ei. Probabil c-au înțeles-o de la VL, iar Baker și Sobesky sunt precis implicați, într-un fel sau altul. Cele două prăvălii din Faubourg Saint-Martin au intrat în relaș, VL a dispărut, de vineri se străduiesc să mă prindă în plasă. Și marți e ucis Celik. Obiectiv clar: să le provoace teamă turcilor să vorbească la poliție. Celik e informator, sunt convins. Dar al cui? Și cine știe că e informator? Căci nu pare să fie de notorietate publică. Să zicem, Meillant. În sfârșit, această crimă este mai curând o veste bună. Vasăzică, Sol n-a fost reperat. Nu încă.

Altă veste bună, livrarea impermeabilelor românești. Dacă mă concentrez asupra acestora, găsesc trecerea prin Bulgaria, societățile turcești din Germania prin intermediul lui Euroriencar, Banca Ciprului și a Orientului. Și, ca o încoronare, Baker și CIA. Aproape toate ingredientele despre care mi-a vorbit Lespinois. Și, la recepție, Sobesky, unul dintre cei patru pe care mizez. Cam mult pentru o nevinovată livrare de impermeabile. Dar în mod legitim, pot presupune că nu e deloc nevinovată și că e vorba fie de o livrare de droguri, fie de organizarea unei infrastructuri, urmând a fi apoi folosită cu regularitate. Îmi propun ca obiectiv să ajung în situația de a putea să arestez pe oricine mișcă în jurul

acestei livrări și pot să pariez că peștii mărunți mi-i vor aduce pe barosani. Nu-mi rămâne decât să-l conving pe șeful cel mare.

Semnalul de ora 9:00 la radio Europe 1. E timpul să se îmbrace și să plece.

Ora 9:30
Passage du Désir

Mai are timp exact cât să telefoneze la Istanbul, înainte de sosirea lui Kashguri. Kutluer e bine cunoscut la Consulatul francez. E un om de afaceri foarte bogat și despre care toată lumea știe că e legat de mafia turcească, ceea ce nu-l împiedică să fie primit în lumea bună. Și, ca să fim cinstiți, inclusiv la Consulat.

Telefon la Institutul Francez de Studii Anatoliene, vorbește cu soția directorului.

– Doamnă, îmi cer mii de scuze că vă deranjez. Sunt comisar Daquin de la Brigada de Stupefiante din Paris și vă caut la recomandarea domnului Dumas, atașat la Consulatul Franței.

– Îl cunosc foarte bine. Vă rog, domnule comisar. Cu ce vă pot fi de folos?

O voce foarte tânără, veselă, un ușor accent slav. Daquin își reprezintă o blondă plinuță.

– Din câte mi-a spus domnul Dumas, îl cunoașteți bine pe John Erwin.

– Bine..., depinde ce înțelegeți prin bine. Suntem adesea invitați la el, seara, împreună cu alte cincizeci de persoane.

– Exact despre asta e vorba. Mi-ați putea furniza lista acestor invitați?

– Aș face-o cu mare plăcere, dar nu cunosc numele tuturor.

– N-ați putea să-i cereți aceste liste, de exemplu ca să pregătiți o recepție la Institutul Francez?

Ea ezită puțin.

– Ba da, desigur.

– Nu mă interesează decât ultimul an.

– Am înțeles, voi încerca.

Daquin închide și visează să facă amor cu o mică blondă plinuță. Și toată numai zâmbet. Asta l-ar mai remonta.

Kashguri sosește la ora 10:00 fix. Înalt, de talia lui Daquin, subțire, păr negru, ochi negri, tenul palid, trăsături regulate, fața netedă. În felul lui, un bărbat foarte frumos. Dar nu e genul meu, mai curând al lui Lenglet. Poartă un costum clasic, linie englezească, bleu-gri. Cravată de un gri mai închis peste o cămașă de un bleu stins. Ia loc în fotoliul pe care i l-a oferit Daquin. Își sprijină brațele pe rezemători. Mâinile în față, cu degetele încrucișate, mâini lungi, nervoase, îngrijite, degajă o impresie de forță și severitate.

– Vă mulțumesc că ați venit, domnule Kashguri. Doream să vă întâlnesc ca să vorbim despre o crimă comisă pe 29 februarie la club Simon. Aveți un abonament, noi îi audiem pe toți abonații.

Kashguri își desface și-și strânge la loc degetele, privindu-l pe Daquin cu mare atenție. Se apleacă ușor în față.

– Domnule comisar, n-am nici pe departe intenția să mă joc cu dumneavoastră de-a șoarecele și pisica. (Nici o urmă de accent. O franceză perfectă.) Eu joc un rol important în relațiile franco-iraniene, care la această oră sunt în mod deosebit de complexe, așa cum desigur știți...

– (Daquin, în profil, capul puțin aplecat.) Ceea ce nu vă situează deasupra legilor țării noastre.

– (Surâs.) Firește. Dar îmi dă mult de lucru. În consecință, n-am timp de pierdut. Da, sunt într-adevăr mare amator de femei venale prostituate, ceea ce, în Franța, nu e interzis de lege. Dar nu sunt dispus să vă relatez în ce circumstanțe anume îmi satisfac această plăcere.

– Nici nu aveam de gând să vă cer așa ceva. Prima mea întrebare este: confirmați faptul că sunteți abonat la club Simon?

– Da, sunt abonat.

– Ce pseudonim folosești?

– La asta nu am să răspund. Împietați asupra vieții mele personale.

– A fost comisă o crimă...

– Nu e un argument.

– ...pe 29 februarie seara.

– Dar sunt gata să spun ce făceam în seara de 29 februarie. (Își răsfoiește agenda și-i arată lui Daquin pagina.) La ora șaisprezece, am participat la o reuniune a grupului parlamentar franco-iranian. Seara, am luat masa cu președintele grupului, deputatul Bertrand.

Daquin examinează pagina. Ora 16:00: *grupul FI*. Și, la ora 20:00: *Bertrand*.

– Vă amintiți unde ați mers să luați masa? Și cam pe la ce oră?

– Da, am fost la restaurantul Lipp, unde avem tipicul nostru. În jur de ora 20:00, la sfârșitul reuniunii grupului, cu taxiul.

– Vom verifica.

– Să fiți discret.

– Bineînțeles. Aș vrea să vă atrag atenția că în Franța este interzis consumul anumitor substanțe.

Kashguri se stăpânește perfect, surâde, ținându-și mâinile tot așa, cu degetele încrucișate.

– În chestiunea aceasta, puteți desigur să mă prindeți cu ușurință asupra faptului. E o obișnuință veche, pe care o am din țara mea unde în acest domeniu există o mare toleranță. Dar știți la fel de bine ca și mine că asta v-ar crea destule probleme, cu multă lume, și pentru un delict la urma urmelor minor.

E mulțumit de sine, sigur că a marcat un punct. E momentul să blufez.

– O cunoașteți pe Virginie Lamouroux?

– Nu, n-o cunosc pe această persoană.

Nimic din înfățișarea personajului nu s-a clintit. Daquin împinge spre el fotografia Virginiei pe care doamna Lamouroux i-a dat-o lui Attali.

– N-ați întâlnit-o niciodată?

– Nu, niciodată.

– Și totuși, Virginie Lamouroux ne-a declarat că a învățat să fumeze heroină în compania dumneavoastră.

La cuvintele astea, un ușor freamăt, imposibil ca Daquin să se fi înșelat. Kashguri se îndreaptă în fotoliul lui. Un ton sec:

– Eu nu le cunosc îndeaproape pe toate persoanele în tovărășia cărora îmi petrec serile mele ceva mai animate. N-o cunosc

pe această doamnă și nu vreau să continuu discuția asupra felului meu preferat de a-mi petrece timpul.

– Foarte bine, domnule Kashguri. Vă mulțumesc pentru convorbire.

Kashguri e surprins că Daquin a pus capăt întrevederii atât de repede. Se ridică amândoi, Daquin îl conduce pe Kashguri până la ușă și se întoarce la biroul lui.

Vrea să mă trimită la Bertrand. Foarte bine, se va duce Attali. Să vedem de ce vrea să ne ducem la acesta. Cred că o cunoaște pe VL. Dar trebuie s-o dovedesc. Dacă ajung s-o fac, înseamnă că e băgat până la gât. Dar în ce anume? În traficul de droguri? În uciderea thailandezei? În amândouă? Pe el îl șantajează VL?

Ora 12:00
La Mado

Daquin are întâlnire cu Meillant la prânz. Trece să-l ia de la Comisariatul arondismentului 10. Cei doi bărbați își strâng mâinile. Nu s-au revăzut niciodată de la absolvirea Școlii de comisari. Să tot fie zece ani de-atunci. Meillant nu s-a schimbat. Scund, mai curând solid decât gras. Costum la trei piese, cămașă albă, cravată de culoare închisă. Părul sur, pieptănat cu grijă peste cap. Pomădat? Un aer teribil de demodat. Ce-o fi văzut Anna Beric la el? Daquin își regăsește intactă animozitatea care-i despărțea pe vremea cursurilor.

– Mergem să mâncăm împreună. Am reținut o masă la Mado. Cunoști locul?

– Nu.

– Este o curiozitate a cartierului, la doi pași de-aici.

Intră la Mado, nu se opresc la bar, trec direct dincolo de draperia roșie. Mado spintecă aerul venindu-le în întâmpinare, îl pupă pe Meillant, îi strânge mâna lui Daquin, oprindu-se o clipă ca să-l contemple, ca o cunoscătoare ce este, și-i instalează la o masă liniștită, în fundul sălii.

– Azi avem fasole cu afumătură.

– Perfect, de două ori fasole, vin de Cahors, și adu-ne ce ai mai bun la gustări, ca să putem aștepta liniștiți.

Acestea fiind zise, Meillant o bate ușurel pe impresionantul ei dos, patroana îi mulțumește cu un zâmbet și o ia spre bucătărie, legănându-și impozantele ei șolduri.

Meillant îi povestește lui Daquin în amănunțime cariera lui Mado și conchide:

– Vezi toate zdrăngănelele alea pe care le poartă? Ei bine, trebuie să știi că sunt bijuterii veritabile, aur și pietre prețioase. Chiar și ochelarii: diamante și platină. N-are încredere în bănci și preferă să-și poarte averea asupra ei. Și, în afară de ochelari, rămâne cu toate bijuteriile pe ea și când se regulează.

Multe-a mai făcut Meillant la viața lui...

– Știi că aici a descoperit Thomas pista Companiei de dans Aratoff?

Nu, Daquin nu știa. Meillant mi i-a trimis pe Thomas și Santoni ca să fie ținut la curent cu o anchetă care se desfășoară pe teritoriul lui. Cum am putut să fiu atât de naiv ca să nu înțeleg asta mai devreme? Să arăt ca și cum totul ar fi în regulă. Din fericire, fasolea este excelentă.

– Meillant, îl cunoșteai pe Osman Celik?

– Da, bine.

– Nici nu mă îndoiam. Ai putea să-mi spui ceva mai mult decât știu?

– L-am ajutat să-și facă actele, cu mai puțin de doi ani în urmă, și să-și deschidă atelierul. De atunci am păstrat legătura cu el.

– Știi desigur că a fost asasinat ieri.

– Da. Am citit raportul de la Criminalistică.

– Ai o ipoteză?

– O reglare de conturi politică. Osman Celik era de stânga. Avusese destule probleme cu Lupii Cenușii la Istanbul.

– Să fi avut vreo legătură, mai de aproape sau mai de departe, cu drogurile?

– Nu, cu siguranță nu. Nu era câtuși de puțin genul lui de afacere. Micile învârteli din Sentier, da. Dar în cartierul meu încă n-au ajuns să se omoare pentru chestii d-astea.

Pe drumul de întoarcere, Daquin se lasă în voia gândurilor. Deci Celik era informatorul lui Meillant. Îi spun sau nu-i spun lui Sol? Și cine știa asta?

Ora 15:00
Passage du Désir

Două ore consacrate interogării succesive a două tinere manechine care au lucrat cu Virginie Lamouroux. Thomas conduce interogatoriile, asistat de un inspector de la Moravuri. Daquin stă retras într-un fotoliu și observă fără să intervină. Nu află mare lucru. Virginie Lamouroux lucra ajutându-se de robotul telefonic. Attali îl descoperise, era instalat la Sobesky-fiul. Ea percepea un comision absolut rezonabil. Fetele țineau la ea, n-avuseseră niciodată vreun conflict, nu s-a întâmplat vreodată să le tragă pe sfoară. În privința drogurilor nu și-au dat drumul la gură prea ușor. Au trebuit un pic scuturate, dar cum n-au deloc experiența practicilor poliției, au căzut repede în cursă. Clienții sunt cei care consumă droguri. La mare modă e LSD-ul. Și totuși, ele, chiar deloc?... Da, eventual, din când în când, în cantități foarte mici, și numai heroină. Totul trece prin mâna Virginiei Lamouroux? Nu, nu neapărat. Și Kashguri? Amândouă l-au avut drept client, întâlnire aranjată, ca și altele, de Virginie Lamouroux. Un client mai curând special. Vine cu prieteni, rămâne undeva, într-un colț, pe toată durata distracției, fumează, privește, bea, dar nici măcar nu s-a dezbrăcat vreodată.

Vânătoarea lui Santoni a fost cu succes. Cei șase deputați și doi senatori abonați la club Simon sunt cu toții membri ai grupului parlamentar de prietenie franco-iraniană, care reunește vreo treizeci de aleși. Lista completă a grupului. Președinte, Gérard Bertrand. Coordonatele sale: la Adunarea Națională sau acasă, avenue Bosquet, nr. 57. Daquin e mulțumit de aceste rezultate.

– Și-am mai găsit, la o agenție de presă, o fotografie foarte reușită a lui Bertrand. S-o pun în dosarul pe care-l iau mâine la München?

– E o idee. Dar, deocamdată, nici un cuvințel în raport.

Către finele după-amiezei, apare Romero. Liniște pe toată linia. În afară de Moreira. I-a telefonat unei oarecare Paulette, cerându-i să-i caute acte false. Băieții lui au intrat în panică de când i-a vizitat falsul inspector de la Departamentul Muncii și-ar

fi cazul să le schimbe actele. Cum e cu mult înainte de termenul stabilit, furnizorul obișnuit e pe geantă. Ar putea ea să rezolve? Da, va încerca.

Numărul de telefon este al unui atelier din Sentier, Berican, în passage de l'Industrie. De urmărit.

18

JOI 20 MARTIE
Ora 8:00
Passage du Désir

Atmosferă de studiu în biroul mare. Daquin citește presa. *Libération* titrează despre boicotarea biroului de legalizare deschis de minister de către turcii fără acte.

O anume admirație pentru Soleiman.

Romero trudește la raportul despre filajul lui Sener.

Sună telefonul.

– Théo?

– Da, șefu'.

– Ne-au sunat de la Rouen. Au un cadavru anonim, care s-ar putea să-ți aparțină. Trimiți pe cineva să arunce o privire?

– Cum de s-au gândit la noi?

– O moacă de străin și îmbrăcăminte de la Istanbul. Caută-l pe inspectorul Petitjean la Comisariatul Central din Rouen.

Daquin închide.

– Romero, asta e pentru tine. Ia și dosarul cu fotografii, s-ar putea să-ți fie de folos.

Ora 9:30
Braseria Lipp

Ușile batante ale braseriei Lipp sunt blocate în poziția deschis, un băiat în albastru scoate navetele cu sticle goale și se întoarce cu altele, pline. Șampanie. Attali se așează pe terasă, aruncă o privire înăuntru, oglinzi și numai oglinzi, ceramică de culoare deschisă și lemn de culoare închisă. O femeie aranjează un buchet enorm de cale portocalii. Nici un client. Doar un picolo, în costum negru și un imens șorț alb, lung până-n pământ. Se-ndreaptă spre Attali. Zgomot de voci și de vase, la bucătărie. Attali își arată legitimația. Băiatul va merge să-l caute pe „responsabil". Un domn respectabil, costum gri, cămașă albă, cravată de culoare închisă.

– Vreau să vă pun câteva întrebări despre doi clienți ai dumneavoastră, rutină, discreție.

Cei doi bărbați se instalează pe terasa care e în continuare larg deschisă.

– Îi cunoașteți pe domnii Bertrand și Kashguri?

– Da, sunt obișnuiții casei.

– Au fost aici, vineri 29 februarie, seara?

Bărbatul se duce să caute în două caiete groase, în spatele tejghelei de la casă, lângă florile portocalii. În primul caiet sunt trecute, zilnic, echipele de serviciu, cu orarul lor. Fiecare a semnat în dreptul numelui său.

– 29 februarie. Am fost de serviciu. Dar trebuie să vă spun de îndată că nu am amintiri precise.

Al doilea caiet: rezervările.

– 29 februarie. Domnul Bertrand a rezervat o masă de două persoane pentru ora 21:00.

– De ce sunt tăiate toate rezervările?

– Le tăiem pe măsură ce sosesc clienții respectivi.

– Deci, dacă domnul Bertrand n-ar fi venit, nu i-ați fi tăiat numele.

– Numai dacă nu s-ar fi decomandat prin telefon. Dacă un client se decomandă, îi tăiem numele fiindcă nu-i mai reținem masa.

– Și clienții au grijă să telefoneze ca să decomande?

– Da. Obișnuiții casei sunt atenți să nu ne producă încurcături de acest gen.

– Dacă domnul Bertrand s-ar fi decomandat, ar fi făcut-o prin dumneavoastră?

– Da.

– Însă nu vă amintiți?

– Nu. Au trecut trei săptămâni. Domnul Bertrand vine aici de câteva ori pe săptămână. Avem la o sută de rezervări zilnic. Dintre care se decomandă două-trei. Așa că...

– I-ați putea întreba pe băieții care au lucrat în seara respectivă și să mă sunați la numărul ăsta, dacă vreunul dintre ei își amintește ceva?

– Bineînțeles, domnule inspector.

Attali pleacă. Știe de pe acum că nu va primi nici un telefon.

Ora 10:00
Passage du Désir

O repriză de interogatorii cu manechinele convocate. A ajuns o rutină. Thomas, în duet cu același inspector de la Moravuri. Daquin, tot deoparte, continuă să observe fără să spună nimic. Maud Mathieu. Un interogatoriu insipid, dar care confirmă declarațiile lui Lamergie.

Daquin se plictisește. Prezența lui VL, la club Simon, în seara de 29, poate fi considerată o certitudine. În afară de asta, nimeni nu știe nimic despre ea. Batem pasul pe loc, e ultima dimineață când le mai urmăresc, o să trec apoi la altceva.

Intră Dorothée Marty, o brunetă înaltă, subțire. Părul bogat, tuns scurt, firul drept. Un breton imens, care-i acoperă toată fruntea. Sub această cască neagră, fața pare mică și copilăroasă. E grațioasă, observă Daquin, puțin distrat. Interogatoriul începe. Ca și celelalte. Daquin trebuie să facă un efort de atenție. Și, dintr-o dată, la întrebarea: „Îl cunoașteți pe Kashguri, v-a fost client?" – un fel de încordare a întregului ei corp. Atitudinea, expresia – rigide.

– Da.

– Cine vi l-a recomandat?

– Ca și pe alții, Virginie Lamouroux.

– Știți dacă ea îl cunoștea personal?

– Nu. N-am vorbit niciodată cu ea despre asta.

Thomas trece la altceva. Dorothée Marty se relaxează, își regăsește comportamentul firesc. Interogatoriul continuă. E de necrezut că nici Thomas, nici inspectorul de la Moravuri n-au observat nimic. Nu-s prea buni polițiști. Ori poate nu le pasă.

Terminat. Dorothée Marty se ridică, semnează depoziția și se pregătește să plece. Daquin se ridică și el. Cei doi inspectori îl privesc cum îi deschide ușa tinerei femei luând-o ușurel de braț.

– Comisarului vostru îi place s-agațe tipele așa? îl întreabă inspectorul de la Moravuri pe Thomas, care ridică din umeri în semn că nu știe și nu pricepe.

– Domnișoară, aș putea să vă invit la dejun? E chiar ora de masă și mi-ar plăcea să stăm puțin de vorbă, cu totul neoficial, bineînțeles. (Dorothée Marty e surprinsă, ezită.) Vă rog să acceptați. Nu riscați cine știe ce, aveți cuvântul meu.

– Știți, de fapt nu mănânc niciodată la prânz.

– Vă invit la un italian care-o să vă placă. Dacă doriți, puteți să nu luați altceva decât o cafea.

Ora 11:30
Rouen

Frig, gresie, mirosuri. Cadavrul pe un căruț. Fața e descoperită. Pielea albă, tumefiată. Un aspect ireal. Mai curând o mască decât un mort.

– Sunt arsuri din pricina varului, explică Petitjean. Dar l-am machiat pentru a face mai ușoară identificarea.

Romero își pune servieta pe o masă, scoate albumul cu fotografii, îl răsfoiește, găsește una și i-o arată lui Petitjean.

– Da, el este.

– Să ieșim de-aici.

Fac împreună câțiva pași pe lângă morgă. Romero și-a luat niște țigări mici, italienești, toscane, pe care le ia întotdeauna când

merge la morgă: miros mai puternic decât cadavrele. Îi oferă una lui Petitjean, care-l refuză.

– Vă supără dacă fumez?

– Câtuși de puțin. Așadar?

– E un mic traficant turc, pe care l-am reperat de vreo cincisprezece zile, un oarecare Celebi.

Ora 12:30
Da Mimo

Ambianță napolitană. Daquin este în mod evident un obișnuit al casei. O masă mică în fundul încăperii, față de masă în carouri roșii și albe. Daquin o instalează pe tânăra femeie cu spatele spre sală. Alege pentru ea un platou cu aperitive diferite, pe bază de legume, cu untdelemn și oțet, și pentru el o pizza à la rughetta. Și pește prăjit. Orvieto rece, ca de obicei, și pentru doamna un Contrex. Să profite cât fata este încă sub tensiune, să nu-i lase timp să-și revină.

– Vorbiți-mi despre relațiile cu Kashguri.

Aceeași carapace sub care intră. Face un efort ca să nu se observe. Un zâmbet.

– Nu am nimic altceva de spus despre asta.

– Nu-i adevărat. De cum i se pronunță numele, întregul dumneavoastră corp intră în alarmă. Lucrurile n-au mers prea bine, nu-i așa?

– Posibil. Și ce-i cu asta?

– Povestiți-mi. Nu ne mai aflăm în localul Poliției Judiciare. Știu că doriți să vorbiți despre asta, și nimeni nu v-ar asculta mai bine decât mine.

Dorothée și-a luat fața în mâini ca să se apere de privirile lui Daquin.

– De unde știți că e chiar așa?

– Vă ascult, vă privesc și sunt foarte atent, asta-i tot.

– A pus să fiu violată în niște condiții abominabile.

O voce joasă, monocordă, ținându-și mâinile mereu pe față. Daquin lasă să se instaleze liniștea. Ce-a fost mai greu pentru ea, a trecut, are tot dreptul să-și aleagă propriul său ritm. Dorothée

e adâncită în amintirile sale. Acum se uită fix în farfurie. Aceeași voce.

– Mi-a oferit o sumă importantă ca să-mi petrec o seară la el, cu niște prieteni, mi-a zis. Îmi fusese client de două-trei ori la club Simon, venea cu niște prieteni și ne privea cum făceam amor. Asta a fost tot. Am crezut că va fi la fel și la el acasă. Am acceptat.

Din nou tăcere, mult timp. Daquin nu spune nimic.

– Am sosit acasă la el. Părea să fie singur, mi-a mulțumit că am venit. Numai noi doi în salon, am fumat puțină heroină. Am început să simt că plutesc. M-a condus într-o cameră, undeva, în apartamentul lui. Aproape nemobilată, doar un pat mare, de aramă. (Dorothée își ridică pentru prima oară ochii la Daquin.) Știți, unul din paturile acelea, de altădată, înalt, având la cap și la picioare bare metalice.

– Da, avea și bunica mea.

– (Dorothée și-a lăsat din nou nasul în farfurie.) În cameră erau doi bărbați, valeții lui. M-au înhățat, unul mă ținea, iar celălalt îmi smulgea hainele de pe mine. Am început să țip și să mă zbat. Asta le stârnea râsul. Kashguri ședea într-un fotoliu și zâmbea. Eram terorizată, credeam că vor să mă omoare și că nimeni n-o să mă mai găsească vreodată. Când am ajuns în pielea goală, m-au întins pe pat, pe spate, cu mâinile și picioarele desfăcute, m-au legat cu niște corzi și-au început să mă cravașeze. Am urlat cât mă țineau plămânii.

O lungă tăcere. Amintirea acelor suferințe.

– Când am încetat să mai urlu, m-au dezlegat. Nu puteam să mă mai mișc, tot trupul îmi sângera, iar cei doi au trecut la fapte, întâi m-au violat pe rând, câte unul, pe urmă amândoi în același timp. Mi-am pierdut cunoștința. Cred că în acest timp Kashguri se masturba. (O nouă tăcere.) Apoi unul dintre ei a început să vadă de mine, mi-a uns rănile cu ceva care mirosea foarte puternic. Pe urmă m-au înfășurat într-un fel de cearșaf din material flaușat, m-au dus așa la mașină și m-au depus în apartamentul meu. M-au lăsat acolo pe la mijlocul nopții. Cu un teanc de bancnote. N-am făcut plângere. M-am tratat. Acum nu mai lucrez, nu mai ies în oraș, trăiesc din banii de la Kashguri. (Trece

un timp. Își ridică, în sfârșit, ochii din farfurie. Un zâmbet tineresc.) E adevărat că știți să ascultați al naibii de bine.

Daquin ar vrea să-i mângâie delicat obrajii, dar își dă seama că ar fi ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă. O să-l înhață pe Kashguri. Într-un fel sau altul. O să pun eu mâna pe el.

Ora 14:30
Passage du Désir

Pe birou, un mesaj de la Romero: *Cadavrul este al lui Celebi, micul traficant turc, complicele șefului de atelier iugoslav. Mă întorc la ora 20:00.*

Celebi a fost executat: noutatea produce un declic. Daquin scrie un bilet pentru Attali și Lavorel: *Să fiți la birou la ora 20:00*. Apoi se duce acasă. Ia o cafea și un coniac. Se întinde pe canapea, cu ochii închiși, lăsându-și spiritul să hoinărească, pe jumătate adormit, pe jumătate activ intelectual, cu conștiința trează.

Ora 15:00
Anexa Adunării Naționale

Bertrand a acceptat o întâlnire cu Attali. „O jumătate de oră, nici un minut în plus, am mult de lucru. Și aș dori să fiți discret, să nu vă declarați calitatea de inspector de poliție portarului sau secretarei mele."

Un imobil modern: marmură, oțel, lemn, mochete groase. Lux de-adevăratelea. Cel puțin afli unde se duc banii din impozite. În nici un caz la comisariatele de poliție.

Attali intră în biroul lui Bertrand, acesta se ridică, îi strânge mâna și-i arată un fotoliu. Mare, greoi, roșcovan, cu pielea albă, patruzeci de ani împliniți. Attali îl găsește pe loc antipatic.

– Așadar?

– Domnule deputat, noi verificăm felul în care și-a petrecut domnul Kashguri seara de 29 februarie. El ne-a spus că și-a petrecut-o în tovărășia dumneavoastră.

– De ce anume este acuzat domnul Kashguri?

– Nu este acuzat de nimic. Verificăm felul în care și-a petrecut timpul un mare număr de persoane, în cadrul unei anchete asupra unei crime comise în seara de 29 februarie.

Mușcându-și buza de jos, Bertrand îl cercetează pe Attali. Tăcerea se prelungește. Nu se simte la largul lui. Își deschide agenda de birou.

– Pe 29 februarie, începând de la ora 16:00, am prezidat ședința grupului parlamentar de prietenie franco-iranian, la care a fost invitat și domnul Kashguri, cu titlu de expert. Ședința s-a terminat către ora 20:00, 20:30, apoi am mers amândoi la masă, la Lipp, ceea ce ni se întâmplă foarte des. Masa a fost reținută de secretara mea.

– Foarte bine, vă mulțumesc, domnule Bertrand.

– Dragă inspectore, situația este foarte încordată acum între Statele Unite și Iran. Franța are în Iran interese considerabile. Ea joacă un rol de prim-plan pentru a face ca Europa să adopte o atitudine de mediere, de dialog. Pentru a se evita o ruptură ireparabilă, domnul Kashguri este un aliat prețios al diplomației franceze. Nu trebuie să vă spun mai mult. Ceea ce, desigur, nu înseamnă că el s-ar afla mai presus de legile acestei țări. Dar asta vrea să spună foarte clar că vă cerem să procedați cu cea mai mare prudență.

În ascensor, Attali pronunță răspicat, cu voce tare: „Îl urăsc." Ceea ce îl face să izbucnească în râs.

Ora 15:30
Pe șoseaua națională, între Paris și Rouen

De mai bine de treizeci de metri, drumul domină Sena. Acolo jos, pe țărm, o vastă întindere unde fac manevre camioanele care depun în hambare încărcătura lor de cretă. La vale, o uzină de var, ale cărei silozuri coboară până la Sena. Șalupele acostează acolo, sub silozuri, ca să-și preia încărcătura. Petitjean îl lasă pe Romero să cerceteze dispoziția locurilor.

– După medicul legist, bărbatul a fost omorât probabil pe terenul de manevră, cu un glonț tras de aproape, drept în inimă. Începând cu ora 5:00 după-amiază, camioanele nu mai circulă și

locul este pustiu. Asasinul a trecut grilajul uzinei pe aici. (El indică un punct unde grilajul este lăsat.) Și a coborât până la silozurile de var, pe aici, târând cadavrul. (El arată urmele pe pământul argilos.) Apoi a împins cadavrul în silozul nr. 3. Și a plecat. Dacă trupul ar fi rămas mai mult de patruzeci și opt de ore în var, în siloz sau în șalupă, ar fi fost imposibil de identificat. Dar o șalupă a venit să încarce la silozul nr. 3, pe 19, la 5:00 dimineața. Marinarul, care face acum naveta asta de mai multe ori pe zi, și-a efectuat singur manevrele de încărcare și n-a remarcat nimic. Am verificat, cadavrul e posibil să fi alunecat prin tubul de încărcare. Apoi șalupa a plecat spre stația de cimentare de la Rouen, la treizeci de kilometri de aici, unde a început să descarce la ora 8:00. La ora 9:00, cadavrul era la noi. Nici un act asupra lui, nimic în buzunare. Etichetele de pe vestonul, pantalonul și cămașa lui erau smulse. Era în ciorapi. Identificarea părea foarte dificilă. Din fericire, venind să anchetez la fața locului, am găsit un pantof, care probabil că s-a pierdut în timp ce cadavrul era târât pe terenul de manevră al camioanelor, sub acoperirea pantei. Pantofi scumpi, fără-ndoială, pentru că numele magazinului era imprimat pe piele, în interior, cu adresa: *Istikal Cadessi, Istanbul.* Plecând de la asta, am ajuns să mă gândesc la dumneavoastră. Douăzeci și patru de ore, nu mai mult. Pentru niște neînsemnați polițai de provincie, cred că nu ne-am descurcat prea rău.

Romero surâde la ideea că a devenit parizian.

Ora 20:00
Passage du Désir

Attali și Lavorel joacă dame. Daquin își face o cafea fără să zică nimic.

Sosește Romero. Groaznic de murdar, își spune Daquin. Un praf fin alb îi acoperă părul, fața, mâinile, hainele. Pantofii lui sunt albi cu totul. Nu pare să-și dea seama, pe atât e de mulțumit și de surescitat. Partida de dame se oprește.

– O să începem cu Attali, zice Daquin.

Attali explică sistemul rezervărilor și anularea acestora. Deci, un posibil alibi, dar nu sigur. Micul discurs al lui Bertrand despre importanța politică a lui Kashguri.

– Și apoi starea aceea de stinghereală care s-a instalat și sentimentul că Bertrand știe mai multe decât mine despre derularea anchetei.

– Bertrand părea mulțumit să sară în ajutorul prietenului său?

– Ar fi dat orice numai să nu fie nevoit s-o facă.

– Deci Kashguri încearcă să-l înfunde pe Bertrand. Dar ce ține pentru schimb? Vom afla. Lavorel?

– Nimic nou, doar o confirmare: francezul pe numele căruia au fost cumpărate cele două prăvălii este salariat la Euroriencar.

Daquin e satisfăcut.

– Și dumneata, Romero, descrie-ne mai pe larg săpăturile.

Identificarea, reconstituirea modului în care cadavrul a ajuns să fie vârât în var. Împușcat de aproape, un glonț în inimă, din față. Transportat după împușcare. Pentru moment, asta e tot.

Daquin se înfundă în fotoliul lui. Crispat.

– În această crimă, vreau să vă atrag atenția asupra a două puncte. Unu: acest asasinat seamănă perfect cu lichidarea lui Celik. Nu știu dacă am apucat să vă spun, dar Celik era unul dintre informatorii lui Meillant, și erau foarte puțini cei care o știau. Doi: foarte puține persoane erau la curent cu faptul că l-am reperat pe Celebi și că avem un martor împotriva lui. Am picat pe o afacere de droguri serioasă, ceea ce înseamnă o mulțime de bani. Și mulți bani înseamnă crime, în cazul nostru avem până acum, trei, patru sau cinci, în funcție de analiza pe care o facem. Și corupție. Corupție a unor oameni politici, dar posibil de asemenea și a unor polițiști. Gândiți-vă la asta.

Efect reușit, liniște mormântală.

– Romero, mâine reiei urmărirea atașatului de ambasadă, ascultările telefonice, Paulette. Attali, din nou la dosarul VL. La sfârșitul lunii se va face la Sobesky o livrare de impermeabile provenind din România. În acel moment aș dori să fim cât se poate de înaintați în cercetările noastre.

Din nou tăcere. Daquin se ridică, își trage bluzonul pe el, spune bună seara și pleacă.

19

VINERI 21 MARTIE
Ora 8:00
Avenue Jean-Jaurés

Romero doarme cu pumnii strânși. Soneria telefonului. Ridică receptorul, mormăie. E prost dispus. A avut o zi obositoare ieri și n-a prea dormit, cu aluzia aia a lui Daquin la polițiștii corupți. Ce-o fi vrut să zică? Nu poți să înghiți așa ceva. A căzut într-un somn comatic, spre 6:00 dimineața, care va să zică doar de vreo două ore. Ce meserie...

Vocea lui Yildiz...

– Te-am trezit, Romeo?

– Da.

– Bine, am să zic repede. Astăzi Turgut Sener va merge, ca în fiecare lună, la Roissy, să ia curierul diplomatic. Pleacă de la birourile noastre din boulevard Malesherbes pe la ora 10:00, cu o camionetă a ambasadei.

– Când cinăm împreună, Yildiz? Mi-e dor de tine.

– (Râsete.) Sună-mă când o să fii într-o dispoziție mai bună.

Romero se ridică din pat. Un duș aproape rece, un litru de cafea. Dezordinea din apartamentul lui îi face scârbă. La picioarele

scaunului pe care și-a lepădat hainele de cu seară, o pată de praf alb. Vase murdare aproape peste tot. Trebuie să mă organizez.

Un pulover curat, penultimul, un blue-jeans, bascheți, un bluzon de piele. Să-i întâlnească pe colegii de la Stupefiante.

Ora 9:30
Filaj

Cei doi inspectori, Romero și Marinoni, așteaptă într-un Renault 5 obișnuit, la cincizeci de metri de ambasada turcă, în boulevard Haussmann. Marinoni e foarte vesel și spune banc după banc. Romero se destinde un pic.

O camionetă albă iese din localul ambasadei. Ușor de urmărit, circulația este fluidă și se știe încotro merge.

Ora 10:30

Camioneta pătrunde în parcarea vămii-tranzit a aeroportului Roissy, Romero îi lasă un avans de câteva minute, apoi o urmează în zona supravegheată arătându-și legitimația. Sener rămâne cam o oră în birourile vămii, apoi revine pe un Fenwick, cu un funcționar și o ladă mare de lemn, sigilată. Lada este depusă în camionetă. Camioneta se pune în mișcare, urmărită de Renaultul 5, cu cei doi inspectori. Întoarcere în liniște la Paris.

Ora 12:15

Camioneta intră în garajul ambasadei din avenue de Lamballe.

Din nou așteptare. Marinoni se duce să bea ceva într-o cafenea aflată la vreo douăzeci de metri de locul unde staționează ei. Romero își notează într-un carnet diferitele mișcări ale dimineții, cu ora exactă, apoi se apucă de cuvinte încrucișate.

Ora 12:45

Sener reapare la volanul unui Renault 205 bleumarin, înmatriculat la Paris. Direcția: centrul Parisului. La ora asta, filajul nu e chiar tot timpul așa de ușor. Sener își parchează mașina pe o

trecere de pietoni, din rue du Faubourg-Saint-Denis, coboară, ia de pe bancheta din spate o pungă de plastic cu însemnele FNAC, care pare să conțină o cutie dreptunghiulară. Romero rămâne la volan, Marinoni îi ia urma lui Sener.

Ora 13:00

Marinoni se întoarce.

– Sener s-a instalat la o masă, la braseria Flo, în curtea de la Petites-Ecuries, cu o femeie de vreo cincizeci de ani. Au aerul unor vechi cunoștințe. Au comandat dejunul, pentru moment au ce face, hai să ciugulim și noi ceva, sunt leșinat de foame. Douăzeci de minute, ca să înghită la repezeală o mâncare caldă, într-o braserie din rue du Faubourg-Saint-Martin, supraveghind cu coada ochiului intrarea în curtea de la Petites-Ecuries. Apoi se plimbă liniștiți, pălăvrăgind, pe lângă braseria Flo.

Ora 15:25

Sener iese, cu femeia pe care a reperat-o Marinoni mai înainte. Destul de comună, cincizeci de ani, înaltă, un pic cam umflată, păr șaten, vopsit, făcut permanent, machiaj discret, un costum-taior sever. N-are timp de pierdut cu cochetăriile, dar e îngrijită. Punga de plastic cu însemnele FNAC e acum în mâna ei. Se despart în rue du Faubourg-Saint-Denis. O sărută ușor pe gură apoi, în stil mare, îi sărută mâna cu subînțeles.

– Sener e amantul acestei doamne.

– Așa s-ar zice.

Ea o ia la dreapta, urmată de Marinoni. Sener se întoarce la mașină, Romero în siajul lui, Sener bagă distrat în buzunarul impermeabilului chitanța de contravenție și demarează. Romero îl urmează fără dificultate.

Ora 15:45

Ajuns în rue de la Procession, Sener parchează din nou pe o trecere de pietoni și dispare în birourile ONI. Romero parchează

și el unde poate, o ia pe jos până la Renaultul 205, scoate din buzunarul bluzonului său o mică pilă, pe care și-a făcut-o el, cu mâna lui, acum câțiva ani, pe timpul adolescenței sale la Marsilia. Aruncă o ochire la secundarul ceasului de la mână, se apleacă peste portbagaj cu un aer aferat, mișcă puțin și broasca se deschide. Bun. Cu toată lipsa de antrenament, i-a reușit sub un minut. Și totuși, un regret: gama lui a rămas limitată. Mașini franțuzești, Volkswagen... I-ar fi plăcut să le încerce și pe cele americane sau japoneze. Dar n-a avut niciodată ocazia. Portbagajul este gol. Romero îl închide și se întoarce la mașina lui. Încă o oră de așteptare. Îl apucă toți dracii.

Ora 16:35

Sener iese de la ONI în compania lui Martens. Puteam să pun pariu. Pleacă împreună pe jos. Romero îi urmează de departe. O iau la dreapta, la stânga, se opresc lângă Renaultul 5 al lui Martens, urcă amândoi în față, demarează și-l lasă pe Romero cu buza friptă.

Ora 19:30
Passage du Désir

Când Romero intră în biroul mare, Santoni începe relatarea călătoriei sale la München. N-a găsit acolo decât vreo zece dintre fetițele thailandeze care trecuseră prin Paris.

În Elveția și în Germania există o întreagă rețea de cabarete specializate și fetele nu rămân mai mult de șase luni în același oraș. N-au bani, nu ies din casă, în călătoriile de la un oraș la altul sunt însoțite de cineva care le ține și actele. După trei sau patru ani, când au „îmbătrânit", trec în rețeaua de prostituție „normală" sau își obțin un bilet de avion ca să se întoarcă acasă. Poliția, patronii stabilimentelor se prefac a crede că ele au douăzeci de ani, așa cum stă scris în actele lor, dar clienții nu, clienții nu se înșeală, aceștia sunt amatorii de copii care frecventează respectivele case. Ceea ce-i scutește de cheltuielile de drum până-n Thailanda... Stabilimentele nu șomează. Dar să lăsăm

asta. Din zece copile care-au trecut prin Paris, șapte au „lucrat" pentru club Simon și au identificat cinci abonați. Comisarul de poliție pensionar, cel mai asiduu client. Fără comentarii. Un întreprinzător, Lamergie, care a recunoscut că s-a folosit de serviciile lor. Doi deputați. Și Kashguri. Dar acesta nu le-a regulat niciodată. El privea, în timp ce o făceau alții. Însă va fi extrem de dificil să le localizăm pe fetele astea în câteva luni. Asta e. Totul e trecut în raportul meu, și toate depozițiile.

– Frumoasă treabă, mulțumesc. Noi, aici, cam batem pasul pe loc pe lângă manechine. Thomas o să-ți povestească. Ia-ți un week-end, îți trebuie fie și doar ca să ieși din toată această curățenie elvețiano-germană.

Daquin rămâne singur cu Romero.

– Am primit un telefon de la Marinoni. Femeia pe care a urmărit-o până la braseria Flo a urcat în atelierul Berican, în passage de l'Industrie.

Romero e foarte mirat.

– Aceasta să fie Paulette? Prietena lui Moreira?

– Posibil. Marinoni e în continuare pe urmele ei. Și pe partea dumitale?

– Sener a mers la ONI să-l întâlnească pe Martens și i-am pierdut când au plecat cu mașina acestuia, după ora 16:00. Mai înainte, m-am dus să arunc o privire, neoficial, bineînțeles, în portbagajul mașinii lui Sener. Era gol. Marinoni v-a vorbit despre punga de plastic cu însemnele FNAC?

– Da.

– Nu m-am dus la Flo să pun întrebări. Voiam să am de la dumneavoastră foc verde. Dacă sunt clienți vechi, există riscul ca patronul să-i prevină.

– Ai dreptate. Să lăsăm naibii Flo. Avem altele mai bune de făcut. Romero, mâine, atelierul Berican.

În fața lui Daquin, un telex, sosit în această după-amiază de la șeful Stupefiantelor. Răspuns de la soția directorului Institutului Francez de Studii Anatoliene. Vreo cincizeci de nume. În dreptul unora, observații personale. *Văicăreț. Murdar. Băiat fru-*

mos. Soția directorului s-a distrat pe cinste. Un singur nume îi spune ceva lui Daquin: Kutluer. *Deja cam bătrân. Păcat.*

Și apoi, în josul paginii:

La ultimul dineu de la Erwin, pe 15 martie, am stat mult de vorbă cu o femeie al cărei nume nu figurează pe listă, pentru că doar a trecut pe acolo, mi-a spus Erwin. Anna Beric. E frumoasă, inteligentă, cultivată. Nu-i cunosc adresa.

Doamnă, voi veni într-o zi la Istanbul ca să vă mulțumesc.

20

SÂMBĂTĂ 22 MARTIE
Ora 7:30
Passage de l'Industrie

Vremea e frumoasă și răcoroasă, o primăvară încântătoare. Romero își întinde picioarele. Mulțumit că se află aici, pe terasa unei cafenele, cu Lavorel, după o noapte așa și-așa, cu o blondă așa și-așa. Lavorel a adus dosarul despre atelierul Berican, întocmit în mare viteză în ajun: registrul comerțului, impozite, asigurări sociale. Paulette este Paulette Dupin, de cinci ani administrator al societății, locuind în rue Gallieni, nr. 44, la Villemomble. Atelierul este înfloritor și pare ceva mai „în regulă" decât marea majoritate a celor din Sentier. Berican, șeful de atelier, e instalat de opt ani în localul din passage de l'Industrie – un apartament mare, de trei camere – și de cinci ani este chiar proprietarul apartamentului, lucru cu totul excepțional. Are declarați cinci salariați, pentru care plătește corect URSSAF-ul. Ținând seama de dimensiunea apartamentului, probabil îl folosește de fapt doar foarte puțin. Are beneficii, plătește TVA și impozite. În ce proporție, asta-i altă poveste...

Romero se duce să-i dea un telefon lui Daquin. N-au mai aflat nimic în plus despre femeia pe care au urmărit-o ieri. Și-a

petrecut toată după-amiaza la atelier, dar spre ora 20:00, Marinoni a pierdut-o: ea a ieșit din atelier, a luat un taxi și l-a lăsat în ploaie. Alte indicații, față de cele de ieri, nu sunt. Salutări lui Lavorel.

Să meargă la fața locului, în passage de l'Industrie nr. 2, să vadă care e mișcarea. În capul scărilor întunecoase, o placă: *Berican, al doilea la dreapta.* Miros de piele pe toată scara. La etajul al doilea, pe dreapta, în spatele unei uși obișnuite de apartament mic-burghez din secolul al XIX-lea, zgomotele unei activități intense, voci, pași, uruitul mașinilor, pe fondul unui post de radio într-o limbă străină. O privire pe fereastra scării: apartamentul pare a fi dispus de-a lungul pasajului. Să urce scara de la passage de l'Industrie nr. 4. La al doilea, pe stânga, e mai mult ca sigur un alt atelier. Nici o plăcuță, nici un nume, dar aceleași zgomote caracteristice ale mașinilor. Fără îndoială, atelierele comunică între ele, ceva extrem de util și de comod la vizita neașteptată a inspectorului de la Departamentul Muncii.

Și acum, ce-ar mai fi de făcut? Un scurtcircuit de idei. Sosesc doi pakistanezi cu cărucioarele lor. Urcă la Berican și coboară cu niște baloturi voluminoase, înfășurate în plastic alb și prinse cu o bandă lată de scotch maro. Din trei drumuri, și-au încărcat cărucioarele. Cu o dexteritate remarcabilă, pakistanezii răzbat prin mulțimea de pe trotuare, cei doi inspectori pe urmele lor. Livrarea, la Berelovitch, fabricant, rue du Verebois, și apoi cei doi pakistanezi pleacă. În prăvălie, doi bărbați au început să desfacă baloturile, de unde scot bluzoane de piele, pe care le agață rând pe rând pe umerașe. Verifică, numără. Lavorel intră.

– Aș vrea să probez acest bluzon.

– Scuzați-ne, domnule, dar nu vindem cu bucata.

El iese.

– Sunt bluzoane Ted Lapidus. Luxul în confecții de serie. După părerea mea, la capătul firului, clientul trebuie să dea pe un bluzon cinci mii de franci și zece mii pe o haină. E fascinant să urmărești cum stabilesc băieții aceste prețuri.

Se întorc amândoi în passage de l'Industrie. Romero se instalează într-o cafenea liniștită să citească ziarul. Lavorel urcă la Berican, sună, așteaptă vreo două minute. Zgomotele din interior au scăzut serios în intensitate. Ușa se întredeschide. Un miros

puternic de piele. În deschizătura ușii apare un colos. Un metru optzeci, lat în umeri, burtă dar nu excesiv. Îmbrăcat în negru. Negricios, ras în cap, o enormă mustață căruntă. Impresionant.

– Domnul Berican?

– Eu sunt. Ce doriți? (Accent puternic, franceză curgătoare.)

– Sunt ziarist. Pregătesc o serie de articole despre legalizarea situației muncitorilor turci din Sentier. Aș dori să iau un interviu unui șef de atelier, și Berelovitch, un fabricant pe care l-am cunoscut, mi-a spus că dumneavoastră ați accepta în mod sigur să răspundeți la întrebările mele.

– (Un zâmbet călduros.) Așteptați un moment.

Berican se întoarce spre interiorul apartamentului, acum aproape în totală liniște. Câteva fraze în turcește. Se reia zgomotul mașinilor și al vocilor. Apoi, către Lavorel:

– Atunci să luăm un pastis, dar nu mai mult, mai am destul de lucru.

O cafenea în rue du Faubourg-Saint-Denis. Lume multă, bărbați, negricioși, mustăcioși. La bar, uzo, rachiu, altele în afară de pastis. Și cafele. Conversații zgomotoase în limbi cu totul străine. Grupuri strânse pe lângă flipere. Abia de se vede om cu om prin fumul de țigară. Berican îl conduce pe Lavorel spre o masă mică, liberă, pe terasă, unde poți respira mai în voie. Berican e jovial.

– E rândul meu. Ce luați? Un pastis. Și un rachiu. Ce-ați vrea să știți?

– Ce părere aveți, își vor câștiga turcii legalizarea?

– De două-trei zile am început cu toții să credem că da.

– Dumneavoastră folosiți muncitori clandestini. Dacă-și obțin legalizarea, asta nu e deloc în interesul dumneavoastră. Or să vă coste mult mai scump.

– (Râde.) Nu e chiar așa. La început și eu am fost clandestin ca și ei. Am fugit din Turcia în 1960. Am lucrat aici, fără acte, timp de zece ani. Dumneavoastră n-aveți de unde ști ce înseamnă asta. Mi-am ras mustața, mi-am vopsit părul castaniu-deschis. Regretam că sunt înalt. Mergeam numai cu autobuzul, niciodată cu metroul. Și mă plimbam tot timpul cu un aparat de fotografiat

atârnat de gât. Dar orice-aș fi făcut, n-ajungeam să semăn cu un turist neamț. Mi-era frică de câte ori ieșeam pe stradă. Frică. Vă dați seama ce fel de viață duceam. Este exact viața muncitorilor mei de astăzi. Am dat bani pentru susținerea comitetului lor. De cum voi putea, le voi încheia tuturor contracte de muncă.

– Și le veți plăti cotizațiile sociale?

– (Ridică din umeri.) Eu am nevoie de muncitori foarte buni, de turci. N-am încredere decât în turci. Sunt secole de când lucrează pielea, și știu s-o facă. Dar muncitori turci cu acte în regulă nu există aici. Astăzi eu îi plătesc foarte scump pe acești muncitori, cu bani gheață. Mâine, voi întocmi fișe de plată, salariile vor fi puțin mai ridicate, asta e.

– Și administratorul dumneavoastră, vede și el la fel lucrurile?

– Administratorul meu este o administratoare. O veche prietenă. Am cunoscut-o în urmă cu vreo zece ani. Ea ține toată contabilitatea atelierului și în mare parte ne reprezintă pe lângă fabricanți. Cunoaște zona Sentier la fel de bine ca și mine. Eu am grijă de calitatea muncii. Ea, de gestiune.

– Credeți că aș putea să-i iau și ei un interviu?

– Astăzi, nu. Nu e niciodată aici sâmbăta.

– Ați putea să mi-o descrieți ca să-i fac portretul în articolul meu, știți, așa, ca să fie mai credibil.

– (Râde.) Nu e chiar așa tânără. Cred că a trecut puțin de cincizeci de ani. E solidă, voinică, dar în același timp elegantă, nu știu ce altceva să vă zic. E serioasă. Mă întorc la treabă. Vreți să vizitați atelierul?

– Da, bineînțeles.

Berican se ridică, ia de la bar o tavă cu vreo douăzeci de cești cu cafea, fără să plătească. Are un cont aici și toți muncitorii vin să bea cafea. În pasaj, se întoarce spre Lavorel:

– Vedeți, pasaje ca acesta, cu ateliere de jur-împrejur, seamănă cu anumite locuri din Istanbul. Dar la Istanbul, veți găsi la intrare o prăvălioară mică de tot, unde un bărbat cumsecade face ceai toată ziua și-l duce sus, în ateliere. Asta ne lipsește. Poftiți pe aici.

Ei urcă scara, împing ușa apartamentului. Din nou mirosul de piele aproape sufocant. Mult zgomot, mașini, conversații, radio. O activitate intensă. Patronul anunță: Cafea. Toate mașinile se opresc. Bărbații vin în bucătărie, la intrare, beau și pălăvrăgesc. Berican li-l prezintă pe Lavorel, ziarist. Zâmbete, râsete. O să câștigăm. *Ya hip ya hop*. Atmosferă călduroasă.

Turul apartamentului. Un apartament mic-burghez absolut obișnuit. Trei camere în față, despărțite de bucătărie, baie, debarale printr-un culoar. Camerele principale dau în pasaj. Nimic n-a fost reamenajat, doar o pădure de fire atârnă din plafon și lămpile de neon luminează toate încăperile. În prima, cea mai mare, din fața bucătăriei, o imensă masă de croit și doi meseriași la lucru. Și o masă lungă, pe care sunt fixate patru mașini de cusut, mari, grele, foarte zgomotoase. În a doua încăpere, patru mese lungi pe care sunt aliniate mașinile. În a treia încăpere, încă o masă cu mașini de cusut și trei mese mai mici, izolate, cu mașini mai ușoare. Pentru finisaje, explică Berican. Butoniere, nasturi, diverse accesorii. Și etichetele. Etichetele au mare importanță la noi: lucrăm pentru cele mai mari nume din confecții. Pe măsură ce le coase, fiecare muncitor bifează, pe o listă cu numărul de etichete primite, numărul celor folosite. În fundul acestei încăperi, o ușă de acces la apartamentul vecin. Pare, cu încuietorile ei, condamnată, dar... În orice caz, nu asta mă interesează, și nu m-am ales cu mare lucru, se gândește Lavorel. Întoarcere prin culoar. Debaraua a fost amenajată în chip de mic birou pentru administratoare. Mobilier sumar: un birou metalic, sertare care se încuie cu cheia, câteva etajere, un lampadar mare, un fotoliu. Pe birou, puse bine, două caiete și punga de plastic cu însemnele FNAC, descrisă de Romero, și cutia din interiorul ei. Berican o zărește în același timp cu Lavorel. Întrucâtva contrariat. Își scoate legătura de chei, ia punga și o bagă într-unul dintre sertarele biroului. Se întorc în culoar. Bucătăria și baia pline de resturi de mâncare, cafetiere, cești, pahare. Vizita s-a încheiat. Berican se întoarce la treaba lui, la cei doi care croiesc.

Lavorel salută pe toată lumea, trage ușa și-l regăsește pe Romero în cafeneaua lui liniștită, puțin mai sus, în cartier. Să facem un bilanț.

– Paulette și femeia de ieri sunt probabil una și aceeași persoană. Semnalmentele par a fi aceleași. Dacă traficul trece pe aici, e sigur că Paulette joacă un rol important. Dar ce fel de trafic? Nu sunt în stare să răspund la această întrebare. Cutia din punga FNAC e acolo, știu unde, dar nu știu ce e în ea. Tare-aș mai trece pe-acolo în noaptea asta. Dar ce-o să zică șeful?

Romero râde.

– El ar zice: „Ai grijă să nu te prindă." Întreabă-l, totuși.

După o friptură și-o jumătate de litru de vin, direcția Villemomble. O după-amiază de sâmbătă, poți conduce liniștit. Lavorel și Romero schimbă între ei amintiri din copilărie, care se aseamănă, de la Belle-de-Mai la Courneuve. Romero conduce, Lavorel consultă harta. Rue Gallieni, nr. 44. Mai întâi să treacă prin față. Apoi vor mai vedea. Villemomble e mai curând mic-burghez, dar strada Gallieni e de-a dreptul luxoasă. Nu mai sunt pavilioane, ci case opulente, mari, cu etaj, terase, verande și grădini adevărate în spatele grilajelor înalte. La nr. 44, o casă albă, foarte frumoasă, sfârșit de secol al XIX-lea, cu un foișor, bine protejată de un zid înalt de piatră și o poartă de fier, neagră. Cu greu se poate distinge interiorul proprietății.

– S-ar zice că nu-i merge rău deloc Paulettei Dupin. Și-acuma ce mai facem?

Gara este aproape, se opresc la cafenea. Două cafele și coniac. Romero se duce să dea o raită pe la cabina telefonică de la subsol și se întoarce cu cartea de telefon. Nici un Dupin, la Villemomble. Cei doi inspectori parcurg rapid coloanele de abonați ca să afle cine locuiește în rue Gallieni, nr. 44. Romero înjură, răstoarnă ceașca de cafea cu ce mai rămăsese acolo. Subliniază cu unghia un nume. Lavorel citește: *Yves Thomas, 44 rue Gallieni.*

Ora 18:00
Passage du Désir

Daquin e tras la față, pare epuizat. Romero și Lavorel sunt tensionați. Attali arde de nerăbdare. Daquin îi zâmbește.

– Hai, dă-i drumul, ești singurul care ai chef s-o faci.

– Am câteva amănunte suplimentare despre VL. După ce am văzut-o la Comisariatul arondismentului 10, s-a dus la Julie La Tour, unde avea angajată o prezentare. Era zorită, dar și-a făcut treaba cum se cuvine. S-a grăbit să plece, spunând că are o întâlnire.

– E un progres totuși, nu, Attali?

– După aia, nimic, nici o urmă. E o ființă ciudată. O cunoaște o mulțime de lume, dar nimeni nu e în stare să-ți vorbească despre ea cu adevărat, nimeni nu-mi poate spune cine e ea de fapt. (Tăcere.) Dar am altceva.

– Aș fi zis că asta-i tot...

– Mi-ați spus să arăt unui număr cât mai mare de persoane fotografiile pe care le avem. Un manechin, pe nume Sophie Lambert, a luat parte la multe serate în casa lui Kashguri. Ea a recunoscut portretul robot al asasinului portăresei dumneavoastră. Este unul dintre valeții-om la toate ai lui Kashguri.

Tăcere prelungită.

– Unde dai, și unde crapă... Nu știi ce cauți, dar sfârșești prin a găsi. Bravo, Attali. E primul element tangibil pe care-l avem ca să-l putem agăța pe Kashguri. Dar are clasă. Dacă valetul acționează sub controlul lui, ceea ce este aproape sigur, atunci Kashguri are un rol direct în filiera din Franța. Romero?

– Paulette Dupin este soția inspectorului Thomas.

O nouă tăcere.

– Exclusă orice eroare?

– Da. Am verificat la starea civilă. Nici o eroare posibilă. Acum tu, Lavorel.

– Și este exact femeia care a luat masa cu Sener. Dar încă nu știu ce învârtesc împreună. Pachetul pe care i l-a adus Sener ieri este în biroul ei, la atelierul lui Berican. Dacă mă autorizați, nu-mi trebuie mai mult de un sfert de oră ca să aflu chiar în noaptea asta despre ce-i vorba.

– Cum îți închipui că aș putea să te autorizez? Fă-o fără să știu nimic. Și ai grijă să nu te lași prins. (Romero și Lavorel schimbă un zâmbet.) Romero te va ajuta, cu siguranță. E plăcerea lui să mesterească pe la broaște, asta-i amintește de adolescență. (Daquin trage aer în piept.) Acum e rândul meu. Vreau să mai

vorbim despre problemele corupției în poliție. Îmi dau seama că acum, după descoperirile lui Romero și Lavorel, îmi vine mai ușor s-o fac. De joi seara, de când a fost identificat cadavrul lui Celebi, m-am gândit la asta. M-am gândit la felul în care și-au condus traficanții contraofensiva de o săptămână încoace. De o parte, am pus ce au făcut. Au neutralizat cele două prăvălii din Faubourg-Saint-Martin. Au făcut să dispară VL. Au asasinat un informator al lui Meillant și l-au omorât pe singurul turc identificat de noi cu precizie ca fiind traficant și deci un martor al acuzării. De cealaltă parte, am pus ce n-au făcut. Sobesky, întreprinderile Moreira și Kutluer, băieții de la ONI, atașatul de ambasadă, toți aceștia își văd mai departe de treabă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, noi fiind pe urmele lor. Prin forța lucrurilor îmi pun întrebarea: cine sunt polițaii care cunosc elementele din prima categorie și, în consecință, le pot comunica traficanților, dar nu le cunosc pe cele din a doua categorie?

O situație extrem de neplăcută. Daquin pare a fi în așteptarea unui răspuns. Attali mormăie:

– Dumneavoastră sunteți șeful.

– Exact. Răspunsul este: Thomas și Santoni.

– Și de ce nu Meillant? Aveți dovezi că e corupt.

– Nu sunt de aceeași părere. Eu nu-l văd pe Meillant ca pe unul corupt. Lui îi place puterea. El nu se mulțumește doar să mențină ordinea la suprafață, el vrea să-și guverneze cartierul. Ca să guvernezi, trebuie să cazi la învoială, să trafichezi libertatea de mișcare. Nu poți obține nimic fără să negociezi. Vânzarea de acte false este pentru Meillant un mijloc de a controla fluxul clandestinilor. (Tăcere.) Bag de seamă că nu sunt înțeles. De altfel, se poate să mă înșel. Recunosc că-l putem considera suspect. În orice caz, tot ce știe despre treburile noastre nu poate să ajungă la el decât prin Thomas și Santoni. Numai dacă nu cumva, dumneata, Lavorel...

– E o tâmpenie, șefu'...

– O știu prea bine. Am zis așa, ca să mai destind puțin atmosfera. Deci, joi seara mi-am asumat responsabilitatea de a cere o anchetă de urgență asupra lui Thomas și Santoni. Ceea ce-am aflat azi poate că o face inutilă. Thomas este acela care-i

informează pe traficanți prin intermediul soției sale și al lui Sener sau al lui Moreira. Ea îi cunoaște pe amândoi.

– Dar nu aveți nici măcar un căpețel de probă.

– Corect. Și dacă vrem să ducem această afacere la bun sfârșit, avem interesul să găsim probe, și încă foarte repede. Lavorel, când o să afli în ce constă exact traficul de care se ocupă Paulette Dupin, mă suni acasă, indiferent la ce oră din noapte. Și atunci vom vedea dacă putem organiza luni o percheziție. Ați rumegat totul cum se cuvine? Atunci să ne întoarcem la partea amuzantă a muncii noastre. M-a anunțat Vama că a fost hotărâtă data livrării. Și anume pe 4 aprilie, bineînțeles dimineața, foarte devreme. Deci exact peste treisprezece zile. De-aici încolo nu ne mai rămâne decât să descoperim cine conduce bordelul ăsta, să-l înfundăm pe Kashguri, s-o regăsim pe VL, să elucidăm moartea thailandezei, să-i demascăm pe polițaii corupți. Și s-o aducem acasă pe Anna Beric. Simplu.

Ora 2:00
Villa des Artistes

Sună telefonul. Daquin se trezește cu greu. Letargic.

– Șefu'...

– Dumneata ești, Lavorel... Unde ești? Acasă? Atunci așteaptă o clipă să-mi vâr capul sub apă rece.

Daquin lasă telefonul deschis. Soleiman e acolo, în pat, adormit. În noaptea asta nu l-a auzit când a venit. Ridică pilota, îl contemplă o clipă. Sexul negru. Liniile ascuțite ale feței, atât de diferite când ochii lui de un albastru palid sunt închiși. Un amestec deconcertant de supunere și de revoltă.

Capul sub robinet. Prosopul. Întoarcerea în pat.

– O.K., Lavorel, te ascult.

Gol, rezemat de perete, telefonul pe burtă, receptorul în mâna stângă, mâna dreaptă pe ceafa lui Soleiman.

– În cutie sunt rulouri cu etichete ale marilor nume franceze din confecții. Ted Lapidus, Yves Saint Laurent. Cele pentru care lucrează atelierul. Ceea ce-i permite lui Berican o falsificare în stil mare.

– Este ilegal?

– Da, categoric.

– Și cât aduce?

– Mult.

– Dacă facem luni percheziția, obținem probe împotriva Paulettei?

– Cu condiția să ajungem foarte devreme. Rulourile sunt prea mari ca să li se găsească justificarea. Sunt încuiate într-un sertar de la biroul ei.

– Ești sigur că o și putem înhăța?

– Da, desigur. (O ezitare.) E ceva care mă deranjează.

– Spune.

– N-o putem ridica doar pe Paulette. Trebuie să-l ridicăm și pe Berican, iar muncitorii lui se vor trezi în stradă. Fără slujbă. În momentul în care toți speră să aibă acte în regulă.

– Te-am prevenit că n-o să dai în Sentier peste grangurii cei mari. (Tăcere.) O să mă gândesc la asta. Mâine după-amiază (o privire la ceas: ora 1:00 dimineața) în fine, în această după-amiază, ne-ntâlnim la mine, la birou, ca să organizăm percheziția.

– Voi fi acolo.

– Și zi, te-ai distrat bine?

– A mers cam prea ușor și prea repede.

– Vom încerca să-ți găsim ceva mai agreabil. Noapte bună.

Închide. Se întoarce spre Soleiman, care s-a trezit.

– Arăți groaznic, pușiule.

– Sunt obosit. Luni, Adunarea generală. Urmează să obțin de la ei să accepte noile oferte ale ministrului. Habar n-am cum o să iasă. Turcilor nu le plac compromisurile. Daquin i-a tras capul lui Soleiman pe umărul lui și se joacă atingându-i ceafa când cu limba, când cu dinții.

– O să obții votul lor, pușiule. Am auzit ce se vorbește zilele astea prin ateliere. Te consideră câștigător. (Coboară încet de-a lungul coloanei vertebrale.) Am un cadou pentru tine. Luni dimineață îl vom ridica pe Berican, patronul unui atelier din passage de l'Industrie, nr. 2. Dacă muncitorii vor protesta în forță, patronul va fi eliberat. (Ajunge jos, la scobitura dintre rinichi.)

- Încetează, Daquin. Nu-nțeleg nimic din ce-mi zici.

– Mă opresc. Pentru moment. Du-te să-mi faci o cafea.

Soleiman revine cu cafetiera și două cești. Se așează la picioarele patului. Daquin îi povestește despre atelierul lui Berican.

– Poliția economică îi va aresta pe administratoare și pe șeful de atelier, nu se poate altfel. Dar pe noi nu ne interesează decât administratoarea. Dacă muncitorii fac grevă, punem totul în spinarea ei și vi-l dăm înapoi pe patron. Tu apari cu el la Adunarea generală, atelierul se deschide... Îl cunoști pe Berican?

– Da. Ne-a dat bani pentru Comitet. Ăsta e un adevărat cadou. Și ce dorești în schimb?

– Nimic. Ceea ce vreau eu, tu mi-ai da oricum. Vreau să aduni tot ce poți, legat de Sener. Cred că face parte din filieră, dar n-am dovezi. Și vreau curul tău. În clipa asta.

21

LUNI 24 MARTIE
Ora 7:00
Passage de l'Industrie

Berican urcă scara care duce la atelierul lui, ca în toate zilele lucrătoare. Pe palier, patru indivizi siniștri, trei impermeabile, un bluzon. Panică. Să fie Lupii Cenușii, ca la Celik Osman? Nu. Nu sunt turci. Polițiști francezi? Îi arată legitimațiile și o hârtie pe care n-o citește. O percheziție. Un val de nădușeală, privirea care i se încețoșează. Paulette s-a jurat că așa ceva nu se va întâmpla niciodată...

Berican intră cu polițiștii. Unul dintre ei rămâne la ușă. Pe măsură ce vin, muncitorii sunt trimiși la bucătărie. Moralul lor este vizibil la pământ.

Turul rapid al atelierelor. Polițiștii par oarecum distrați. Tensiunea crește când ajung cu toții la mașinile de finisat. Foile cu evidența etichetelor: un polițist le strânge cu grijă. De fapt vor să scotocească biroul administratoarei. Registrele contabile, comenzile, facturile, toate sunt scoase. Un polițist ia loc și începe să le răsfoiască. Într-un sertar încuiat cu cheia sunt etichetele croitorilor și un registru de intrări și ieșiri. O verificare rapidă: aici sunt conturile. Sertarul de jos, din stânga, patronul îl deschide. Pungă

de plastic FNAC. Înăuntru, o cutie de carton. În cutie, două rulouri cu etichete Saint Laurent și Ted Lapidus. Cam vreo cinci sute de fiecare.

– Și astea, ce-i cu astea?

Berican arată înnebunit, și asta fără efecte de scenă.

– Habar n-am. E biroul administratoarei. Eu stau tot timpul în atelier.

– Și administratoarea când vine?

– La ora 8:30, în fiecare zi.

– O vom aștepta. Stai jos.

Un polițist ia declarații de la muncitori. Practic, nimeni nu are acte, adresele sunt fanteziste și nimeni n-a văzut punga asta de plastic.

Puțin după ora 8:30, sosește Paulette Dupin. Pălește, văzând atelierul gol și doi necunoscuți care ies din biroul ei. Cei doi bărbați o încadrează și o împing în birou. Ea îi aruncă o privire lui Berican care e așezat pe un scaun. N-o să-i vină de acolo salvarea, dar el nu pare a se fi pierdut cu totul.

Registrele contabile, primele neregularități constatate.

Paulette ridică din umeri, e sigură că nu pentru asta au venit.

– Și aceste etichete? La ce folosesc?

Paulette îi aruncă o privire furișă lui Berican.

– N-am văzut niciodată cutia asta. N-am adus-o eu aici.

– Încuiată cu cheia în sertarul de la biroul dumneavoastră, și n-ați văzut-o niciodată?

– Nu.

– Nu cred c-o să vă fie prea ușor să vă susțineți această poziție.

Polițiștii îi îmbarcă pe Paulette și Berican. Muncitorii sunt rugați să plece și atelierul este închis.

Ora 9:30
Passage du Désir

Paulette și Berican au fost băgați în două birouri separate de la etajul întâi. În timp ce echipa de la Financiar se pune de acord

pentru pregătirea interogatoriului, Attali își prezintă raportul în fața lui Daquin.

– E încăpățânată. O ține una și bună că n-a văzut niciodată punga asta. După părerea mea, e o apărare tâmpită. O să-i căutăm pe cei care-au vândut marfa contrafăcută, poate chiar pe fabricantul de etichete din Turcia...

– Poate, dar asta e problema celor de la Financiar. Mie-mi trebuie ca ea să cedeze, și cât mai repede. Puțin îmi pasă de escrocheria ei, eu vreau adevărul despre scurgerea de informații. Și asta trebuie s-o știm înainte de termenul arestului preventiv. După aceea, adio. O să iei parte la interogatoriul lui Berican. Singurul lucru care ne interesează este să recunoască faptul că a văzut punga în mâinile Paulettei, deși dacă am înțeles bine avem prea puține șanse să-l obținem. În rest, nu e treaba noastră. Cât mai multe învinuiri în cârca Paulettei, Berican basma curată, în așa fel încât spre amiază să-l putem elibera. E clar?

Interogatoriul Paulettei, în biroul lui Daquin. Comisarul și inspectorul de la Financiar conduc operațiunile, Daquin observă.

Paulette e adusă de un polițai în uniformă, se așează pe scaunul ce i se arată, se străduiește să-și ascundă panica. E adevărat, nu se aștepta la așa ceva, tocmai ea, soție de polițist, nu era pregătită pentru o situație ca asta. N-are decât un singur gând: să reziste, să se țină tare, să nege.

– Sunteți administratoarea atelierului Berican?

– Da.

– O cercetare rapidă a actelor contabile a scos la iveală o mulțime de nereguli. Atelierul declară cinci muncitori, dar folosește peste douăzeci în permanență.

– E adevărat, dar peste tot în Sentier se lucrează la fel. N-ați auzit de negocierile de la guvern din aceste zile pentru regularizarea situației lor? Nu suntem numai noi în această culpă.

– Să ne întoarcem la percheziția din această dimineață. Pachetul ăsta de etichete...

– Nu l-am văzut niciodată.

– Am înțeles. Deci nu sunt etichetele care v-au fost furnizate de fabricanți?

– Nu.

– La ce-ar putea servi un asemenea pachet de etichete?

– N-am idee.

– De data asta nu vă cred, doamnă. După atâția ani de când administrați un atelier de acest fel...

– N-am nimic de spus în legătură cu asta.

– Bine. Îl cunoașteți pe un oarecare Turgut Sener?

– Da.

– Cum l-ați cunoscut?

– Ambasada ne-a făcut o comandă pentru capitonarea cu piele a mobilierului. El s-a ocupat de dosarul lucrării. L-am cunoscut cu această ocazie.

– Când?

– Acum trei ani.

– Și continuați să vă vedeți des?

– Da, suntem prieteni.

– Ați luat masa cu el, la Flo, vinerea trecută?

– Da. (Surpriză.)

– Și v-a dat o pungă de plastic cu însemnele FNAC?

– Nu.

– Doamnă, avem martori.

– Se înșeală.

– Vom relua acest interogatoriu mâine. O ultimă întrebare: soțul dumneavoastră este implicat în activitățile dumneavoastră profesionale?

Paulette se redresează ca electrizată.

– Domnule comisar, căsătoria noastră este în regim de separare a bunurilor, și sunt majoră. Lăsați-l pe soțul meu în pace.

Paulette Dupin este condusă spre prima sa zi de arest preventiv.

Daquin începe să spere. O face ea pe femeia de fier, și poate chiar este. Dar apărarea ei e disperată și total lipsită de elasticitate. Putem s-o facem să cedeze. Trebuie să insistăm pe Sener. Dacă ne-am lua după Romero, cei doi ar putea fi amanți. Ea, de cincizeci, el, cu douăzeci de ani mai puțin, s-o văd cum rezistă aici.

Ora 9:30
Passage de l'Industrie

Muncitorii lui Berican sunt strânși în capul scării. Fumează, vorbesc cu Soleiman când acesta trece pe-acolo. Mai întâi, disperarea: nu mai au de lucru, n-au acte. În pielărie e mult mai greu de găsit de lucru decât în textile. Careva propune să urce la etajul al doilea, să spargă ușa, să recupereze mașinile, să le vândă și să-și împartă banii ca să aibă cu ce se ține până și-or găsi de lucru.

– Apucături de gangsteri, zice Soleiman.

– Dar știi bine că dacă nu ne recuperăm mașinile, ni le iau sticleții.

– Nu, n-avem nici un motiv să procedăm astfel, au trecut timpurile alea. Ne vom bate cu toții, împreună, ne ducem la comisariat să cerem eliberarea lui Berican, redeschiderea atelierului.

– Nu se poate. Or să ne înhațe pe toți și-or să ne expedieze în Turcia.

– N-o să fie așa, o să vedeți. Comitetul va fi acolo și va vorbi cu ministerul. Or să vină și alți turci să ne susțină.

Soleiman vorbește cu multă căldură, are o reală forță de convingere. În cele din urmă hotărăsc în unanimitate să meargă în grup, să ceară eliberarea lui Berican. Se opresc la cafeneaua lor, iau câte un rachiu pentru a-și face curaj. În contul lui Berican, desigur. În acest timp, Soleiman telefonează la comitet. Să-i adune pe toți militanții francezi pe care-i găsesc, întâlnirea peste o jumătate de oră, în passage du Désir, da, exact, în fața clădirii Brigăzii Teritoriale. Să aducă și ceva din care să facă pe loc o lozincă. Omar e acolo? Da, dă-mi-l. Omar, zboară la Gymnase și trimite-i în passage du Désir pe toți turcii care vor să vină acolo. E foarte important.

Ora 10:30
Passage du Désir

Lucrătorii lui Berican nu sunt prea liniștiți când se opresc în fața clădirii Brigăzii Teritoriale. Un moment de nesiguranță. În

celălalt capăt al pasajului apare un grup de vreo zece militanți francezi. În timp ce trei dintre aceștia desfășoară o bandă de pânză roșie pe care au scris cu vopsea albă: *Lucrătorii lui Berican vor să muncească*, Soleiman și unul dintre francezi au început să negocieze cu ofițerul de serviciu. Cer să fie primiți de către comisar.

– Care comisar?

– Cel care a făcut azi-dimineață percheziția în atelierul Berican.

– Eu nu sunt la curent.

O avocată, bine cunoscută ca bătăioasă, bombardează Brigada Teritorială cu telefoane. Ține neapărat să ia legătura cu domnul Berican, care este clientul ei. Cum adică imposibil? O să sun la cabinetul ministrului.

Lozinca e agățată pe un perete din fața Brigăzii Teritoriale.

La ora 10:45, încep să sosească, în grupuri mici, turcii. Și în curând, o mică mulțime de două sute cincizeci până la trei sute de persoane se pune pe strigat lozinci, în turcă și în franceză. Lavorel îi privește de la o fereastră de la etajul al treilea.

La ora 11:30, șeful de cabinet al ministrului sună la Brigada Teritorială. Ar fi trebuit să evitați să se facă valuri tocmai acum, când negocierile sunt pe punctul de a fi încheiate. Au fost reținute acuzații chiar atât de grave împotriva acestui domn Berican? Nu? Păi atunci...

La 12:00, Berican este eliberat și iese, în aplauzele, fluierăturile, strigătele de „Vivat!" ale celor de afară, ca un fotbalist de la Galatasaray, după victoria asupra unei echipe grecești. În cinci minute, mulțimea se risipește și se reinstalează calmul în passage du Désir. Lavorel e tot la fereastră, admirativ și perplex.

Vestea despre arestul preventiv al soției lui Thomas s-a răspândit ca un nor de praf la Brigada Teritorială. Lui Thomas, total surprins, i s-a făcut rău și i-a spus comisarului de la Financiar că se duce acasă. Va fi audiat ca martor, mâine, marți, la ora 10:00. Santoni își lasă toate treburile și se repede la Comisariatul arondismentului 10, ca să-l vadă pe Meillant, care pune îndată mâna pe telefon:

– Daquin, vreau să te văd. În dimineața asta.

– Veniți la mine la birou, spre ora 12:00.

Meillant sosește în toiul manifestației. Străbate cu greu prin mulțime, de unde nimeni nu pare nici să-l recunoască, nici să se ferească de el. Asistă, încremenit și furios, la ieșirea lui Berican. Furios la culme, urcă în biroul lui Daquin.

– Ce-i toată porcăria asta? Te-ai decis să joci în Sentier rolul de Domnul-cel-Curat, așa, de unul singur? (Un gest către fereastră.) Sau îți faci rost de o clientelă la preț ieftin? Ca să faci ce? În drum, îl distrugi pe unul dintre cei mai buni inspectori din câți cunosc, cu treizeci de ani de serviciu în spate. Făcuți alături de mine. Mă vizezi pe mine?

Daquin s-a decis să joace conciliant: cel mai greu pentru Meillant a fost să vină aici. Îi relatează cu mare precizie cum echipa lui, plecând de la Sener, a dat peste Paulette (omite ascultarea telefonului lui Moreira) fără să știe că e vorba de doamna Thomas.

– Bine, să admitem că e așa cum spui. Dar de ce ai acționat atât de repede? Doar nu-ți închipui că e singura afacere de trafic cu etichete din Sentier? Ar fi trebuit să-mi spui și mie, înainte să intre Financiarul în acțiune.

Tăcere.

– Hotărârea de a interveni a fost luată din rațiuni care n-au de-a face cu Financiarul, dar pe care nu vi le pot împărtăși acum. Nu înainte de o zi-două, durata arestului preventiv al Paulettei Thomas, durată care va fi prelungită.

Situația i-a scăpat din mână lui Meillant și o știe prea bine.

Ora 18:30
Bursa locurilor de muncă

Din nou marea sală a vechii Burse din rue du Château-d'Eau e arhiplină. Sub marea cupolă, o mulțime de bărbați, și la galerie, și pe intervale, în picioare.

Nu mai este explozia din primele zile, bucuria intensă de a se afla toți împreună, în stradă sau în clădirea Bursei, în afara clandestinității. Astăzi figurile sunt grave, se vorbește cu voce

joasă, e tensiunea din ceasul opțiunii. Bărbații aceștia îi restituie bătrânei Burse suflul său utopic și spiritul său de secol al XIX-lea.

Soleiman urcă la tribună împreună cu patru francezi și cu Turgut Sener, prezent pentru prima dată în calitate de reprezentant al ambasadei la negocieri. Se așează cu toții. Sener se ține oarecum deoparte, e cam țeapăn. Soleiman se ridică. Vorbește scurt, în turcește, cu o voce puternică și răgușită, fără să folosească microfonul, fără efecte oratorice. Când a terminat, se întoarce spre tribună și vorbește în franceză, cu o voce și mai răgușită, cu un accent foarte pronunțat.

– V-am arătat cum au mers negocierile cu ministrul. Însă acum am avansat foarte mult. Ieri ne propunea să rezolve situația turcilor sosiți aici înainte de 1976, abia zece la sută dintre noi. Astăzi, data limită de intrare în Franța a ajuns să fie anul 1979. E adevărat, nu este exact ce am propus noi de la început. Dar în negocierile globale suntem convinși că nu vom putea merge mai departe. Așa că trebuie să acceptăm. Și apoi o să ne batem pas cu pas, pentru fiecare dosar individual. Mai rămân destule lucruri încurcate: locuințele, condițiile de lucru din ateliere, contractele de muncă. Să ne încredem în forța noastră colectivă. Vom lupta pe toate fronturile, nimeni nu va fi lăsat în voia soartei. *Ya hip Ya hop*, dar ca să putem continua, trebuie să-i spunem ministrului da.

În sală, nici o reacție. Apoi, două sau trei ieșiri vehemente împotriva proiectului de acord. Soleiman traduce cu voce joasă pentru cei de la tribună. Sala, foarte atentă, nu reacționează.

Se ridică Berican. E acolo, în rândurile din față, înconjurat de lucrătorii lui. Spune ce a pățit. Cum a obținut actele, acum zece ani, plătind la ambasadă, plătindu-i pe polițiștii francezi. Cum a fost arestat în această dimineață, apoi eliberat:

– E pentru prima dată că văd aici, în Franța, o acțiune colectivă victorioasă a muncitorilor turci. E o zi mare pentru mine, sunt mândru că sunt turc, aici, la Paris. (Vocea îi tremură de emoție.) Și când Soleiman spune că se va bate pentru fiecare caz în parte, eu îl cred, pentru că am văzut că a făcut-o în dimineața asta și că a câștigat.

Muncitorii lui se ridică în picioare și aplaudă. Se ridică întreaga sală, aplaudă, fluieră timp de cinci minute bune. Decizia e luată de fapt și fiecare în parte se simte eliberat de propria-i neliniște. La tribună, Sener lasă impresia că e pe punctul să leșine.

Când lumea se liniștește, Soleiman organizează un vot în toată legea, prin ridicarea mâinii, la fiecare rând de scaune fiind câte o persoană care să numere voturile. Mai întâi votează toți cei care n-au mai găsit locuri și au rămas în picioare. 1754 de voturi pentru ratificarea acordului propus de ministru, 217 împotrivă. Adoptat. Larmă mare de voci. Apoi Soleiman începe să răspundă la întrebările venite din sală, privind toate aspectele practice ale primei faze de legalizare care va începe de mâine. Adunarea generală se desparte într-o mulțime de mici forumuri. Soleiman este omniprezent, indispensabil.

Adunarea generală ia sfârșit. Un șuvoi de turci se scurge spre place de la République. Romero îl repereză pe Sener care pleacă, singur și copleșit. El o ia pe rue du Château-d'Eau, traversează boulevard de Strasbourg și intră într-o clădire cu fațada în întregime din sticlă, acoperită cu o vopsea opacă până la o înălțime de aproape doi metri. La intrare, o placă: *Asociația Muncitorilor Iluminiști*. Romero se trage într-un gang de vizavi, se urcă pe o bornă de piatră, își lungește gâtul. Pare să fie destulă lume înăuntru și că au loc discuții aprinse. Din când în când, apare capul lui Sener. Romero a făcut crampe la picioare. Se dă jos de pe bornă și așteaptă în umbră. Sener iese abia peste două ore. Singur, și încă și mai abătut. Romero îl urmărește până acasă, supraveghează apartamentul până ce se sting toate luminile.

Nimic de semnalat.

22

MARȚI 25 MARTIE
Ora 8:00
Passage du Désir

De vreo jumătate de oră, Daquin se tot învârte prin biroul său. Presiunea a început și nu va înceta să sporească până la 3 aprilie. Va trebui să acționeze sub această presiune.

Romero îl informează la telefon despre Sener și Asociația Muncitorilor Iluminiști. Să continue filajul lui Sener.

Sosesc apoi doi inspectori de la IGS. Haine de culoare închisă, figuri sumbre. Au tendința de a-și da importanță.

– Doamna Thomas are un cont în Elveția.

– N-ați stat degeaba...

– (Zâmbete cu subînțeles.) Am plătit. Aveam o monedă de schimb. Contul este pe numele domnului și al doamnei Thomas.

– Asta schimbă totul. Deci Thomas poate fi implicat în escrocheriile soției sale.

– Ceea ce vom și face. Încă în această dimineață. Am vrut să vă informăm. Thomas va fi în arest preventiv începând cu ora 10:00.

După plecarea inspectorilor, Daquin cheamă centrala.

– Orice s-ar întâmpla, astăzi nu mă dați la telefon lui Meillant, s-a-nțeles?

La telefon, șeful Stupefiantelor: Daquin, vino imediat la mine.

Ora 8:00
La Comitet

Soleiman nici n-a intrat bine pe ușă că sună telefonul. La capătul firului, un turc.

– Am fost aseară la Adunarea generală. Suntem în grevă, trebuie să vină aici și Comitetul.

– Unde?

– În arondismentul 20, rue des Maraîchers, nr. 24.

– Vin acolo cât de repede pot.

– Veniți repede. Am zis că suntem în grevă și acum nu mai știm ce să facem.

Ora 9:00
Avenue du Maréchal-Lyautey

În costum de culoare închisă și cravată, cu o servietă de piele în mâna dreaptă și cu un volum din *Encyclopedia Universalis* sub brațul stâng, Attali intră în imobilul din avenue du Maréchal-Lyautey, se îndreaptă spre lift și apasă pe butonul de la etajul al cincilea, care este și ultimul. Acolo locuiește Kashguri. Liftul nu se clintește. Surprins, Attali apasă din nou pe buton. Nimic.

De nu se știe unde, ajunge până la el o voce care spune, într-o franceză răstită: Spuneți-vă numele, vă rog, și motivul vizitei.

Attali: Mă numesc Lambert și vând cărți, *Encyclopedia Universalis*.

Răspunsul nu se lasă așteptat: Nu suntem interesați. Mulțumesc.

Peste nici o jumătate de oră, Attali e din nou în holul de intrare al imobilului, profund descurajat, după ce a primit numai

bruftuieli la toate etajele, fără să fi aflat nimic despre locatarii de la etajul cinci. Portăreasa, o femeie la patruzeci de ani, solidă, strânsă într-o rochie de lână gri, iese din loja ei:

– Ce faci aici, tinere? Staționarea în hol e interzisă, doar vezi ce scrie acolo!

Attali își ia un aer de câine bătut. Nici n-are nevoie să se chinuiască pentru asta. Îi arată catalogul *Encyclopediei Universalis*: întreaga cultură, întreaga știință a lumii, și nimeni n-a vrut s-o ia.

– Nici nu mă mir. Vino la mine să bem o bere. Asta o să te remonteze. N-am nici o treabă la ora asta.

Loja portăresei e micuță: o masă, patru scaune, un fotoliu, un frigider, un televizor. Locuința ei trebuie să fie în altă parte. Attali se așează.

– A început prost. M-am dus la lift, am apăsat pe butonul de la cinci.

– La iranieni.

– Iranieni, ca ăia de la televizor, care urlă și nu vor să-i elibereze pe ostaticii americani?

– Ai noștri nu urlă, dar sunt tot niște sălbatici.

Femeia pune pe masă două beri și se așează lângă Attali. Are mâinile aspre și părul vopsit. De ce s-o fi așezat alături și nu în fața lui?

– Sunt de mult instalați aici?

– De vreo opt-zece luni. Apartamentul este somptuos. Și Kashguri ăsta, așa îl cheamă, locuiește acolo singur, cu patru servitori, doi bărbați și două femei. Ce nevoie are de ei, habar n-am.

Visez, ori și-a tras scaunul și mai aproape? Dumnezeule, ce mă fac?

– În orice caz, femeile, niște asiatice, nu ies niciodată din casă. Nici măcar o singură dată, în opt luni. Iar bărbații se înlocuiesc unul pe altul. Unul dintre ei iese la cumpărături, sau face pe șoferul lui Kashguri, celălalt rămâne sus, să păzească femeile și apartamentul. Mie mi se pare suspect. Ce zici de asta? (Și femeia își pune mâna peste pumnul lui strâns.)

– Ai dreptate, nu e normal. Și nimeni nu urcă la ei?

– Eu, una, niciodată și nici vreun comisionar. Dar dă adesea petreceri, serile. Încât vecinii de la etajul patru au început să se plângă. De altfel, lume bună, la petrecerile astea. (Ea îi zâmbește și-și pune mâna cealaltă pe coapsa lui.) Te simți mai bine acum, puiule?

– Tare aș mai bea o bere! (Ea se ridică să caute în frigider. Attali a nădușit tot.) Și, când primesc lume, liftul funcționează la fel?

– Da. (Ea se așează, trăgându-și scaunul și mai aproape de Attali. Acum șoldul ei e lipit de al lui.) Fiecare nou-sosit își spune numele. Valeții le verifică după o listă și cheamă liftul. Te întrebi ce dracu' au de ascuns. (Din nou, mâna ei pe șoldul lui, mai sus, aproape de sex.)

Attali sare în picioare, țeapăn, roșu la față.

– Doamnă, regret, dar sunt homosexual.

Își înhață servieta și-o ia la picior.

Ora 9:00
Rue des Maraîchers

O prăvălie la nivelul străzii, cu ferestrele vopsite. Soleiman împinge ușa și intră direct în atelier. O pădure de fire electrice, mașini, ca peste tot. Opt turci clandestini, patru lucrătoare franțuzoaice și un bonom în vârstă, de vreo șaptezeci de ani, țopăind de furie. Văzându-l pe Soleiman, bătrânelul cumsecade se precipită spre bircul său din fundul încăperii, trage sertarul și scoate un pistol, îndreptându-l spre el. Fetele sunt speriate, turcii sunt puși pe bătaie. Soleiman zâmbește, ai zice că e o scenă de vodevil.

După vreo jumătate de oră, patronul bagă la loc pistolul și telefonează la comisariat.

– Au năvălit peste mine.

– Cine?

– Vreo zece muncitori.

– De unde-au venit?

– Sunt muncitorii mei.

– Și care-i problema?

– E și un necunoscut cu ei.

Soleiman, cu o voce puternică: Sunt reprezentantul oficial al Comitetului de apărare a turcilor din Franța.

Din partea comisariatului nu se arată nici o intenție de mișcare: Conflict de muncă, negociați. Și închid telefonul.

Soleiman zâmbește și încep să discute. Patronul, pe nume Gribsky, sfârșește prin a recunoaște că este complet ruinat; a pierdut totul la curse, banii lui și salariile muncitorilor și contează, zice el, pe hainele lucrate din atelier ca să facă plățile. Dar turcii au oprit livrarea, e a doua oară că beneficiarii n-au putut veni să-și ridice comenzile... Fetele glumesc: boșorogul contează pe livrări ca să joace din nou la curse, să se refacă, asta e! Turcii îl previn pe Soleiman că în noaptea asta or să demonteze mașinile ca să-și scoată banii vânzându-le.

Soleiman, către patron:

– Vindeți-vă atelierul, autorizația, mașinile și stocul. Plătiți salariile și vă mai și rămâne ceva. Altfel, se poate întâmpla orice, faliment fraudulos, furtul mașinilor... și rămâneți fără nimic.

Gribsky se duce să caute pe cineva care să-i „preia" atelierul. Muncitorii se organizează ca să ocupe atelierul. Își dau întâlnire pentru a doua zi dimineață la sediul Comitetului.

Ora 9:30
Brigada de Stupefiante

– Théo, ți-am citit ultimele două rapoarte cu mare atenție, ca și pe celelalte de altfel...

Daquin așteaptă.

– M-am gândit mult la ideea ta de a tăbărî asupra lor în momentul în care se va face livrarea impermeabilelor. O să lucrăm împreună la planul acțiunii. Sunt de acord să dăm lovitura în felul acesta. Dar îți dai seama de caracterul hazardat al operațiunii, numărul mare de necunoscute...

Nici o reacție la Daquin.

– M-a sunat în dimineața asta șeful de cabinet al ministrului. Ieri, unul dintre inspectorii dumitale a luat legătura cu doi deputați ca să le ceară o întrevedere...

– Da, inspectorul Attali, la ordinele mele.

– Bine. Numai că ordinul ministrului este clar: îi lăsăm în pace pe deputați. Nu ai nimic întemeiat împotriva lor... Îți vei elibera astfel niște oameni ca să-ți concentrezi forțele asupra filierei turcești.

– (Râde.) De acord.

– Nu protestezi? Nu-mi reproșezi că nu-mi îndeplinesc rolul de a proteja activitatea serviciilor mele?

– Nu, șefule. Mă așteptam la asta și chiar mă miram că nu s-a întâmplat mai devreme, sunt pregătit. Dar aș vrea să știu dacă ministrul are un punct de vedere și în privința lui Kashguri.

– Da, urma să ajung și la asta. Îl lăsăm în pace și pe el, atâta vreme cât nu avem probe sigure împotriva lui. Același tratament ca și pentru deputați.

– Foarte bine. Ordinele dumneavoastră vor fi respectate. Cât timp nu avem probe sigure, nici o mișcare. Apropo, evident, în afara raportului: o mulțime de persoane, după ce au văzut portretul-robot, l-au identificat pe valetul lui Kashguri ca fiind asasinul portăresei mele. Ce fac cu chestia asta?

Ora 15:00
La Comitet

Micul birou fără ferestre geme de lume. Soleiman tocmai s-a întors din rue des Maraîchers. Bea o cafea în micuța cantină, ceva mai departe, pe culoar. E fericit.

Vine la el un muncitor turc.

– Mă cheamă Yavouz. Patronul îmi datorează șase mii de franci. M-a dat afară acum trei zile și nu vrea să-mi dea banii. Comitetul trebuie să mă ajute.

– Ai ceva la mână, vreo dovadă?

– O dovadă, ce fel de dovadă? Sunt clandestin, n-am avut niciodată fișă de plată.

– O să mergem acolo. Dar nu singuri.

Vreo cincisprezece turci pleacă în grup, bat cu discreție la ușa atelierului. Patronul, care nu bănuiește nimic, deschide. O invazie pașnică, în frunte cu Yavouz. Patronul, un iugoslav, scui-

pă o grămadă de insulte, vrea să apuce foarfecele ca să se apere. Doi muncitori îl prind de brațe ca să-l împiedice. Tensiunea scade.

– Îi datorați lui Yavouz șase mii de franci.

– Astuia? Nu l-am văzut în viața mea. Chem poliția.

Ia telefonul, obține comisariatul. Vorbește foarte prost franceza. Cel care-l ascultă nu înțelege nimic și-l întreabă dacă nu e cineva acolo, lângă el, care să vorbească mai bine.

– Da.

– Dă-mi-l la telefon.

Patronul îi trece receptorul lui Soleiman, care explică: e un conflict de muncă, un salariat care n-a fost plătit.

– V-ați încăierat?

– Nu, nici vorbă.

– Foarte bine. Descurcați-vă, conchide ofițerul de serviciu și închide.

Poliția nu vine, îi spune Soleiman patronului.

– Ba da, o să vină.

– Bine, s-o așteptăm.

Se așează cu toții, unii joacă dame, cineva s-a dus după cafea. Patronul ia și el o cafea cu toți ceilalți.

După două ore, patronul înțelege că poliția nu va veni. Poate că totuși îl cunoaște pe Yavouz. Ba chiar uite că-și aduce aminte de el. Parcă lucra aici săptămâna trecută. Încep să negocieze. Patronul se oferă să-i dea pe loc o mie de franci. Trei mii, nici un franc mai puțin. Poate totuși două mii? Fie și două mii. Bat palma. Yavouz e încântat. Pleacă toată lumea. Patronul se uită la ei cum coboară scara. La revedere, domnule Comitet.

23

MIERCURI 26 MARTIE
Ora 9:00
La Comitet

Soleiman bea cafea cu doi muncitori și două muncitoare din rue des Maraîchers. Ceilalți au rămas să păzească atelierul.

Sosește Gribsky, însoțit de un libanez focos, pe nume Hammad, care și-a parcat Mercedesul pe trotuar, în fața marii uși a bisericii, le mângâie pe obraji pe cele două fete, spunându-le scumpele mele, și scoate un teanc de bancnote din servieta lui neagră.

Sună telefonul. Un turc.

– Comitetul? Veniți repede în rue d'Hauteville... Patronul vrea să-l dea afară pe un turc...

– Mi-e imposibil să vin acum, sună-mă mai târziu.

Hammad are magazine de modă în Sentier și pe Coasta de Azur. Îl tentează aventura producției. Dorește să cumpere. Au loc discuții aprinse asupra prețului mașinilor, al stocului de haine gata confecționate, asupra salariilor restante, a autorizației. Nici un act scris, nici un act contabil. În cele din urmă, Gribsky, Hammad, muncitorii cad de acord. Hammad face un proces-verbal de constatare contrasemnat de Gribsky, de muncitori și de

Soleiman, în numele Comitetului. Teancurile de bani trec dintr-o mână în alta. Se duc cu toții la cafeneaua din colț să se cinstească, aruncând în trecere priviri curioase la Mercedesul lui Hammad.

Soleiman se-ntoarce la birou. Sună telefonul.

– Sunt turcul din rue d'Hauteville. E în regulă, s-a rezolvat, nu-i nevoie să mai veniți.

– Și cum anume s-a rezolvat?

– Păi, patronul i-a dat unui muncitor cu foarfecele în cap și ăla i-a străpuns mâna, tot cu foarfecele. Administratoarea a chemat poliția. Patronul a zis că a fost un accident, polițaii au plecat. Sunt amândoi la spital și patronul a zis că muncitorul poate să-și păstreze slujba.

Ora 12:30
Champs-Elysées

Sener urcă pe Champs-Elysées de la Rond-Point spre Lido, însoțit de doi funcționari de la ambasadă. E prea preocupat ca să se poată bucura de vremea frumoasă: barca lui ia apă prin toate părțile. Luni a fost arestată Paulette, poliția cere ambasadei permisiunea de a-l audia, iar amicii lui politici îi reproșează cu vehemență că s-a compromis într-un trafic care nu servește cauzei... Marți a fost arestat și soțul Paulettei, un inspector principal. Astăzi, peste câteva minute, va avea loc o întâlnire la care urmează să negocieze retragerea sa din afaceri și întoarcerea în Turcia. Va fi o întrevedere dură.

Marinoni urcă și el pe Champs-Elysées, la câțiva zeci de metri înaintea lui Sener, în vreme ce Romero e la vreo douăzeci de metri în urmă, cu ochii ațintiți pe spatele lui. Un grup de adolescenți italieni, care se înghiontesc, jucându-se, îl acoperă pentru un moment pe Sener. Romero încearcă să se apropie. Când îl regăsește, îl vede căzut pe trotuar, iar cei doi însoțitori ai săi se apleacă deasupra lui cu un aer perplex. Romero își face loc. Sener e căzut cu fața la pământ, sub omoplatul stâng se vede o gaură, o șuviță de sânge începe să se scurgă spre rigolă. Romero se-ndreaptă de spate, se uită în jur, nu vede decât oameni care se plimbă și pe Marinoni care sosește în fugă. Îi întreabă pe însoți-

torii lui Sener ce s-a întâmplat, aceștia îi fac semne că nu vorbesc franceza.

Romero îl lasă pe Marinoni să aștepte sosirea poliției, iar el se grăbește spre o cabină telefonică.

– Alo, Daquin la telefon.

– Domnule comisar, Sener a fost omorât în fața mea, în plină stradă și n-am văzut absolut nimic.

– Unde te afli?

– Pe Champs-Elysées.

– Descurcă-te, Romero. Caută la iuțeală un fotograf de presă. Îmi trebuie fotografii ale mortului care să impresioneze puternic. Ne rămân mai puțin de douăzeci și patru de ore din arestul preventiv al Paulettei. Nu pierde nici o clipă.

Ora 14:00
La Comitet

Primele dosare cu cereri pentru legalizare au început să sosească și micul local este suprapopulat. Este examinat fiecare dosar în parte. Dacă e complet, se face o fotocopie, Comitetul păstrează copia, o înregistrează. Și abia apoi urmează ca muncitorul respectiv să-și depună dosarul la ONI. În felul acesta, Comitetul va putea să controleze cu adevărat toate deciziile administrative, fiecare caz în parte. Muncă multă. Dar Soleiman s-a apucat de treabă cu entuziasm. Sentimentul de a fi util și puternic. Frica e undeva departe. Telefonul sună întruna. Doi militanți turci se oferă să-l înlocuiască pentru a răspunde la toate cererile de informații.

– Soleiman, e pentru tine. O altă grevă.

La capătul firului e Hassan, unul dintre stâlpii Comitetului. De câteva zile, el lucrează la LVT, un atelier mare, cu vreo șaizeci de muncitori, aproape toți clandestini. Iugoslavi, africani, vreo treizeci de turci. Un patron iugoslav, pe nume Jencovich. În dimineața asta, turcii i-au cerut să le încheie contracte de muncă pentru dosarele de legalizare. Patronul le-a răspuns concediindu-i. Turcii au rămas așezați în fața mașinilor, fără să mai lucreze. Dacă se ridică, vor fi înlocuiți cu iugoslavi.

– Străinii lucrează ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, zice Hassan. Trebuie să vii, s-ar putea să iasă urât.

Soleiman se uită în jur ca să-și ia pe cineva de ajutor. Telefonul, dosarele, toți sunt ocupați. Pe culoar, în dreptul ușii Comitetului, s-a făcut coadă. Atâta rău, o să mă duc singur.

Pe rue du Faubourg-Saint-Denis, mai în sus, lângă metroul aerian, mai jos de teatrul Bouffes du Nord. Soleiman urcă la etajul al treilea, intră în atelier. N-a văzut niciodată un atelier atât de mare. Șase camere, toate cu fața la stradă. În rest, același păienjeniș de fire electrice, mașini, neoane, ca pretutindeni. Chiar în clipa în care intră, izbucnește cearta între turci și iugoslavi. Un iugoslav cade, cu o lovitură de foarfece în șold. Măcelul stă să înceapă. Patronul, Soleiman, africanii sar să-i despartă. Foarfecele sunt lăsate pe masă. Doi iugoslavi îl duc pe cel rănit în altă cameră.

Jencovich îi telefonează comisarului de la arondismentul 10, apoi se întoarce spre Soleiman:

– Vă previn, am chemat poliția. Îl cunosc pe comisar. Va fi aici dintr-un minut în altul. O să-i scoată pe toți turcii din atelierul meu. Dau de lucru cui vreau eu. Și pe ăștia nu-i mai vreau. Iar dumneata, dumneata n-ai nici un drept să te afli aici.

Soleiman îi propune să discute, dar e inutil.

Se aud sirenele. Soleiman se uită pe geam. La intrarea în imobil se opresc trei dubițe de poliție plus mașina de Police-Secours. Din mașini ies vreo treizeci de polițiști în uniformă după cum și trei în civil. Toți se-nghesuie în imobil. Se aude cum urcă scările în goană. Soleiman pălește.

Polițiștii intră în atelier. Trei dintre ei merg să se ocupe de rănit, pe care-l iau cu targa, direcția spital. Ceilalți se răspândesc în atelier și controlează spațiul dintre camerele folosite în comun. Un polițist în civil, nu prea înalt, solid, trecut de cincizeci de ani pare să comande operațiunile. Soleiman i se adresează:

– Sunt aici din partea Comitetului...

– Tacă-ți gura. Nu te-am întrebat nimic.

Și-l ia de braț pe patron, mergând împreună spre apartamentul din față, de partea cealaltă a palierului.

Soleiman le cere turcilor din atelier să-i explice ce se întâmplă. Râsete. În față e apartamentul patronului. Comisarul cunoaște foarte bine apartamentul fiindcă vine aici în fiecare vineri, la amiază, s-o reguleze pe soția patronului, o franțuzoaică blondă. Patronul și comisarul sunt buni amici. Patronul plătește, iar pe deasupra comisarul o regulează pe nevastă-sa, n-a fost vreodată nici urmă de control la atelier, o afacere prosperă...

Comisarul revine, urmat de patron care arată cam plouat. Un ordin scurt, un semn către polițaii lui, care se răspândesc de-a lungul celor trei etaje ale scării. Rămân în atelier doar civilii și alți doi polițai în uniformă.

– Acuma, gata, s-a terminat cu porcăria asta. Nu e concediat nimeni. Toată lumea la lucru, în clipa asta. Pe primul care mai pomenește de contract de muncă, îl umflu. M-ați auzit? Iar pe tine, dobitocule (și-l apucă pe Soleiman de păr, înainte ca acesta să realizeze ce se întâmplă, în timp ce doi polițiști în civil îi întorc mâinile la spate), să știi că te-am recunoscut. Te-am văzut luni dimineață în passage du Désir. Să nu te mai prind în cartierul meu făcând pe Zorro. O să ieși de-aici pe brânci și să nu te mai văd niciodată, ai înțeles?

Îl târâie până la scară și-l împinge cu capul înainte, un polițist îi trage un picior în fund. Soleiman zboară și se oprește în rampa scării. I s-a spart arcada stângă. E orbit de sângele care curge. Încearcă să se ridice pipăind rampa. Două lovituri de baston peste mâini, o lovitură de picior drept în rinichi. Se rostogolește până pe palierul de la etajul doi, unde o uniformă îl preia cu o lovitură de picior în maxilar. E acum în genunchi, primește un pumn în tâmpla dreaptă, un văl de sânge pe fundul ochilor, gura plină de sânge. Proiectat din nou pe scări, încearcă să se rostogolească ghemuindu-se, aterizează pe palierul de la etajul întâi. Ridicat de guler, primește din față o lovitură de picior la boașe și se aude urlând. Nu mai poate respira. Împins pe scară, cade din treaptă în treaptă, primind lovituri de picior în coaste. Un zgomot infernal în cap. Aude de departe o voce care spune: „Nu-l omorâți."

Zdrobit din cap până-n picioare. Nu pot nici măcar să mă târăsc. Se simte ridicat, purtat pe sus. Se închide o ușă. E depus pe o estradă, nu-și poate întinde picioarele. Șervete muiate în apă

ca să-i șteargă sângele de pe față. O durere groaznică în piept, nu poate să respire, dar distinge două siluete aplecate deasupra lui.

– Cine sunteți? (Un murmur slab.)

– Sunteți la noi în teatru, în siguranță. Am auzit urlete, am alergat spre intrarea în imobil, v-am luat de acolo. Cum pleacă polițiștii, vă ducem la spital. Soleiman începe să sufle ușor, încearcă să respire. Suferință.

– Nu la spital. Acasă la mine.

– Dar aveți nevoie de îngrijire medicală.

Un răgaz ca să-și reia suflul.

– Acasă la mine are cine s-o facă.

– Unde locuiți?

– În avenue Jean-Moulin, arondismentul 14.

Ora 16:00
Passage du Désir

Daquin n-a mai văzut-o pe Paulette de luni. În moralul ei par să fi apărut fisuri. El se ridică pentru a-i oferi un scaun.

– Romero, povestește-ne ce s-a petrecut pe Champs-Elysées cu puțin timp în urmă.

Romero face o relatare stângace. Paulette e albă la față, rigidă. Când Romero a ajuns la sfârșit, Daquin împinge spre ea două fotografii mari ale lui Sener mort, una în poziția în care a căzut, cu fața întoarsă spre stânga, alta, întins pe spate, din față. Daquin lasă timpul să treacă. Paulette contemplă îndelung fotografiile. Apoi își trece mâna cu delicatețe peste chipul mortului.

– Cine l-a împușcat?

– Un asasin plătit din banda traficanților de droguri pentru care lucra Sener.

– De ce?

– Ca să nu-l putem noi lua la întrebări. Paulette, dumneata știai că lucrează pentru ei?

– Nu.

– Atunci de ce-i transmiteai tot ce aflai de la soțul dumitale?

– Nu știam nimic despre asta. (O lungă tăcere. Paulette e tot nemișcată.) Cu siguranță că nu mi-am dat seama ce făceam. Mă

gândeam că ar fi spre binele afacerilor noastre comune. (Iarăși o lungă tăcere.) Și apoi, îl iubeam. (Patetică.)

– Ai vrea acum să ne răspunzi la câteva întrebări precise?

Ea își ridică mâna de pe fotografie, își întoarce capul spre Daquin.

– Dați-i drumul. Nu mai am nimic de apărat.

În mai puțin de o oră s-a rezolvat totul. Traficul de etichete: fabricate în Turcia, aduse prin curier diplomatic. Mult mai puțin riscant decât dacă ar fi fost făcute în Franța. Valoarea profiturilor, contul din Elveția, rețeaua distribuitorilor cu amănuntul. Și lungile confidențe ale soțului ei. (Pe dumneata, Daquin, nu te place deloc.) Tot ce i-a transmis lui Sener. Paulette pare a trăi acum în afara timpului. N-a mai rămas decât o singură întrebare, căreia în zadar îi caută un răspuns în amintirile ei: Sener a iubit-o sau doar a folosit-o?

Ora 18:00
Villa des Artistes

Ar trebui să se relaxeze. Să pregătească pentru masa de seară ceva care să-i ia timp și să-i solicite atenția. Vițel cu praz, în sos alb și un sufle cu nuci. Și pe urmă să facă amor.

Daquin se-ntoarce acasă încărcat de cumpărături. Îl salută pe tânărul care face de gardă și a cărui privire i se pare cu totul ciudată.

– Ce s-a întâmplat?

– Păi, să vedeți, tânărul... prietenul dumneavoastră a venit aici, rănit rău de tot, aproape desfigurat.

– A venit de mult?

– Acum o oră, o oră și ceva.

Daquin intră, își lasă pungile de cumpărături pe tejgheaua dinspre bucătărie și se apropie de canapea. Întins pe spate, Soleiman a ațipit. Din când în când, îl trece un tremur. Arată îngrozitor, cu fața zdrobită, plină de sânge, o arcadă spartă, nasul rupt, buzele umflate... Ar fi mai bine să-l întindă în pat. Daquin îl ridică. Soleiman deschide ochii, îl zărește pe Daquin, îi închide la loc. Daquin îl duce sus, îl întinde pe pat, îl dezbracă și-l învelește.

Apoi scotocește prin dulapul din baie și se întoarce lângă pat cu o mulțime de produse: fir, ace, seringi și pansamente. Mai întâi să-i spele fața, să-i dezinfecteze rănile. Așezat pe pat, lângă Soleiman. Gesturi precise. Soleiman simte șoldul lui Daquin lipit de brațul lui, simte mâinile lui pe obraz, să nu se mai miște deloc, să adoarmă din nou. Îl aude pe Daquin spunându-i:

– O să-ți pun patru copci la arcadă. Nu cred c-o să simți mare lucru.

Soleiman se lasă moale. Durere, torpoare, căldura care-l invadează.

– Sol, ai două degete scrântite. O să ți le pun la loc. O să te doară, dar nu pentru mult timp. Ești gata?

Soleiman deschide ochii, clipește. Geme. Un bandaj cu elastoplast. Un minunat sentiment de ușurare. Și acum, mâinile lui Daquin pe tot trupul lui. Mâini ușoare, dar cât de autoritare când ei doi fac amor. Coaste rupte. Nimic de făcut, trebuie să mai așteptăm. Boașele umflate, dureroase. Nu se văd hematoame, durerea va trece. Cu dosul mâinii îi mângâie penisul. O tăietură adâncă la un genunchi, s-o dezinfecteze, s-o panseze, gata.

– Acuma o să-ți fac trei injecții. Nu trebuie să te miști deloc, o să mă descurc și așa. Mă auzi? (O zbatere ușoară a pleoapelor.) Antitetanos, antibiotic și una împotriva durerilor, ca să te simți ceva mai bine.

– A treia, nu, Daquin. (Oboseală. N-are chef să vorbească, să explice, morfina, în Turcia, în cele din urmă zilnic.) Mi-e teamă de angrenaj.

– Cum vrei.

Cele două injecții. Îl acoperă cu pilota și rămâne acolo, așezat alături de el, mângâindu-l pe păr. Soleiman deschide ochii, un albastru obosit. Buzele lui Daquin la urechea lui. Un șușotit, o mângâiere. Sol, vrei să te regulez? Blând, blând de tot... O zbatere a pleoapelor.

24

JOI 27 MARTIE
Ora 6:30
Villa des Artistes

Soleiman deschide ochii. Iese dintr-un somn profund. Îl aude, jos, pe Daquin care face cafeaua. Un inventar rapid: dureri peste tot, dar întregul pare să funcționeze. Se așează pe pat. Un geamăt: a uitat de coastele lui rupte. Se ridică și, așa cum poate, ajunge la baie. Oglinda cea mare: fața aproape de nerecunoscut, o mână bandajată, un pansament la genunchi, vânătăi pe tot corpul. Urina normală. Am scăpat ieftin.

Daquin, în halat, aduce sus micul dejun: o omletă, telemea, cafea. Soleiman se vâră în pat și-ncepe să mănânce. Atenție la maxilare, pârâituri și dureri fulgurante. Până acum Daquin nu i-a pus nici o întrebare.

– Ai aflat ce mi s-a întâmplat?

– Nu, nu știu nimic.

– M-au tăbăcit polițaii, amicii tăi.

Soleiman pare atât de indignat, încât Daquin izbucnește în râs.

– Ar fi trebuit să le spui că ești al meu și că au nevoie de autorizația mea ca să te atingă.

Soleiman se închide în sine. Daquin se apleacă spre el, îl sărută pe gât.

– Scuză-mă, n-am rezistat tentației, erai așa de caraghios când vorbeai. Zi-i, te ascult.

Soleiman relatează sobru tot ce s-a întâmplat. Apoi:

– Comisarul mă cunoștea, mă văzuse luni, la manifestație, în passage du Désir. Am avut impresia că mă urăște.

– Îi știi numele?

– Nu.

– Descrie-mi-l.

– Cincizeci de ani trecuți. Nu prea înalt. Solid. Un francez oarecare, dar stilat.

– În arondismentul 10, descrierea ta ar duce la Meillant.

O lungă tăcere, fiecare cu gândurile lui. Soleiman, întins pe spate, se mișcă puțin în pat ca să se apropie de Daquin, își pune capul pe piciorul lui.

– Ascultă-mă, Daquin. Nu e prima dată când mi se întâmplă una ca asta. Îmi cunoști viața, poți să-ți închipui. De fiecare dată am încercat doar să supraviețuiesc. M-am ascuns într-o gaură și n-am ieșit de acolo decât când nu mai aveam nici un semn pe corp. Acum e cu totul altfel. Pentru prima dată, am început să exist în ochii altora, am o poveste a mea, sunt un bărbat. Înțelegi ce vreau să spun? (Daquin face semn că da.) Și nenorocitul tocmai asta îmi distruge. Mă umilește în fața alor mei. Nu am de ales. Ori dispar din nou, ori va trebui să-l omor. (Albastrul ochilor, disperare.)

Pentru un lung moment, tăcere. Daquin îl mângâie pe piept, sânul stâng, cu gurguiul întunecat și tare. Iubesc corpul ăsta. Mi se potrivește.

– N-o să reușești nici într-un caz, nici în celălalt, pușiule, și o știi dinainte. Trebuie să privești altfel lucrurile. Te-a umilit, umilește-l și tu, în fața aceluiași public. Te-a ciomăgit fiindcă e polițist. Determină-l să demisioneze din poliție. Îți dai seama câtă stimă ai obține din așa ceva?

– Știi bine că nu-mi stă în puteri să fac asta.

– Nu e sigur. Ne asociem ca să-l distrugem pe Meillant.

Soleiman se îndreaptă, se strâmbă de durerea din coaste.

– De ce-ai face asta?

– Am nevoie pentru propriile mele treburi. Și întrevăd o modalitate de a obține asta, cu tine. Vrei să-mi fii părtaș? Te previn, va fi greu și riscant.

– O să fac tot ce pot.

– Mai vorbim diseară.

Daquin se ridică, se duce la baie, se rade și se îmbracă.

– Rămâi astăzi aici, stai în pat. Ai nevoie de asta. Dar telefonează la Comitet, explică-le ce ți s-a întâmplat și cum arăți. Un protest solemn la cei doi miniștri, de la Interne și al Muncii, asta face impresie în context. Ai grijă să ajungă o vorbă la turcii de la LVT precum că ești viu, că vei avea nevoie de ei, să facă ce-or ști ca să rămână acolo până luni seara. Eu mă duc să fac o plimbare în zona Bouffes du Nord, ca să văd ce se poate face. (Un sărut pe gură, un zâmbet, alt sărut.) Găsești de mâncare în frigider. Îți las casa în grijă, fii cuminte.

Ora 10:00
Ambasada Turciei

Ambasadorul, un bărbat între două vârste, tipul funcționarului francez din Externe, se ridică pentru a-i întâmpina pe cei doi inspectori de la Criminalistică însărcinați cu ancheta, însoțiți de Romero. Dar în felul de a-i primi, se vede că trage imediat o linie: ei aparțin unei lumi subalterne. Romero se crispează.

– Un eveniment mai mult decât regretabil. Serviciile noastre vor colabora desigur cu poliția franceză. Pentru noi însă lucrurile sunt clare: domnul Sener a fost răpus de gloanțele acelorași teroriști armeni care l-au ucis și pe ambasadorul nostru la Vatican în 1977, și pe ambasadorul nostru la Berna, pe 6 februarie anul trecut.

Face o pauză, după care se întoarce spre Romero:

– Mi s-a spus că dumneavoastră, împreună cu un coleg, v-ați fi aflat la fața locului, în momentul crimei. Asta ar putea să mă neliniștească. Să se fi interesat poliția franceză de activitățile unuia dintre diplomații noștri fără să ne informeze? Nici nu vreau să mă gândesc la o asemenea ipoteză, care-ar putea avea mari complicații viitoare. Îmi spun că prezența dumneavoastră la fața

locului s-a datorat hazardului și asta mă bucură, fiindcă desigur va permite anchetei să grăbească arestarea vinovaților.

Romero îi înregistrează spusele cu o scurtă înclinare.

Inspectorilor li se pune la dispoziție un birou unde să poată fi audiați cei doi bărbați care-l însoțeau pe Sener pe Champs-Elysées, Tahar Bodrum și Dogan Carim. Croiți după același tipar: înalți, solizi, vânjoși, mustăcioși. Moace de mercenari. Costume gri, impecabil lucrate, așa cum se și cuvine pentru a ascunde umflătura pistolului, cămașă albă, cravată de culoare închisă. Funcția la ambasadă: atașați culturali. Destul de caraghioasă ținuta intelectualilor turci. Amândoi au venit la ambasadă în 1979. De atunci, au întreținut relații amicale strânse cu Sener. Ieri, o plimbare fără o țintă precisă. Pur și simplu să profite de vremea însorită pe cel mai frumos bulevard din lume. Sener nu era mai preocupat decât de obicei. Au auzit un fel de „pleosc", ca zgomotul atenuat al unui balon care plesnește, și Sener a căzut. Ei n-au înțeles ce s-a întâmplat, s-au aplecat deasupra lui. Era mort. Au rămas stupefiați. Revenindu-și, i-au zărit pe Romero și Marinoni care fugeau spre ei.

– Cum se face că mortul nu avea asupra lui nici o agendă, nici măcar cheile, doar portofelul și actul de identitate?

– Nu ieșisem pentru o întâlnire de lucru. Poate că și le-a lăsat pe toate celelalte la birou...

– Adresele dumneavoastră, domnilor?

– La ambasadă, bineînțeles, domnule inspector.

Ora 12:00
Boulevard Haussmann

Cercetare sistematică în biroul lui Sener, în prezența unui bărbat de la ambasadă. Nimic. Nimic, spre totala lor stupefacție. Un birou fără dosare, fără corespondență, fără agendă de lucru, fără repertoar de adrese. Inspectorii le audiază pe secretarele care lucrau cu Sener, pe colegii apropiați: era o persoană ireproșabilă, punctual, liniștit.

– Nu avea o agendă, dosare?

– Ba da, bineînțeles.
– Și unde sunt acestea?
Ochi holbați, o expresie de bunăvoință neputincioasă.
– Agenda lui de birou n-o ținea secretara?
– Nu. Domnul Sener lucra într-un fel foarte personal.

Ora 12:00
Passage du Désir

Daquin sosește la biroul lui fluierând încetișor. O lungă vizită în imobilul Bouffes du Nord, și o mulțime de idei. Attali își termină raportul asupra celor două zile de supraveghere a lui Kashguri. Are o dispoziție ucigașă.

– Vreți să aflați noutățile casei? S-a încheiat arestul preventiv al Paulettei și al soțului ei. Amândoi sunt inculpați. Vă puteți imagina cum a fost când s-au revăzut? Thomas a demisionat din poliție, Santoni a cerut un concediu. Lavorel urmărește afacerea Paulette Dupin. Pe scurt, n-am rămas decât noi trei, pe un dosar enorm, în care suntem înglodați. Și, colac peste pupăză, aici, în instituție, nimeni nu ne mai răspunde la bună ziua...

– De unde atâta pesimism în dimineața asta?

Attali meditează la cel mai bun răspuns pentru această întrebare, simplă în aparență, când sună telefonul. La un semn al lui Daquin, ridică receptorul.

– Biroul comisarului Daquin, inspector Attali la telefon.

Încet-încet, fața i se luminează. Attali ia un creion și o hârtie.

– Am notat. Îl voi informa de îndată pe comisar. (Închide, se întoarce spre Daquin.) Polițiștii din Mantes au pescuit un cadavru care ar putea fi al lui VL. Ne așteaptă la morgă pentru identificare.

Ora 14:00
Square Nicolay

După biroul lui Sener, apartamentul lui. Cu inevitabilul observator de la ambasadă. Un apartament plăcut, la etajul al cincilea al unui imobil din secolul al XIX-lea, dând spre un scuar proprietate particulară, verde și liniștit. Aer curat, liniște, spațiu.

Un vestibul mic, la fațadă o cameră mare, alte două camere. Bucătăria și baia de modă veche. Mobilier modern, confortabil, fără ostentație. Portăreasa imobilului îi făcea menajul. La cererea inspectorilor, urcă și ea. Totul este aranjat impecabil.

– Când ați fost aici ultima dată?

– Ieri dimineață.

Una dintre cele două camere servește de birou. Pe masă, nici o hârtie, nimic.

– Așa era de obicei?

– Nu. Aici, lângă telefon, era un fel de clasor negru, cu adrese și telefoane și un bloc de hârtie pentru notițe. Inspectorii scotocesc peste tot. Un dulap de haine impresionant. Puține cărți. Nici un fel de hârtii.

– Dosare? Nu, nu ținea prea multe aici. Uneori aducea seara un dosar sau două pe care le lua înapoi când pleca dimineața.

O dată încheiată percheziția, sigiliile puse și omul de la ambasadă plecat, portăreasa le oferă o cafea celor trei inspectori, în loja ei.

– Vorbiți-ne puțin despre acest domn Sener. Cum trăia el?

– Era un tip cumsecade. Locuia aici de mai bine de un an. Niciodată n-a întârziat cu plata chiriei. Eu încasez chiriile. Dacă ar fi toți locatarii ca el... Și pe mine mă plătea întotdeauna la timp. Dar și aveam de lucru în apartamentul lui, deși nu era întotdeauna mizerie. Dac-ați ști ce-mi vedeau uneori ochii...

– Femei?

– Una singură. Mult mai în vârstă decât el. Nu prea frumoasă. Mai curând genul om de afaceri. Își petrecea noaptea la el de două-trei ori pe săptămână.

Paulette. De fiecare dată când este invocată imaginea ei sau a lui Thomas, Romero nu se simte deloc în apele lui.

– Dar altele?

– Cum să vă spun? Nici una care să vină mereu.

– Și-n celelalte seri?

– Sau se întorcea acasă foarte târziu, sau veneau aici prieteni. De fapt, numai bărbați. Turci, bineînțeles. O mulțime de mustăcioși. Mâncau, discutau, beau, fumau, ceva de groază. Și jucau.

– Ce jucau?
– Habar n-am. Zaruri, cărți...
– Pe bani?
– Așa cred, da, pe bani mulți. Dar nu e decât o părere.

Ora 15:00
Mantes

Inspectorii de la Criminalistică îi așteaptă pe Daquin și Attali în fața spitalului din Mantes.

– Un cadavru impresionant, o să vedeți.

Intră cu toții în mica sală unde lucrează medicul legist, toată în faianță albă, masă metalică, fiole, scalpele, un miros persistent de putred și dezinfectant amestecate. Doctorul se ridică. Daquin și Attali se apropie. Attali scoate un strigăt de surprindere. Bineînțeles că este ea, dar e de nerecunoscut. Fața ei atât de frumoasă nu numai că este albită, umflată, descompusă de șederea în apă, dar e încremenită într-un rictus de suferință insuportabil, cu ochii ieșiți din cap, gura căscată, trăsăturile deformate, cu gâtul răsucit într-un efort disperat de a se smulge. Dar din ce? O privire rapidă peste corp. De la piept și până la genunchi, carnea este sfâșiată, desfăcută în fâșii și intrată în putrefacție. Sânii au dispărut, pe locul lor e doar o rană albă, deschisă.

Attali iese, clătinându-se.

Daquin se întoarce spre medic, acesta aruncă un cearșaf peste cadavru.

– Ați putea să-mi dați chiar acum câteva indicii asupra morții sau trebuie să aștept raportul?

– Două-trei lucruri pot să vă spun de pe acum. Moartea trebuie să se fi produs acum vreo cincisprezece zile, pentru moment mi-e greu să precizez. Victima a murit înainte să fi fost aruncată în apă, poate chiar cu destul timp înainte. Moartea a survenit din sfâșierea cărnii, așa cum ați văzut, s-ar zice în urma loviturilor cu biciul. Asta e. A fost legată de mâini și de picioare, biciuită mortal, violată de două persoane diferite, când încă mai era în viață. Apoi, imediat după ce a murit, cadavrul a fost pus

într-un cufăr și mai târziu aruncat în apă. Se poate muri și într-un mod mai plăcut.

– Mulțumesc, doctore.

Daquin iese să-i regăsească pe inspectorii de la Criminalistică și pe Attali, care fac câțiva pași pe lângă spital.

– Ea este, nici o îndoială în această privință.

– Chipul părea să corespundă avizului de căutare. Și cum, după cele zise de doctor, vârsta și data dispariției corespundeau, v-am anunțat pe voi. Să vă trecem vouă dosarul?

Sediul poliției din Mantes. Un birou mic. Cei doi inspectori îi înmânează lui Daquin raportul despre descoperirea cadavrului. Un marinar, acostând în această dimineață la cheiul unei uzine din Mantes, constată că a lăsat un cablu nestrâns. Se apucă să-l tragă și, agățat de el, apare un cufăr deteriorat. Îl ridică pe punte, forțând un pic îl deschide și găsește cadavrul. Leșină, și soția lui telefonează la comisariat. Numele marinarului, depoziția, cum poate fi găsit, descrierea corpului în cufăr, toate sunt trecute acolo. Acum să mergem să vedem cufărul.

În subsolul clădirii poliției. Daquin rămâne înțepenit locului. Cufărul ăsta îl știu prea bine. Felul în care e împletită răchita, colțarele de aramă, închizătorile, chiar așa, pe jumătate smulse. Cufărul din casa Annei Beric... Formalitățile administrative, apoi Daquin și Attali bagă cufărul în portbagajul mașinii lor, și întoarcerea la Paris. Attali, la volan, nu deschide gura.

– Ce-i cu tine?

– Cred că am început s-o înțeleg pe fata asta. Cred că voia să iasă din aerul sufocant al familiei ei, și niște nenorociți, ca Sobesky sau Romero, care nu se gândeau decât să-și pună labele pe fundul ei. Voia să fie altcineva, altundeva. Iar eu n-am fost la înălțime. Chipul ei, atât de chinuit, ce oroare! O să mă urmărească mult timp de-aci încolo.

– Găsește asasinul, asta te va ajuta să uiți.

Attali explodează, pur și simplu:

– Domnule comisar, e de-a dreptul revoltător să-mi spuneți așa ceva! M-am străduit din răsputeri, am încercat cu toate mij-

loacele. Am interogat, am ascultat. Sunt sigur că nu mi-a scăpat nimic. Și totuși, nimic, nimic. Neant. Sunt neputincios.

– Liniștește-te, Attali. Cred că am eu o idee.

Attali îi aruncă o privire neîncrezătoare și apasă pe accelerator. Atinge o sută optzeci.

– Încetinește, mi-e frică. Și în seara asta sunt așteptat acasă. Ideea mea te interesează sau nu?

– Evident.

Daquin se înfundă pe locul lui și încearcă să nu se uite la vitezometru.

– Toate mărturiile pe care le avem, de la manechine, de la thailandeze, coincid. Kashguri e un pervers sexual. Știu de la una dintre manechine, dintr-o conversație particulară, că organiza acasă la el niște ședințe cu totul speciale. Fetele erau legate de mâini și de picioare, flagelate și apoi regulate sau violate, nu știu care dintre termeni va fi reținut de justiție, de către valeții lui, în timp ce el, în colțul lui, se masturba. Dar fără să se ajungă la moarte: după această ședință, fata e condusă acasă, cu un teanc de bancnote alături și până azi nici una dintre ele n-a depus plângere. Asta seamănă foarte bine cu ce i s-a întâmplat lui VL, care în plus îl și cunoștea pe Kashguri. Dar ea este moartă. Există două ipoteze. VL participă la una dintre seratele astea speciale, lucrurile ies prost și Kashguri se debarasează de cadavru. Ori Kashguri are motive serioase s-o lichideze pe VL. Ea încearcă să-l șantajeze cu caseta video de la club Simon de exemplu, sau ea reprezintă un pericol pentru filieră, în situația că poliția ar înghesui-o mai tare. Sau alte motive, pe care nici nu le bănuim. Sigur este că a executat-o, oferindu-și, cu această ocazie, și o mică plăcere sexuală. Sunt de acord cu tine, toate astea nu se sprijină pe nimic concret. Dar ai putea să te mai vezi o dată cu toți cei care au întâlnit-o pe VL în dimineața dispariției sale și să afli dacă nu s-ar găsi vreo urmă de-a lui Kashguri prin împrejurimi. Adesea e mai ușor să localizezi două persoane decât una singură.

Și, câțiva kilometri mai departe:

– Șefule, Mantes e pe drumul spre Rouen.

– Incontestabil.

– În Sena, într-o șalupă, crimele se aseamănă.
– Numai că n-a fost ucisă cu un glonț tras în inimă.

Ora 16:00
La sediul Brigăzii de Criminalistică

Comisarul însărcinat cu afacerea ascultă fără să scoată o vorbă raportul celor doi inspectori ai săi. Apoi le arată o depeșă AFP. Ei o citesc în tăcere, apoi i-o dau și lui Romero.

Paris, 27 martie
Ora 15:30

AFP a primit la biroul său de la Paris, prin curier, următorul comunicat:

Un diplomat turc a fost executat în plin centrul Parisului ca și un alt diplomat turc înaintea lui, la Roma. Vom răzbuna cu armele exterminarea poporului nostru până ce guvernul turc își va recunoaște crimele.

Un comando al Răzbunătorilor Armeni.

– Acum, reia comisarul, vom începe în liniște să explorăm pista armeană.

Romero, surprins:

– Credeți în comunicatul ăsta?

– Poate că nu cred. Dar ambasada a închis cazul, este evident. Toată povestea asta nu-i privește decât pe turcii care fac parte din personalul ambasadei. Iar noi nu suntem chemați să le facem lor curățenie.

Ora 20:00
Rue des Pyrénées

Romero se învârtește prin apartamentul pe care i l-a pus la dispoziție verișoara lui. În spatele cimitirului Pére-Lachaise, un foarte mic apartament de trei camere. Șervețele de dantelă pe televizor, pe mese... Are întâlnire cu Yildiz. O ultimă aruncătură de ochi, totul e gata, aperitivele, cina... Se aude soneria, Romero

deschide ușa. Yildiz, cu părul prins simplu, cu o bentiță. O rochie de bumbac, simplă, cu mânecă lungă, bleu-turcoaz. Sandale albe. Din nou, i se strânge stomacul. Îi sărută mâna. Ea se oprește la intrare. E nervoasă.

– Unde-i verișoara dumitale? Ea mi-a spus... (Tace un timp.)

– Yildiz, ai aerul să crezi despre mine că aș fi în stare să sar acuma pe dumneata? (O scurtă amintire a lui VL, în josul scării întunecate... O alungă repede. Atenție, e o seară grea, de negocieri, fără imagini parazite.) Mă mâhnești.

– Nu, bineînțeles că nu.

Încă ezitantă, își lasă poșeta, intră în salon, se așează pe canapea.

– Și acum?

– Ce să-ți ofer pentru început?

– O votcă cu suc de portocale.

Romero ia un whisky, se așează într-un fotoliu, de partea cealaltă a măsuței joase, îi zâmbește. Ea soarbe o înghițitură, e tot neliniștită.

– Romeo, spune-mi, ce dorești?

– Să-ți vorbesc în liniște. S-au petrecut atâtea lucruri... Și-mi spun că n-ar fi exclus să fiu supravegheat de ambasadă. De aceea am evitat un local public. Nu vreau să te compromit.

– Răspunde-mi sincer. Sunt eu, în vreun fel, răspunzătoare de moartea lui Sener? (E foarte tulburată.)

– Categoric, nu.

– Ar fi trebuit să-i vorbesc ambasadorului de întrevederea noastră.

– În nici un caz.

– Dumneata l-ai împușcat?

– Ce te face să crezi asta? (Surprins.)

– Te aflai pe Champs-Elysées.

– Îl urmăream.

– Da. (Nu e convinsă.)

Acum e momentul. Să nu ratez scena.

– O să-ți spun ce știu și ce cred eu despre asasinarea lui Sener. Îți sunt dator cu asta. În primul rând, nu lucrez la Financiar, aparțin unei unități de luptă antidrog...

Cu ochii plecați, Yildiz își bea paharul. El i-l umple din nou.

– De aproape trei luni lucrăm în regiunea pariziană. Și, dacă-i las deoparte pe micii dealeri, practic n-am găsit nimic. Dar în cursul cercetărilor noastre, am dat peste alte rețele. Trec peste prostituție. Și în domeniul confecțiilor, în Sentier. (În acest punct, o relatare cu multe amănunte, despre Berican, Paulette și Sener. Povestește cu un farmec nebun, Yildiz râde, e emoționată.) Aici ai intervenit dumneata, Yildiz, și m-ai ajutat să-l urmăresc pe Sener.

– Dar tot nu mi-ai spus cine și de ce l-a omorât.

– Nu știu nimic sigur. Dar credem că atelierul Berican nu este o afacere izolată. Că există probabil o rețea mult mai extinsă a falsificărilor și a cărei placă turnantă trebuie că era Sener. Asociații lui l-au omorât înainte ca noi să-l fi putut audia.

– În chestiunea etichetelor?

– Dar care aduc în total o grămadă de bani. (Yildiz e neîncrezătoare.) Și încă mai am nevoie de dumneata.

– (Foarte atentă.) Pentru ce?

– Ambasada ascunde toate pistele ca să înăbușe un eventual scandal. Dar sunt două persoane care știu foarte multe, și anume Dogan Carim și Tahar Bodrum, care-l însoțeau pe Sener pe Champs-Elysées. Noi credem că aveau o întâlnire de afaceri, legată de traficul din Sentier. I-am audiat, dar n-am obținut nimic de la ei.

– Sunt consemnați la ambasadă.

– Ne îndoim de asta. De aceea și am nevoie de dumneata. Cine sunt oamenii ăștia? Unde locuiau până mai ieri? Ce prieteni au, ce cunoștințe? Numai dumneata mi-ai putea da un capăt de fir de la care să pot porni. Fără dumneata, sunt blocat, sunt obligat să mă opresc.

– Am remușcări, Romeo. Am impresia că n-am procedat bine. Și s-a terminat prost.

– Te rog, ai procedat așa cum se cuvenea. Sener era un tip suspect, făcea totul pentru parale, l-au lichidat amicii lui de cârdășie. Ajută-mă, Yildiz.

Câteva clipe de tăcere. Yildiz își privește fix paharul și-l răsucește în mâini.

– Voi face ce voi putea, Romeo. Mâine.

Romero se ridică. Se duce la bucătărie și revine cu un buchet de trandafiri roșii, îngenunchează la picioarele lui Yildiz și depune buchetul pe genunchii ei.

– Yildiz, vrei să fii soția mea?

E stupefiată.

Când verișoara se întoarce acasă, la miezul nopții, așa cum s-au înțeles, găsește toate luminile aprinse, cina neatinsă în bucătărie. În patul ei, Romero și Yildiz sunt adânciți în somn. Claia de păr roșcat e răsfirată pe pernă și Romero e înfundat dedesubtul ei.

25

VINERI 28 MARTIE
Ora 8:00
Passage du Désir

Daquin face cafeaua.

– Cum îți mai merg treburile, Romero?

– Nu prea grozav. Ambasada obstrucționează ancheta și nici măcar n-o face cu discreție. Așa încât cei de la Criminalistică au lăsat-o baltă și se poartă ca și cum ar da crezare atentatului armean. Cu legătura mea de la ambasadă nu cred că voi obține ceva. (Se oprește un timp. Imagine orbitoare a sânilor lui Yildiz, areola palidă, o mulțime de pistrui.) Am impresia că încă de la început face un joc dublu. Mi-a dat câteva elemente, cât timp ambasadorul a sperat că l-am putea debarasa ușurel de Sener. Acum, scandalul riscă să ia amploare și, în consecință, camuflaj total.

– Nu cumva ai riscat?

– Nu. (Un moment de ezitare.) Mă rog, depinde ce înțelegeți dumneavoastră prin risc. Am cerut-o de nevastă. (Daquin așteaptă continuarea.) Și dacă acceptă, o să mă însor.

– Când toate astea se vor termina, ai să-mi explici?

– Când toate astea se vor termina, am să v-o prezint. Ca să revenim la treburile noastre, mi se pare că singurul mod în care am putea continua, ar fi cu Paulette sau Martens.

– Paulette s-a sinucis. S-a spânzurat ieri după-amiază, acasă la ea. Thomas nu era acasă și n-a revenit nici în timpul nopții. A găsit-o azi-dimineață, când s-a întors.

Romero a mai încasat o lovitură. Oare de ce mă impresionează această poveste? Daquin reia:

– Rămâne Martens. Dacă ești sigur că nu face parte din rețea, poți merge să-l interoghezi. Altfel, e foarte periculos.

– După părerea mea, nu este. Moreira nu-l cunoaște personal. Are clienți foarte diferiți. Afacerea e doar a lui. Din rețea nu l-a cunoscut decât pe Sener.

– Atunci jucăm cum zici. Tinerii dumitale acoliți de la Stupefiante, Marinoni și Rimbot, vor conduce interviul pe care o să-l pregătiți toți trei. Încercați s-o rezolvați în cursul zilei.

Ora 9:30
Rue Raynouard

Daquin l-a luat cu sine pe Lavorel pentru o nouă percheziție la Anna Beric. Intră în apartament, Daquin se duce direct spre dormitor, deschide unul dintre dulapurile de haine. Cufărul de răchită e acolo, la locul lui, nemișcat. Ușurare sau decepție?

– Lavorel, uită-te bine la cufărul ăsta. E singurul pentru care am venit aici. Ai înregistrat tot? Răchită, colțare, încuietoare, dimensiuni?

Se întorc în tăcere în passage du Désir. Daquin și Lavorel coboară direct la subsol, unde se păstrează câteva obiecte ținând de anchetele în curs.

– Ăsta-i cufărul în care a fost găsit cadavrul lui VL.

– Este la fel cu acela pe care l-am văzut la Anna Beric. Sunt sigur.

– Ieri, când l-am văzut, am crezut că e cel din casa Annei. Nu este al ei, dar e unul identic. Ce de subiecte de conversație vom avea cu această doamnă!

Ora 10:00
Rue des Jeûneurs

Attali intră la Julie La Tour, fabricantul la care a lucrat Virginie Lamouroux vineri 14, dimineața, și se îndreaptă spre patron.

– Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, dar am găsit ieri cadavrul Virginiei Lamouroux. A fost asasinată vineri 14 martie, după-amiază. După câte știm, dumneavoastră, cei de aici, sunteți ultimii care ați văzut-o în viață. Astfel încât orice amănunt este important, mă înțelegeți?

– Desigur. Cum a fost omorâtă?

– Biciuită până la moarte.

– Nu se poate! Un sadic?

– Fără-ndoială.

Patronul tună: Închidem pentru o jumătate de oră, toată lumea în biroul meu!

Sunt aici contabila, secretara, două vânzătoare, croitorul, retușera, accesorista și patronul.

Attali reia informația pentru toți. O tăcere apăsătoare. Apoi patronul anunță:

– Am să încerc să povestesc cum a fost vineri dimineața. Dacă cineva își amintește cel mai neînsemnat amănunt, să spună. La ora 10:00 a sosit Virginie. Punctuală ca întotdeauna. A urcat în camera de prezentare cu retușera. Modelele erau deja acolo, sus. Am urcat și eu, la rândul meu, i-am indicat ordinea de prezentare a modelelor, apoi am coborât.

Attali, către retușeră:

– Virginie v-a spus ceva?

– Cred că am schimbat câteva cuvinte despre modele, care-i plac, care nu-i plac. Cam atât.

– La 10:30 au sosit clienții, niște japonezi.

– Virginie îi cunoștea?

– Nu, aparent nu. A început prezentarea. Virginie a fost, ca de obicei foarte bine. Nu e un manechin de înaltă clasă, dar pentru prezentări în cerc restrâns, ca aceasta, e excelentă, pentru că este foarte... cum să zic?... îți trezește dorința să atingi și să iei.

– (Attali îl revede pe Romero, pornit s-o violeze, acolo, în josul scării, și el...) Înțeleg foarte bine ce vreți să spuneți.

– Pe la 11:30 erau prezentate toate modelele. Japonezii doresc să revadă câteva modele. Spre 12:00, ea începe să se neliniștească. Îmi spune că are o întâlnire la 12:30, la dejun. Și se știe că are oroare să întârzie.

– „La dejun", sunteți sigur?

– Da, așa-mi amintesc. Aproape în același moment, japonezii s-au declarat satisfăcuți de cât văzuseră. Virginie s-a schimbat în viteză și a coborât în magazin. Eu am rămas sus, cu japonezii.

Preia secretara:

– Coborând scara, a zis: „O să ajung cu întârziere." I-am propus să chem un taxi. Ea mi-a răspuns: „Ajung mult mai repede pe jos." M-am uitat la ceas, era 12:20, cu un minut, două mai puțin.

Croitorul adaugă:

– Am văzut-o după ce a ieșit pe ușă. Mergea repede în direcția Operei.

Ora 11:00
Cafeneaua Le Capucin, stația de metrou La Chapelle

Daquin se îndreaptă spre o măsuță din fundul cafenelei. Un bărbat înalt, energic se ridică în întâmpinarea lui. Cam la treizeci de ani, are toate datele unui luptător: e bine legat, solid, părul tuns scurt. S-au cunoscut pe terenurile de rugby. Alături de el, pe bancheță, o întreagă baterie de aparate foto.

– Încă o cafea, vă rog.

– De data asta despre ce-i vorba, misteriosul meu domn?

– Am să te duc pe balconul unui apartament nelocuit, într-un imobil din apropiere. Treaba mea cum mă descurc să te introduc acolo, treaba ta cum te descurci ca să nu te lași văzut. De acolo, ai vedere deschisă asupra unui pat, cu un etaj mai jos, unde între orele 12:00 și 13:00 va avea loc o partidă de zbânțuieli amoroase. O să-mi faci câteva fotografii sugestive, cum se spune.

– De care te vei servi ca să-i șantajezi pe protagoniști.

– Nicidecum. De care mă voi servi doar ca să triumfe adevărul și dreptatea.

– Și, în schimb?

– Vei afla la timp despre arestarea și distrugerea celei mai mari rețele de traficanți de droguri cunoscută în zilele noastre. În exclusivitate.

– Ești sigur?

– Pe cât de sigur poți fi în genul acesta de treburi. Adică nu prea.

– S-a făcut, comisare. Să mergem. Plătește tu cafeaua.

Ora 13:00
Passage du Désir

Daquin ascultă, Attali vorbește:

– VL avea o întâlnire pentru dejun, vineri 14 martie, la ora 12:30. Nu știu unde și nu știu cu cine. Dar într-o zonă aflată la o distanță de aproximativ un sfert de oră de mers pe jos, din rue des Jeûneurs spre Operă. Am o posibilitate: iau harta cartierului și-mi delimitez o zonă până unde aș putea ajunge, mergând pe jos, în zece, douăzeci de minute, plecând de la magazinul Julie La Tour, și intru în toate restaurantele, cu fotografiile lui VL și Kashguri. E hazardat, fiindcă și dacă VL a luat masa undeva, foarte aproape, sunt prea puține șanse ca cineva să și-o amintească. Dar altceva mai bun n-am reușit să găsesc.

– De acord. Vizează cu prioritate restaurantele șic și scumpe. Și trebuie să-ți dau ceva întăriri. Dar...

Romero s-a întors, jubilează:

– Martens a rămas trăsnit când a auzit de moartea lui Sener. Nu era la curent. Marinoni i-a spus că s-au găsit în agenda lui Sener numele și coordonatele lui, că-și petrecuseră ultimul week-end împreună. A confirmat. A fost cooperant. Îi cunoaște pe cei doi „intelectuali" turci. În urmă cu aproape trei luni a fost cu Sener la curse, la Enghien. Acolo s-au întâlnit cu respectivii, și-au petrecut împreună după-amiaza și cum, spre sfârșit, aceia erau beți morți, i-au dus cu mașina și i-au depus la ușa unei vile

luxoase din Enghien, a cărei adresă Martens ne-a dat-o. E singura pistă care ne-a rămas, fiindcă persoana de la ambasadă, așa cum prevăzusem, nu mi-a dat nimic. Continuăm în direcția asta?

– Bineînțeles.

Sună telefonul. Postul de gardă, de jos, de la intrare.

– Pentru dumneavoastră, domnule comisar, un anume Alain.

– Îl așteptam. Lasă-l să intre.

Alain intră vijelios și aruncă pe birou un plic maro, de format mare.

– O să te distrezi. Succes, și nu uita să-mi întorci vizita, cum mi-ai promis.

Pleacă imediat.

Daquin desface plicul. Trei fotografii mari. Nu sunt niște opere de artă, dar destul de clare. În prima, Meillant, în picioare, din profil, ușor de recunoscut, în fața lui, în genunchi, o grăsană, o blondă decolorată, cu fața băgată între picioarele lui, îi face „o pipă". Următoarea fotografie: grăsana blondă, cu părul căzut pe ochi și cu sânii răzvrătiți, îl călărește pe Meillant, care e întins pe pat. Aici, identificările sunt mai puțin probante. În ultima fotografie, Meillant o ia pe la spate pe femeie, care e îngenuncheată. Ea se ține de picioarele patului și chipul ei se vede foarte clar, e chiar în fața obiectivului. Și toate astea, numai într-o oră, e în formă bătrânul! Nici n-aș fi visat la ceva mai bun.

Un flash al trupului lui Soleiman, sub pilotă, elemente disparate. Un puseu de dorință. Mă duc acasă.

26

SÂMBĂTĂ 29 MARTIE
Ora 9:00
Enghien-les-Bains

Nu le-a fost greu să găsească vila. Martens spusese: „Locuind în apropiere, au venit la hipodrom pe jos. Ca să-i duc până acasă, n-am făcut mai mult de doi kilometri. Locuiesc într-o casă pe malul lacului, pe-o alee care merge de-a lungul unui liceu mare, cu ziduri de cărămidă."

Romero și Marinoni găsesc cu ușurință liceul pe hartă și se duc direct acolo. Pătrund pe alee. Martens spusese: „O casă foarte mare, bine ascunsă, o poartă neagră de fier forjat, cu aurituri, ceva de-ți ia ochii." Casa este acolo, avenue Regina, colț cu avenue Château-Léon, nume pompoase pentru două alei pustii. Foarte bine apărată, într-adevăr. Un grilaj de peste doi metri înălțime, acoperit de iederă, și pe deasupra castani, cu coroana tunsă cu grijă. Abia de poți bănui dincolo o grădină mare și o casă impunătoare, piatră, cărămidă și ciment, lipsită de gust. Storurile sunt ridicate, casa pare locuită, dar asta e tot ce se poate spune. Și accesul spre lac este protejat cu grilaje. Nici portar, nici urmă de mișcare prin apropiere. Și e imposibil să rămâi pe loc

mai mult timp fără să atragi atenția. Să dea ocol lacului ca să încerce să vadă casa pe partea fațadei.

La câteva sute de metri mai departe, agenția imobiliară Gay anunță că este specializată în tranzacții imobiliare de înaltă clasă. Să încercăm.

Cei doi inspectori intră, se prezintă unei fermecătoare tinere blonde, taior gri, eficiență sobră. Vila din avenue Regina, colț cu avenue Château-Léon? Vila Léon. Desigur, o știe foarte bine. Agenția Gay o administrează. E închiriată de doi ani domnului Oumourzarov, un om de afaceri turc. O chirie foarte mare, plătită fără probleme. Vila e foarte frumoasă, parterul înalt e destinat în întregime sălilor de recepție, saloanelor, acolo se află sufrageria, fumoarul. La etajul întâi și al doilea, vreo zece camere, cinci băi. Vedere la lac...

– Ce știți despre domnul Oumourzarov?

– Ce să zic... nu mare lucru. (Răscolește printre dosarele ei, scoate dosarul vilei Léon.) Pe fișa lui e înscris ca director al unei societăți comerciale. Fișe de plată de la societatea Turkimport, cu sediul social la Istanbul. Banca Parillaud îl girează. Doriți adresa de la Turkimport?

– Bineînțeles.

Ea o transcrie pe o carte de vizită a agenției și le-o dă.

– Cum arată, fizic?

– În jur de patruzeci de ani, talie mijlocie, subțire. Păr șaten, de fapt e cu totul șters.

Cei doi inspectori pleacă.

– Să bem un păhărel pe malul lacului și apoi, direcția passage du Désir. Cred că n-am venit degeaba până aici.

Ora 11:00
La Paris

Attali și Rimbot au reușit să parcurgă sistematic toată zona delimitată ieri ca fiind aceea unde Virginie Lamouroux avusese probabil întâlnirea la dejun. Daquin a zis: „Restaurante șic și scumpe". Dar ce înseamnă de fapt șic și scump? Nu e chiar așa ușor de identificat. E de preferat să scotocești mai mult decât

trebuie decât mai puțin. În fiecare restaurant, inspectorii arată mai întâi fotografia lui VL, apoi pe aceea a lui Kashguri, apoi pe amândouă împreună. Îi cunoașteți pe ea sau pe el? Nu i-ați văzut niciodată, nici pe ea, nici pe el? Nici pe amândoi împreună? Cine dintre dumneavoastră se afla aici, vineri 14 martie, la dejun? Aceste două figuri nu vă spun nimic?

Nu-i deloc ușor sâmbăta, în cartierul ăsta. Multe restaurante sunt închise. Să le notezi cu atenție pe cele vizitate, pe cele unde va trebui să revii. Să hașurezi pe hartă străzile explorate. Și să continui să crezi în treaba asta.

Ora 18:00
Passage du Désir

În biroul lui Daquin, o atmosferă de consiliu de război. Se află toți acolo: Romero, Marinoni, Rimbot, Attali și Lavorel în jurul șefului.

Lavorel a făcut treabă bună. În mai puțin de șase ore, și încă și într-o zi de sâmbătă, un raport consistent asupra societății Turkimport.

– Turkimport este o societate turcă foarte mare de import-export, a doua în branșă, specializată în importul de mașini-unelte și de mașini agricole și în exportul de produse agricole prelucrate. Societate anonimă, cotată la Bursă. Președinte-Director general este un fost general în retragere. În capitalul ei, găsim Banca Parillaud, prin intermediul filialei sale din Turcia. Care are acorduri cu Banca Ciprului și a Orientului, într-un anume număr de operațiuni foarte importante, în Turcia și în Liban.

Lavorel tace un timp, își pregătește efectele, a reușit.

– Biroul francez a fost deschis anul trecut. Încă de la început a fost condus de Oumourzarov. Sediul se află în La Défense, în blocul turn Atlantic. Avem lista principalilor lui clienți, și la import, și la export. Unii dintre aceștia sunt legați de Parillaud. Ne-ar fi foarte greu să aflăm mai multe. De exemplu, în privința prețurilor practicate. În sferele înalte, Turkimport este considerată un suport al prezenței franceze în Orientul Apropiat.

– Nu se poate face o legătură cu Kutluer?

– Pentru moment, nu. Și nici nu e sigur că această legătură ar exista. Kutluer, Moreira sunt antreprize familiale, într-un fel niște mișmașuri. Cu Turkimport intrăm în sfera marelui comerț internațional și a marilor finanțe. La altă scară.

– Pe unde intră mărfurile?

– O parte prin Roissy, alta prin Marsilia.

Romero și Marinoni, mâine, vama de la Roissy. Scoateți de la ei tot ce puteți scoate. Înainte de ziua de luni, nu-l anunț nici pe judecător, nu-l anunț nici pe șeful meu. De fapt, voi încerca s-o fac cât mai târziu cu putință. Ne-am blocat cu asasinarea thailandezei. Să vedem până unde reușim să ajungem acum.

27

DUMINICĂ 30 MARTIE
Villa des Artistes

Daquin e încă în pat. Abia se trezește. Se aude zgomot în bucătărie. Soleiman pregătește micul dejun. Un val de lumină vine prin imensa fereastră. Soleiman aduce tava. E în pielea goală. Vânătăi întinse, albastre și verzi, pe tot corpul, fața și ea încă foarte marcată. Pune tava pe pat.

– Vino să-mi dai bună dimineața, puștiule.

Amândoi în genunchi, de o parte și de cealaltă a măsuței joase din camera de zi. O hartă mare a regiunii pariziene. Fotografii. Soleiman vorbește, Daquin scrie. La fiecare nume, o fotografie și o fișă: adresa, activitățile cunoscute, descrierea tuturor obiceiurilor sau a particularităților care au putut fi culese, eventuale legături cu Asociația Muncitorilor Iluminiști sau cu prăvăliile din Faubourg-Saint-Martin. Pentru fiecare fișă, o cruce pe hartă. Soleiman a adăugat câteva nume la listă, fără fotografii. În total, vreo treizeci de persoane. Daquin pune adesea întrebări. Le-a luat trei ore ca să termine treaba.

– Și-acum să atacăm operațiunea Meillant.

Daquin se ridică, se duce să caute ceva în bibliotecă, scoate dintre două volume groase un plic maro. Sunt fotografiile lui Meillant făcând amor cu nevasta lui Jencovich, patronul atelierului din Bouffes du Nord. Le pune pe masă.

– O performanță remarcabilă, nu?

– Tot așa glumești și când le arăți prietenilor tăi fotografiile mele?

Daquin se așează pe canapea, a devenit brusc extrem de serios.

– Ceea ce-ți propun este foarte riscant pentru mine. Dacă nu te dezbari de mentalitatea asta de victimă, o să ți se facă milă de tipul pe care vrei să-l distrugi, fiindcă o să te gândești la tine și o să ți se facă milă de propria ta soartă. Și fatalmente vei face tâmpenii. Dacă nu ești în stare să te privești în alt fel decât în chip de victimă, să-mi spui acum, imediat. Și-am terminat-o.

Ora 11:00
Serviciile vamale, Roissy

Activitate redusă la Serviciul de tranzacții comerciale.

Romero și Marinoni se prezintă: se ocupă de traficul de droguri Turcia-Franța. Au venit să stea puțin de vorbă cu specialiștii, pe terenul lor, neoficial. După părerea dumneavoastră, este sau nu posibilă trecerea drogului, în mod regulat, prin marile societăți, care practică în mod oficial comerțul internațional de anvergură?

În birou e un permanent du-te-vino. Unii intră, alții ies. Vameșii le oferă cafea. Discuția devine generală.

– Vedeți, noi nu lucrăm cu adevărat eficient, decât dacă primim un denunț. Totul se petrece înainte de a ajunge la noi. Când avem de-a face cu societăți bine cunoscute, care au un flux regulat, nu verificăm decât o infimă parte a livrărilor.

– Și respectivele societăți știu dinainte ce parte anume veți verifica?

– (Râsete.) Da și nu, depinde. Și apoi, mai există și consemnul de a accelera tranzacțiile pentru anumite societăți franceze sau foarte apropiate. De altfel, poate fi și un consemn invers, de

a fi cu adevărat scrupuloși cu societăți străine incomode, făcându-le să piardă câteva zile sau chiar, s-a mai văzut, câteva luni.

E ora aperitivului. Efectivul vamal este complet. Apare în conversație numele Turkimport. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, tăcut până atunci, declară că ăsta e dosarul lui. Nu spune nimic altceva, dar puțin mai târziu anunță că iese din tură la ora 13:00. Cei doi inspectori îl întâlnesc ca din întâmplare în parcare. El îi apostrofează:

– N-am putea găsi un loc mai retras?

– Dumneata cunoști locurile.

– Pe-aici, prin jur, nu găsim nimic. Haideți cu mine, vă duc în fundul de lume unde locuiesc.

Ezanville, la câțiva kilometri de aeroport. Un sat mic din Ile-de-France, înghesuit sub coasta vechilor case de periferie și a cartierelor mai noi de blocuri. O cafenea-tutungerie înțesată de lume, într-o stradă pustie. Se așează la o masă mică, în fund de tot. Aerul e irespirabil. Vameșul se prezintă:

– Pascal Dumont. De ce vă interesează Turkimport?

Romero încă nu-și dă seama pe ce teren se află.

– Ar fi prea mult spus că ne interesăm de Turkimport. E un nume printre altele.

– Încetați cu chestiile astea. Nu sunt un imbecil. V-ați sacrificat o întreagă dimineață de duminică doar ca să prindeți un fir despre Turkimport. Acum că l-ați prins, dați-i drumul. Mi-am început tura foarte devreme în dimineața asta, vreau să ajung acasă cât mai repede.

– Ce vă face să vorbiți cu polițaii despre Turkimport, și încă în afara orelor de serviciu?

– (Zâmbet.) Sunteți bănuitori, e normal. Dar va trebui să vă asumați riscurile. (Apoi, după o tăcere:) Sunt trecut de patruzeci de ani, am familie, duc o viață corectă. Pur și simplu, din când în când, mi se face lehamite când mi se spune să mă mișc mai repede, să nu fiu chiar atât de atent. Vameșii sunt folosiți de parcă ar fi niște imbecili. Fratele meu și un prieten al lui se ocupau de o scurgere de capital în Elveția. Cu metode nu tocmai ortodoxe, desigur, dar având foc verde de la superiorii lor. Cât timp a fost vorba de conturile unor francezi de mijloc, totul a mers bine.

Acum cincisprezece zile au prezentat o listă cu nume ale membrilor guvernului. Trei zile mai târziu, au căzut într-o cursă pe care le-au întins-o elveţienii. Acum sunt la închisoare, la Bâle, de mai mult de o săptămână şi toată lumea i-a părăsit. În presă, nici un cuvinţel. Se zvoneşte că au fost „schimbaţi" contra unor informaţii despre poliţişti corupţi care au conturi în Elveţia. Ajutorul pe care vreau să vi-l dau, legat de Turkimport, este totodată o răzbunare personală şi o revanşă profesională.

Se opreşte un timp. Romero şi Marinoni nu reacţionează. Dumont continuă:

– Pot să vă spun cum e urmărit dosarul Turkimport, cel puţin în ce priveşte exportul. Actele sunt întotdeauna în regulă. Livrări săptămânale, cam douăzeci de lăzi. O controlăm întotdeauna pe prima şi nu mai controlăm nici una dintre celelalte. De doi ani tot aştept să aflu ce-o fi şi prin alelalte.

– De ce nu le deschideţi?

– Pentru că aşa sunt ordinele. Turkimport e protejată.

– De către cine?

– Nu ştiu precis. Cred că se ajunge până sus, în sferele guvernamentale, trecând poate prin serviciile noastre secrete. Vă ocupaţi într-adevăr de droguri?

– Să zicem că da.

– Eu aş vedea mai degrabă altceva. Transferuri ilegale de tehnologie, ceva în genul ăsta. Dacă mă gândesc la felul cum sunt protejaţi.

– Cum se derulează operaţiunile societăţii Turkimport?

– În fiecare luni dimineaţa sosesc douăzeci de lăzi. Control vamal. Apoi, zona de tranzit, iar îmbarcarea rămâne să se facă în cursul săptămânii, în funcţie de locurile disponibile în avioane cu destinaţia Istanbul. Turkimport nu are liniile ei proprii. Haideţi să ieşim, să luăm puţin aer.

În picioare, lângă automobilele lor.

– Ne întâlnim mâine seară, spre ora 10:00. O să vă introduc în antrepozitele zonei de tranzit, am să fac în aşa fel încât să fiţi lăsaţi liniştiţi în colţul vostru şi-am să vin la voi pe la ora 2:00 dimineaţa. Vă convine?

– Da, ne convine.

28

LUNI 31 MARTIE
Ora 18:00
La Bouffes du Nord

La ora 18:00 fix, Soleiman pătrunde în imobilul unde se află atelierul Jencovich, însoțit de doi prieteni turci din Comitet. Sus, lucrătorii turci îi așteaptă. La trei minute după Soleiman, Romero, în ținută de lucrător al Telecomului, intră la rându-i pe ușa imobilului, se îndreaptă spre un colț întunecos, sub scara principală, unde se află o grămadă de fire încurcate, o încălcare a normelor de securitate pentru imobilele moderne, pe care le-a cercetat dinainte cu un specialist. El decuplează firul pe care și-l însemnase cu roșu. Din clipa asta, atelierul lui Jencovich nu mai are telefon.

Soleiman tocmai a intrat, cu trei etaje mai sus. Daquin l-a prevenit pe Soleiman: „E partea cea mai delicată a operațiunii. Nu-ți rata intrarea." Turcii se ridică.

– Nu vreau răul nimănui. Dar am dreptul la o discuție ca de la bărbat la bărbat cu nenorocitul ăsta, care-i distruge pe muncitori cu ajutorul sticleților.

Mizezi totul pe surpriză și pe viteză. Turcii fac ocolul meselor și strâng tot ce e pe-acolo și care-ar putea servi ca armă, foarfece, cuțite de tăiat pielea.

– Haideți, pleacă toată lumea. Acum.

O privire spre patron, înțepenit în colțul lui, uluit. Africanii sunt primii care pleacă. Îi urmează iugoslavii, împinși puțin de la spate de către turci. Romero îi aude coborând scara, peste capul lui, se uită la ceas și începe să cronometreze. Daquin a zis zece minute.

Sus nu mai rămân decât Soleiman și patronul, față-n față. Patronul își revine din uluială.

– Chem poliția.

– N-ai decât. Numai că telefonul nu merge.

Patronul se mișcă, ridică receptorul: nu mai are ton. Se îndreaptă spre ușă.

– Nu te mai obosi, au încuiat-o turcii și tu n-ai cheile.

Patronul se caută prin buzunare: nici urmă de chei.

– Ei vezi, încetează să te mai agiți, vino mai bine să te uiți la fotografiile astea.

Și Soleiman întinde pe o masă, lângă mașina de cusut, trei fotografii mari și se-ndepărtează cu câțiva pași de-acolo. Patronul le privește. Soția lui, soția lui în pielea goală, făcând dragoste cu Meillant. În propriul lui pat. E livid.

– Nu i-ai văzut niciodată făcând amor? E bine dotat, comisarul, cu aerul lui de tătic cuminte. M-aș mira să-i fi făcut și tu atâtea nevestei tale.

Daquin i-a zis: „Dărâmă-l complet înainte să-l iei la bătaie, e mai sigur așa."

Orbit de furie și spaimă, patronul se îndreaptă spre Soleiman.

– Ce-ai cu mine, ia spune? Ce vrei de la mine?

Acum e momentul. Soleiman nu e bătăuș de felul lui. Dar Daquin i-a repetat de câteva ori: „Când se apropie, te repezi la el ca și cum ai vrea să-l strângi de gât, ca să-i fixezi atenția. Și-i arzi cu piciorul una la boașe. Culcă-l la pământ dintr-o lovitură. Dacă începe un schimb de lovituri, nu poți să știi cum se sfârșește." O singură lovitură. Bărbatul se rostogolește, urlând și ținându-se de locul lovit. Incredibil de ușor. Eliberate, mânia și ura. Soleiman abia de mai știe de ce o face, dar îl lovește în continuare cu picioarele în coaste pe bărbatul care e acum la pământ. Trage aer în piept, respiră, spune-ți că puțin îți pasă de individul ăsta.

Îl apucă de cămașă și-l târâie, sprijinindu-l apoi de perete, îl ține bine cu stânga, iar cu dreapta îi arde trei scatoalce zdravene. Pe mâna lui e o dâră de sânge.

Jos, cele zece minute s-au scurs. Romero a branșat la loc telefonul, și-a scos combinezonul de lucrător la Telecom. Iese din imobil și urcă în mașina de poliție fără însemne, parcată de partea cealaltă a intersecției, în stația de taxiuri. De acolo, supraveghează intrarea în imobil.

Acum Jencovich e pregătit. Respiră cu greutate, fulgerări de durere, firicele de sânge în gură, imaginea nevestei pe retină. Nu înțelege ce se întâmplă cu el, i-e teamă că moare. Soleiman începe să vorbească:

– Persoana ta nu mă interesează deloc, eu am ce am cu Meillant. Acum o să-mi spui, iute-iute, cât i-ai dat lui Meillant, de cât timp îl plătești și ce servicii îți face în schimb. Dacă refuzi să vorbești, chiar mâine dimineață toți muncitorii tăi vor vedea fotografiile astea și-o să le arăt și prin toate cafenelele unde vin iugoslavi. Nevastă-ta o să-și facă o bună clientelă ca prostituată, dar ție nu-ți rămâne decât să-ți faci valizele.

– S-au împlinit cinci ani. (Scuipă salivă cu sânge, ține ochii închiși.) Îi plătesc o mie de franci pe lună. Mă avertizează dacă e să vină un control de la Departamentul Muncii. Dacă vreun muncitor îmi face necazuri, Meillant îl arestează. După care flăcăul se liniștește. De când îi plătesc, n-am avut nici o supărare.

Daquin i-a zis: „Ține-l tot timpul sub presiune, nu-i da răgazul să-și vină în fire. Să nu înceteze nici o clipă să-i fie frică." Soleiman se îndreaptă de spate, apucă un scaun de lemn, îl zdrobește de masa de croit. Apoi apucă bara cea mai solidă și se apropie de bărbatul care e tot acolo, jos, la pământ.

– Îți dai seama că pot să te schilodesc fără probleme? Ești singur, nevastă-ta a fost convocată la poliție. Și acolo va rămâne cât timp sunt eu aici. În apartamentul din față nu e nimeni. Înțelegi ce înseamnă asta? (Patronul se uită la el.) Acum iei telefonul și-l suni pe Meillant.

– Dar telefonul nu merge.

– Ba da, acum merge. (Soleiman pune aparatul jos, lângă patron, și ridică receptorul cu piciorul. Se aude tonul. Soleiman

închide.) Ai văzut? Meillant e la birou. Chiar așteaptă telefonul tău. Te privește ce-i spui, dar îl faci să vină aici. Eu o să las aici un magnetofon și-o să mă duc în camera de alături. Vreau să-l aud pe Meillant vorbind despre banii primiți de la tine. Vreau să-l aud cum zice cu gura lui că e corupt.

– Nu pot face asta.

N-apucă să-și termine vorba. Soleiman îi înhață mâna stângă, i-o pune pe colțul unei mese și-l lovește cu bara de la scaun. Mâna trosnește, patronul urlă. În imobil, nici o mișcare. Îl trec sudorile, plânge. Cu voce joasă:

– Îl sun. Dă-mi telefonul.

Soleiman îi întinde aparatul. Meillant răspunde imediat. Soleiman nu-l scapă din ochi pe patron.

– M-au stâlcit în bătaie... Militanții de la Comitet... Fotografii, și știu o mulțime de lucruri... Sunt singur, mi-e frică, veniți, vă rog, nu mai pot să mă mișc... Nevastă-mea e convocată la poliție pentru niște chestii de contabilitate... Da, vă rog, repede.

La comisariat, Meillant, foarte preocupat, închide telefonul. În fața lui se află Lavorel, venit să-i ceară părerea despre felul în care ar putea fi blocată circulația banilor negri între fabricanți și ateliere.

– Nu mai pot rămâne, regret, un apel urgent.

– Nu face nimic. Înțeleg foarte bine, o să revin. Nu e nici o grabă.

Lavorel se întoarce în passage du Désir să-l aștepte pe Daquin.

Jencovich a închis.

– Bravo, ești băiat bun. (Cu un deget, Soleiman îi șterge lacrimile de pe obraz. Daquin i-a zis: „Ocupă-te tot timpul de el. Va dura destul până să sosească Meillant. Nu trebuie să-l lași să-și vină în fire cu totul.") Ia spune-mi, ce-o să-i zici lui Meillant când o s-apară? (Nădușit, patronul nu răspunde. Soleiman îl apucă de mâna ruptă și-l strânge. Un nou urlet.) Ce-o să-i spui?

– Că îl plătesc și că el trebuie să mă apere.

– Ce vreau eu să aud?

– Că da, a primit bani de la mine, da, o să mă apere.

Soleiman ascunde la iuțeală un magnetofon miniatural într-o mașină de cusut.

– Dacă am banda, îți dau fotografiile și n-o să mă mai vezi niciodată. Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, fotografiile or să circule prin întregul Sentier și prietenii mei or să-ți rupă oasele cu drugi de fier. Bagi la cap ce-ți spun?

Patronul face semne că da.

Soleiman se apleacă deasupra lui. O amintire precisă, Istanbul, iarna 1978-1979, înghețată, tineri bărbați virili porniți într-o escapadă și care pocesc un poponar, iar el, pe jos, înghesuindu-se la perete. Cel care dă cu piciorul îl zărește, se apleacă spre el, îl apucă de boașe și răcnește: „Hei, mai e încă unul!" Și apoi, nimic, gaura neagră.

Soleiman zâmbește, bagă mâna între picioarele patronului. O privire înnebunită. Nu te teme, n-o să mori, nu acuma. Un gest rapid, mâna care se încleștează pe boașe, o răsucire bruscă și patronul leșină.

Soleiman se ridică, se îndreaptă spre ușa de la intrare a atelierului, scoate trusa de chei a patronului, descuie ușa, pune cheile la loc în buzunar, trage cu urechea pe palier.

De cealaltă parte a intersecției, Romero îl vede pe Meillant intrând în imobil. Nu-ți vine să-ți crezi ochilor. Povestea nebunească pare să fi prins viață. Cu ceasul în mână, lasă să treacă două minute, apoi se îndreaptă fără grabă spre imobil, intră, urcă la trei, și așteaptă pe palier.

Soleiman îl aude pe Meillant intrând. Închide ușa, traversează odaia, în trecere îl mângâie pe creștet pe patron, care e încă fără cunoștință. „Ai grijă, a sosit momentul." Și trece în odaia cealaltă. Daquin e acolo sprijinit de o masă. Îi zâmbește. Se duc împreună până în fundul apartamentului, deschid ușa de serviciu, o încuie pe dinafară și așteaptă pe palier. Trebuie să fie precauți, Meillant e vulpe bătrână.

Meillant intră, se duce drept spre Jencovich, care e tot leșinat, lângă perete, cu telefonul pe jos, alături. Îl cercetează cu privirea: un fir de salivă rozalie pe la colțurile gurii, mâna stângă deformată, între picioare ditamai umflătura, bărbatul ăsta cumse-

cade arată ca vai de lume. Meillant se convinge că nu e mort și face un tur rapid al apartamentului: nu poți fi niciodată destul de prudent. Nu e nimeni și ușa de serviciu e încuiată. Se îndreaptă spre Jencovich care începe să-și revină în simțiri. Meillant se lasă pe vine lângă el.

– Ce ți s-a întâmplat? (Jencovich aruncă o privire speriată în jur.) Suntem singuri, poți să vorbești.

– Tipul care a fost aicea, ăla pe care l-ați aruncat pe scări. A revenit cu tovarășii lui după închiderea atelierului. (Își reia cu greu suflul.) M-au făcut zob. (Meillant așteaptă continuarea.) Au niște fotografii cu dumneavoastră și soția mea, în patul meu. (Se întrerupe cu scurte icnete de plâns.)

– Și ce-au de gând cu ele?

– Să le arate în tot cartierul, dacă nu plătesc. Domnule comisar, dacă fotografiile încep să circule, sunt un om mort. (Meillant se gândește că nici lui n-o să-i fie prea cald.) Domnule comisar, v-am plătit câte o mie de franci în fiecare lună, de cinci ani. (Jencovich se agață cu o mână de vesta lui Meillant.) Recunoașteți, nu-i așa? N-ați uitat brusc lucrul ăsta.

– Nu, n-am uitat.

– N-o să mă lăsați de izbeliște tocmai acum?

– Dă-mi drumul și liniștește-te. Nu, n-o să te las. Când trebuie să dai banii?

– Mâine dimineață, la ora șapte, aici.

– Cât?

– Treizeci de mii de franci.

– Nu sunt prea lacomi, ceea ce înseamnă că au de gând să revină. Mâine dimineață am să fiu aici cu câțiva oameni de-ai mei. O să-i arestăm, recuperăm fotografiile cu forța și-i expulzăm rapid din Franța. Și nimeni nu va putea spune că oamenii pe care-i protejez pot fi șantajați fără a fi pedepsiți. Și acum, să te ajut să te duci acasă, să vadă de tine nevastă-ta când s-o întoarce.

Un zgomot în camera de alături. Meillant își înalță capul și-l vede pe Daquin în cadrul ușii. Își îndreaptă ținuta, fără un cuvânt. Daquin îl cheamă pe Romero și-i spune:

– Ia-l pe individul ăsta, cară-l până la Brigada Teritorială și înregistrează-i depoziția. Apoi, direcția spital.

Romero îl ia pe Jencovich în timp ce Daquin scoate magnetofonul din mașina de cusut și-l strecoară în buzunar. Meillant s-a așezat pe colțul unei mese.

– Mă temeam de o lovitură sub centură. Dar nu mă gândeam să vină de la dumneata. Ce dorești?

– N-ați vrea mai întâi să aflați ce piese am în joc? (Meillant tace.) Nimic foarte important în sine, însă puse laolaltă ar produce un efect foarte prost, mai ales acum, în toiul negocierilor pentru legalizarea clandestinilor turci.

Daquin pune pe masă, la îndemâna lui Meillant, o fotocopie a paginii de conturi sustrase de la Martens și fotografiile lui Meillant cu doamna Jencovich.

– Ați vândut, cu anume regularitate, acte false, de fapt și acte bune, clandestinilor din Sentier. Un număr de șefi de atelier v-au plătit ca să le asigurați protecția. Sunteți foarte apropiat de Thomas și de defuncta lui soție, care nu au o presă bună acum, în serviciile poliției. Trec peste ciomăgeala de miercurea trecută, chiar aici, a unui membru din echipa de negociatori de la minister. Ajungând acum la activitățile Annei Beric, amanta dumneavoastră... (Meillant primește lovitura în plin) e un personaj cheie în sistemul de facturi false și de bani negri, un personaj pe seama căruia trăiește azi tot cartierul Sentier. Fără să ne întoarcem în timp la asasinarea peștelui ei. Și este femeia vieții dumneavoastră. Un dosar destul de greu, nu credeți?

– Daquin, să terminăm cu toate astea. Ce dorești?

– Două lucruri. Demisia dumneavoastră și întoarcerea Annei Beric.

Un timp lung de reflecție.

– De ce demisia?

– Ca să am spatele acoperit. (Ce-ar fi să-i răspund: Ca să-i fac plăcere amantului meu?)

O nouă tăcere.

– Și ce-mi dai în schimb?

– O reputație onorabilă, o pensie fericită... și prosperă: păstrez pentru mine tot ce știu.

– Și Anna?

– Anna va face câteva luni de închisoare, cel mult un an, înainte de a vă regăsi. Nu cred că va fi ceva de natură s-o sperie. (O privire bănuitoare a lui Meillant: oare o cunoaște?) Sentierul se schimbă, Meillant. Mult. E timpul să pleci.

Meillant se uită la ceas: ora 19:00. Ia telefonul. Directorul Poliției Orășenești... Nu mai este acolo, dar șeful lui de cabinet?... Foarte bine, atunci cu șeful de cabinet. Meillant la aparat... Tocmai a ieșit de la medicul lui cardiolog. Grave probleme de sănătate. Foarte afectat de toată povestea cu Thomas. Cere ieșirea la pensie anticipat și cere un concediu pe durata căruia să fie îndeplinite toate formalitățile. Să treacă mâine pe la director? Foarte bine, mâine va fi acolo.

– În ce-o privește pe Anna, numai ea singură poate decide. O să-ți dau răspunsul într-o oră, la birou.

Și Meillant pleacă. Daquin rămâne în admirația lui.

Soleiman părăsește atelierul Jencovich coborând pe scara de serviciu, în timp ce Daquin termină cu Meillant. E foarte tulburat. Înainte de toate, să nu se mai gândească la ce s-a întâmplat. O să vadă mâine. Imposibil să se întâlnească în seara asta cu Daquin. O ia în jos pe rue du Faubourg-Saint-Denis spre marile bulevarde. Să-și petreacă noaptea cu o fată, oricine ar fi ea.

Ora 22:00
Roissy

Antrepozitele sunt pline de mărfuri, dar nici picior de om. O lumină săracă, livid㠄 Romero și Marinoni poartă combinezoanele de lucru ale manipulatorilor, cu ecusoane în regulă, și o ladă mare cu unelte. Dumont i-a condus până în dreptul lăzilor aparținând societății Turkimport. „Serviciul de securitate face câte un rond la oră. Tocmai l-au făcut pe ultimul. Controlați pe ceasurile voastre. Trebuie să vă opriți înainte de a-i auzi că se apropie și să vă ascundeți exact în locul ăsta, printre aceste patru lăzi. În seara asta, n-au câinii cu ei. Curaj, succes!"

Nu-i mare lucru să deschizi lăzile. Și nici să scotocești primul rând de mărfuri. Va fi mult mai greu de ajuns la celelalte. Și e

nevoie de atenție ca să le închizi la loc, exact cum au fost. Loviturile de ciocan fac un zgomot asurzitor, e greu să-l diminuezi. În prima oră de lucru, trei lăzi. Se pitesc în ascunzătoare. Îi trec toate năduşelile. Şi dacă, Dumont... Rondul a trecut. Îşi reiau lucrul. A patra ladă. Capacul sare. Pun deoparte ambalajul interior. O paletă cu percutoare pentru pistoale-mitralieră, s-ar zice.

Marinoni îl îmbrăţişează pe Romero.

– Ne uităm şi dedesubt?

– Nu-i nevoie. Şi nici nu mai deschidem alte lăzi. Am terminat cu jocul ăsta.

Închid lada. Fac un marcaj discret, strâng, îşi aranjează uneltele. Aşteaptă în ascunzătoarea lor. Dumont trebuie să vină la ora 2:00. Romero adoarme.

29

MARȚI 1 APRILIE
Ora 9:00
La Gymnase

Soleiman se trezește cu greu din somn. Fata a plecat. Cu atât mai bine. A lăsat un bilețel, pe jos, lângă pat: *Încălzește-ți cafeaua pe aragaz. Trântește bine ușa în urma ta când pleci. Pe curând?*

Se scoală. Își simte gâtul uscat și limba cleioasă. O cameră de serviciu, amenajată destul de simpatic, în rue du Faubourg-Poissonnière. Prin cele două ferestre mici intră lumina și soarele. Își încălzește cafeaua și o bea, întins în pat, în pielea goală, sub o rază de soare. E bine. Se uită la ceas. Ora 9:00, trebuie să plece. Să nu se gândească, să lase timpul să treacă. Se-mbracă și iese trântind ușa. Marile bulevarde. Un pic mai departe, cafeneaua Gymnase. De ce nu? Un moment de căldură, printre turcii tăi, poate să-ți facă bine.

Soleiman împinge ușa. Toate conversațiile încetează. Turcii se ridică în picioare. Aplauze, fluierături, strigăte de bucurie, sloganuri. Soleiman se clatină pe picioare. Știrile circulă la iuțeală în Sentier: după cotonogeala de săptămâna trecută, uite că Soleiman l-a băgat în spital pe Jencovich, iar pe comisarul arondis-

mentului 10 l-a convins să demisioneze. E un erou. Toată lumea vine să-l bată pe umăr, să-i ofere o cafea, un rachiu. Și să-și dea adeziunea la Comitet. Soleiman se așează. Cafeneaua se-nvârte cu el.

Ora 9:00
Passage du Désir

Romero e singur în birou cu Daquin. Piese de armament detașate. Clandestin. Protecție la nivel înalt.

– Am dat din nou peste un viespar. Vameșul dumitale ce zice, unde aterizează tot materialul ăsta?

– Nu știe nimic sigur. Mai întâi, Istanbul. Pe urmă... Sunt piese clasice. Poate în Iran? O modalitate de-a evita embargoul internațional. Ca să aflăm mai multe, ne-ar trebui un specialist în problemă.

Daquin face două cafele, le beau în tăcere.

– Oare cum să manevrăm? Afacerea cu traficul de arme oricum ne va scăpa. Posibil să existe legături financiare cu drogurile, dar mă tem c-ar fi prea complicat pentru noi să le dăm la iveală. Dimpotrivă, legătura cu asasinarea lui Sener e aproape directă. Trebuie să-l înghesuim pe acest Oumourzarov. Să vedem ce-am putea obține astfel. Și-n continuare, ce-ar mai fi?

– Un accident se poate întâmpla oricând. Dacă se risipește pe jos conținutul unei lăzi, e imposibil să nu vezi ce e înăuntru.

– Și anume când să se întâmple accidentul?

– Păi, dacă vrem, mâine sau cel mai târziu poimâine.

Sună telefonul.

– Bună ziua, domnule comisar, Lespinois la telefon. Ce mai faceți?

– Foarte bine, domnule Lespinois, mulțumesc.

– Sunt cu Lenglet și discutăm despre Orientul Mijlociu, spre care mă îndrept în această seară. Mi-a spus că te interesezi îndeaproape de drogurile iraniene.

– Mă interesează, într-adevăr. Cât de aproape... rămâne de văzut.

– Lucrurile sunt acolo pe cale să se schimbe. Partidul Revoluției Islamice lansează o campanie vastă împotriva drogurilor și a drogaților. E ceva nou în peisajul cultural al acestei țări. Poate nu știți, pe vremea șahului, bătrânii de peste șaizeci de ani aveau dreptul la doza lor gratuită de opiu, distribuită de stat. Mă gândesc că înainte de toate acesta este un mijloc de a-i lichida pe cei care întreține traficul și care sunt, în totalitate, pro-occidentali. După aceea, nu mă îndoiesc, islamiștii vor prelua traficul pe contul lor. Dar este sigur că traficanții actuali și antenele lor din străinătate au zilele numărate. M-am gândit că ar putea să vă intereseze această informație, care încă nici nu este în circulație.

– Întocmai, domnule Lespinois. Vă mulțumesc pentru telefon. Salutări amicale lui Lenglet, iar dumneavoastră călătorie plăcută.

Închide.

– Trebuie să fii foarte încântat, Romero, ai devenit un pion în bătălia care se dă între marile bănci internaționale. Puțini oameni pot accede la această demnitate. (Romero nu înțelege absolut nimic.) Banca France-Méditerranée încearcă să distrugă pozițiile Băncii Parillaud, în Turcia și în Orientul Mijlociu, poziții care se sprijină în parte pe alianța dintre bancă și traficanții de droguri și de armament. Ceea ce facem noi aici poate să slăbească acolo Banca Parillaud, iar France-Méditerranée ne va fi recunoscătoare. Ce să-i facem? Să revenim la chestiunea noastră. O să-mi fac azi raportul către șeful meu și raportul către judecător privind legăturile dintre Oumourzarov și cei doi haidamaci ai noștri de la ambasadă. Le voi cere șefilor aprobarea ca să pot folosi mandatul de care dispun pentru a face o percheziție la sediul societății și la domiciliul lui Oumourzarov. Care-mi va fi refuzată. Dar când se va sparge lada și i se va împrăștia conținutul, vom avea o mică șansă de a nu scăpa din mână afacerea. Când te duci acolo să supraveghezi, n-ar fi rău să iei cu tine un fotoreporter. Uite coordonatele unui bun amic al meu, care-mi face din când în când câte un serviciu. Discreție garantată. Telefonează-i din partea mea.

Ora 11:00
În zona Operei

Attali și Rimbot își încep a treia zi de anchetă prin restaurante. Primul restaurant, Le Petit Riche, în rue Le Peletier. Băieții termină cu așezatul meselor, înăuntru încă nu sunt aprinse luminile. Un băiat îl cheamă pe responsabil, care nu-i poftește să ia loc, e vizibil răuvoitor. Prima fotografie, VL. N-am văzut-o niciodată. A doua fotografie, Kashguri. Attali știe că nu are încă experiența lui Daquin, dar poate să jure că tipul minte când răspunde că nu-l cunoaște.

– Cine era de serviciu vineri 14 martie, la ora prânzului?

– Nu-mi amintesc.

Attali ridică vocea, băieții ciulesc urechea:

– Atenție, dacă ne luați drept imbecili, am putea să ne supărăm și chiar să vă inculpăm pentru complicitate. Facem o anchetă asupra unei crime, vă reamintesc. Această tânără a fost asasinată imediat după ce a stat la masă cu bărbatul ăsta. Dați-mi lista cu toți aceia care au lucrat atunci.

Responsabilul mârâie ceva printre dinți, dispare cam un sfert de oră și revine cu lista cerută. Attali o ia și o verifică în prezența băieților; trei dintre aceștia au lucrat pe 14 martie la prânz.

– Aș vrea să vorbesc pe rând cu fiecare. Unde-aș putea să mă așez? Masa asta mi se pare potrivită.

Și cere să i se elibereze o masă în fundul sălii.

– Domnule inspector, îmi dezorganizați tot serviciul.

– Câtuși de puțin. Termin foarte repede.

Al treilea băiat, numitul Judicelli, îi recunoaște pe Kashguri și Virginie Lamouroux.

– Eu i-am servit. Erau la masa asta. (Arată o masă din fund, nu departe de aceea la care stau ei acum.) Aveau aerul unei perechi obișnuite. Nici nu i-aș fi ținut minte dacă, pe la mijlocul mesei, femeia n-ar fi vărsat un pahar de vin pe pantalonii bărbatului. Nu știu cum s-a întâmplat, n-am văzut. Tocmai răsturnasem și eu din greșeală un platou în bucătărie (o privire către responsabil, e departe, e-n regulă) și atunci îmi amintesc că mi-am zis: „Totuși, e vineri 14 și nu vineri 13." Și m-am grăbit să repar

pagubele. Ceea ce m-a frapat a fost atitudinea bărbatului. Foarte bine-crescut, deci nu zicea nimic, dar părea cuprins de o furie reținută, absolut impresionantă. Tremura. Ceea ce părea să fie prea mult pentru o pată de vin pe pantaloni. Credeți că de asta a ucis-o?

Ora 18:00
Villa des Artistes

Daquin iese de sub duș, se rade în fața oglinzii de la lavabou. În ușa băii apare Soleiman. Daquin trage cu ochiul la el prin oglindă. Soleiman are un aer aproape destins, aproape fericit, cum Daquin nu l-a văzut niciodată.

– Nu te-am auzit când ai intrat. Pare să-ți fi mers bine în seara asta...

– Dac-ai ști, Daquin... (Soleiman își povestește triumful din dimineața asta, la Gymnase.) Și toată ziua a fost la fel. Am făcut turul atelierelor. O mulțime de oameni care mă salutau pe stradă, care m-au însoțit, care mi-au oferit cafea... (A început să se dezbrace.)

– Numai cafea?

– (Un zâmbet.) Nu numai cafea, astăzi nu. Și destul rachiu, de asemenea. Prin ateliere, strigăte, aplauze... Ieri seară nu mai știam ce să cred. E prima dată că ciomăgesc un tip. Îmi venea să vărs, eram dezgustat de mine însumi și te uram.

Intră în cada de baie, dă drumul dușului.

Daquin se duce în bucătărie să-și ia o cafea și vine s-o bea în baie, sprijinit de lavabou, contemplându-l pe Soleiman, nemișcat sub jetul de apă deschis la maximum. A împușcat doi indivizi, dar i se rupe inima să dea cu piciorul într-un bărbat căzut la pământ. Așa...

– Ieși de-acolo, Sol.

Daquin îl ia în brațe, atingerea corpului ud, îl aduce în dreptul lavaboului. Cei doi bărbați în fața oglinzii, sunt de aceeași talie, dar Daquin e mai corpolent. Cu o mână înfiptă în părul lui, îl ține cu capul sus.

– Sol, uită-te la tine în oglindă, cât te regulez.

În timp ce Daquin se îmbracă, Soleiman e deja pe jumătate adormit sub pilotă. O cămașă fără guler, roșu-închis, costum gri Hollington, stofa, un amestec de lână și bumbac. O privire în oglindă. E bine. Se-apleacă deasupra patului.

– Nu mă întorc acasă în noaptea asta.

Îl sărută pe gât. Astăzi a fost supunerea. Pe când revolta?

Ora 21:00
Roissy

Avionul de la Marrakech, via Casablanca, la bordul căruia se află Anna Beric, aterizează la ora anunțată, 20:03. Daquin o așteaptă la ghișeul poliției. Pasagerii sosesc în tranșe. Daquin o recunoaște. Înaltă, zveltă, părul negru până la umeri. Poartă o sahariană bej și o fustă de pânză la culoare. Bluză maro, de mătase s-ar zice, sandale și o poșetă de piele maro.

– Doamna Beric.

Ea se întoarce spre el. Ochi de un albastru intens, piele bronzată, nemachiată. El se apropie, îi sărută mâna și se prezintă:

– Comisar Daquin. (Uimită, un surâs.) Aveți bagaje?

– Da, o valiză.

– Vă însoțesc.

Îi ia valiza. Trec prin birourile poliției aeroportului și merg în tăcere până la mașina de serviciu, parcată exact în fața ieșirii. Daquin pune valiza în portbagaj, îi deschide portiera, se așează la volan și demarează.

– Unde mă duceți, domnule comisar?

– Mai întâi să cinăm. Am reținut o masă la Pouilly Reuilly, un bistro excelent, în Pré-Saint-Gervais. V-a lipsit desigur bucătăria franceză în această lungă lună de zile. (Anna Beric îl privește fără să scoată un cuvânt.) După aceea, vă conduc acasă. Avem întâlnire mâine dimineață, la inspectorul Lavorel, care se ocupă îndeaproape de dosarul dumneavoastră.

– Sunt arestată sau nu?

– Sunteți. Ați prefera să vă duc imediat la Brigada Teritorială?

Nici un răspuns. Îl privește pe Daquin, care conduce liniștit. Nu mai mult de optzeci la oră, în apropierea Parisului. Meillant

mi-a zis: „Un homo complet trăsnit." Și dau peste un băiat frumos, seducător.

– Nu înțeleg. L-ai șantajat pe Meillant ca să mă întorc și să mă vâri la răcoare. Sunt aici, și dumneata ce faci? Îmi dai târcoale, încerci să mă agăți... nu-i așa, încerci să mă agăți?

– Nici vorbă, doamnă. Pur și simplu, mă port ca un bărbat îndrăgostit.

– Ești îndrăgostit de mine?

– Da.

– Am dreptul la o explicație.

– Când am făcut o percheziție la domiciliul dumneavoastră, știam că sunteți o femeie puternică, ceea ce exercită asupra mea o foarte mare atracție. Și apoi, mi-a plăcut lenjeria dumneavoastră, finețea, parfumul ei. Cafeaua pe care o folosiți. Fabuloasa rochie roșie. Vara trecută, am văzut la Veneția, într-o vitrină, pe campo Santo Stefano, o rochie identică. Expusă pe un manechin de lemn, reprezentând o femeie cu cap de doge, ceva incredibil.

Au ajuns la Pouilly Reuilly, un bistro de pe o stradă îngustă și pustie din Pré-Saint-Gervais. O sală pe lungime, fețe de masă de un galben strălucitor, băieți în negru și alb, patroana cu o față deschisă, zâmbitoare. Se așează la masa de lângă ușă și comandă două cupe de șampanie.

Anna Beric ia loc pe banchetă, se reazemă de spătar. Închide ochii pentru o clipă. Știam că joc un joc periculos. Dar mi-am făcut o idee greșită despre Daquin ăsta. Ajutor, Pierre... Deschide ochii.

– Chiar de acolo mi-am cumpărat rochia. La Veneția. Pe campo Santo Stefano.

Niște ochi imenși. Daquin o privește, apoi își lasă ochii în jos, fixându-și farfuria. O pornire violentă s-o posede. Să nu se lase pradă dorințelor. Să păstreze el controlul acestei seri.

– De două ori ouă în sos de vin roșu cu crutoane, tocană de berbec și un vin rece de Brouilly. Plecând de la această rochie, mi-am imaginat cum arătați și v-am recunoscut la aeroport. Dar m-au surprins ochii dumneavoastră. Nu mi-am închipuit să fie albaștri. În apartamentul dumneavoastră, m-a intrigat salonul, dar

mi-a plăcut biroul. Și m-a încercat o gelozie nebună față de acest *O*...

El scoate din buzunarul hainei antologia poeților persani, o deschide la pagina de gardă: *27 ianuarie 1958, o întâlnire de neuitat*. Semnat: *O*. Anna Beric își pune mâna pe carte. Cutremurată. Daquin îi ia mâna, i-o întoarce cu palma în sus și-i sărută încheietura sub care pulsează sângele în vene.

– Îmi cer scuze pentru acest împrumut, vă înapoiez volumul. Dar povestiți-mi cum l-ați întâlnit pe Osman Kashguri.

Anna Beric se lasă pe spătarul banchetei. Are sentimentul că-i fuge pământul de sub picioare, dar e plăcut. Ouăle în sos de vin sunt nemaipomenite.

– Ce știi dumneata, Daquin, despre viața mea?

– O serie de lucruri. Traversarea Europei în timpul războiului, pe jos, la vârsta de zece ani. Mătușa care se culca cu nemții și care v-a primit la Belleville. Bărbatul ei, care v-a scos pe trotuar la treisprezece ani. Și care a murit asasinat, când aveați douăzeci și trei.

– Știți multe. (Un moment de gândire.) Era o meserie care nu-mi plăcea. Într-o zi, așteptam clienți în fața cafenelei, sub ochii mătușii mele. S-a oprit un tânăr de optsprezece-douăzeci de ani, un băiat frumos, cu maniere elegante, cum zicea mătușa mea. M-a întrebat dacă ar fi posibil să mă privească în timp ce fac dragoste cu alt client. I-am zis că nu, nu e specialitatea mea. Și care-i specialitatea dumitale? Nu știu ce mi-a venit, dar i-am răspuns: tragedia greacă. Și s-a pornit să-mi recite primele versuri din profeția Casandrei, din *Agamemnon*. Eu am continuat. Pe vremea aceea, îmi recitam din tragicii greci în timp ce aveam un client. Erau singurele texte care mă ajutau să mă țin tare. Am urcat împreună și am petrecut o oră recitând versuri. El a trecut repede la poeții persani, de care eu habar n-aveam. În persană și în franceză. Mi-a plăcut foarte mult. A revenit de multe ori...

O poveste pe care n-a spus-o nimănui, niciodată, nici chiar lui Meillant. Soseşte și felul al doilea, tocana de berbec, specialitate de Auvergne. Și dintr-o dată se simte cuprinsă de neliniște, poate că mâine va fi în închisoare, și cine știe până când.

– Daquin, vreau să beau.

– Și apoi, cufărul de răchită, aflat jos, în dulapul de haine, m-a făcut să-mi umble mintea aiurea. Lucrătura răchitei, frumusețea închizătorilor, colțarele de aramă. Arată ca un lucru de pe vremuri sau de prin alte locuri. E tot un cadou de la Kashguri?

– Ce vrei să scoți de la mine? Că mă văd cu el în continuare? Ei bine, ți-o spun eu: el a rămas unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei. E un personaj absolut strălucitor.

– Și cufărul?

Anna își bea vinul foarte încet, cu ochii la Daquin.

– Când s-a întors din Iran, în 1979, toată lenjeria lui, cărțile și toate obiectele mici erau împachetate în cufere ca acesta. Am venit să-l salut la sosire. Am remarcat cuferele, mi s-au părut superbe și mi-a oferit unul. Acum spune-mi și dumneata, la rândul dumitale, cum m-ai „regăsit"?

Daquin îi vorbește despre dosarul de poliție, despre bătrânul judecător, despre scrumiere, despre hanul de la Bas-Bréau. Anna îl admiră. La desert, iau *pruneaux à l'Armagnac.*

– Și-n ce privește cadavrul din atelierul meu care, cel puțin pentru mine, a declanșat totul, ați descoperit asasinul?

– Nu, nu încă. Dar dumneavoastră de ce ați plecat? Cadavrul era acolo, se pare, cu totul din întâmplare.

– Nu am obiceiul să subestimez poliția. Mi-am zis că existau toate șansele ca afacerea pe care am montat-o să fie descoperită în cursul anchetei. Am vrut să mă pun la adăpost. Mi se pare logic.

– La Marrakech?

– E foarte frumos acolo în acest anotimp.

– Desigur. Dar de ce nu la Istanbul? (Nici un răspuns.) Să vă conduc acasă?

În mașină:

– Încă o întrebare, Daquin. Meillant mi-a spus că-ți plac băieții.

– (Un zâmbet larg.) Îmi plac și băieții. De ce?

Nici un răspuns.

Mașina se oprește în rue Raynouard, în dreptul imobilului Annei Beric. Daquin nu se mișcă. Anna Beric se uită la el.

– Și-acum ce se mai întâmplă?

– Urcați în apartamentul dumneavoastră.

– Și dumneata?

– Dacă vreți, urc și eu. Dacă nu, vă aștept aici. Oricum mâine dimineață mergem împreună la Brigada Teritorială, în passage du Désir.

Anna pune mâna pe brațul lui Daquin.

– Vino. Îmi face plăcere să-ți ofer o cafea, fiindcă apreciezi cafeaua pe care o folosesc.

30

MIERCURI 2 APRILIE
Ora 7:30
În mașină, direcția sediul Brigăzii Teritoriale

– Știi ce așteptăm de la tine?

– Oarecum.

– Vrem să știm cum se face împărțirea beneficiilor între tine și fabricanți. Cu probe. Și să ne dai câteva idei despre ceea ce fac cu banii murdari. O să ne dai?

– Da.

Câteva clipe de tăcere. Mașina este blocată pe chei, într-un pasaj subteran.

– Pe cine protejezi, Anna?

– Pe Meillant, știi bine.

– Nu numai.

Anna întoarce capul și nu zice nimic. Daquin reia:

– Eu vreau să cer și să obțin punerea ta în arest preventiv. Până când se va încheia ancheta mea asupra filierei turcești. (Tăcere.) Dacă, așa cum au prevăzut cei de la Financiar, colaborezi, nu voi face nimic ca să aflu mai mult decât știu despre rolul tău în afacerile cu droguri, de care mă ocup. Dar nu vreau să mă

văd căzând ca un imbecil peste cine știe ce probe materiale pe care tu, printr-o nefericită întâmplare, să le fi lăsat în urma ta.

Rulează în tăcere, prin ambuteiajele dimineții până-n passage du Désir. Când ajung în boulevard de Strasbourg, Anna se întoarce spre Daquin, cu ochii încrețiți într-un surâs.

– Daquin, persoana ta îmi amintește de cineva. Dar atunci eram mai tânără. Și disponibilă.

Ora 12:00
Biroul lui Daquin

– Să recapitulăm. Camioanele trebuie să sosească la granița franceză mâine, joi. Vameșii să facă în așa fel încât să apară la Sobesky spre ora 4:00 dimineața. Impermeabilele sunt descărcate. Asta o să le ia cam două ore. Un grup de la Stupefiante e acolo, la pândă, și acționează în funcție de ceea ce se întâmplă. Dar e sigur că vom aștepta puțin, înainte să intrăm în magazin. Golite, camioanele se îndreaptă spre garajul lor, Euroriencar, la Gennevilliers. Acolo conduce operațiunile șeful. El imobilizează tot ce mișcă și răscolește camioanele. Începând cu ora șase dimineața, sunt arestați vreo treizeci de turci, a căror listă am întocmit-o, și Moreira. Sper să-l pot înhăța și pe Oumourzarov, dar nu sunt nici pe departe sigur. Alt grup urmărește camioanele care pleacă spre Le Havre, improvizând în funcție de ceea ce găsim la Paris. Vor fi mobilizați în total două sute cincizeci de polițiști. Timpul care mi-a mai rămas vreau să-l folosesc la întocmirea de fișe pentru toți cei care urmează a fi arestați. O să mă folosesc de informațiile pe care le am cât și de acelea pe care urmează să le primim de la grupele însărcinate cu supravegherea întreprinderilor lui Moreira și Kutluer. Finalmente, voi pune totul la punct cu șeful meu. În caz de urgență, mă contactați acolo, sus. Dar vă sfătuiesc să vă luați o zi de concediu fiindcă o să aveți nevoie.

– Și vineri dimineață ce-o să facem?

– Pentru asta v-am și convocat azi. Attali e afectat grupului de supraveghere a lui Sobesky. Romero, grupului pentru Moreira. Iar eu îl arestez pe Kashguri. Lavorel, dumneata vii cu mine.

31

VINERI 4 APRILIE
În zori

Prima parte a serii a fost greu de trecut. Să aștepți. Să nu te atingi de Sol. Cu nervii întinși la maximum, Daquin nu e disponibil. Abia a trecut de ora 1:00 noaptea. E timpul să se îmbrace. Își caută arma de serviciu într-un sertar, la bucătărie, printre diferite ustensile de care nu se folosește decât rar, cum ar fi zdrobitorul de cartofi pentru piure sau cleștele pentru gheață. Asta l-a făcut pe Soleiman să râdă, după care s-a dus să se culce.

Daquin iese în stradă. Își simte pistolul sub bluzon și asta nu-i place. Când e înarmat are întotdeauna sentimentul unui posibil eșec. Și-n noaptea asta chiar despre așa ceva e vorba. O mașină mare, fără însemnele poliției, cu radio, doi polițiști în față, Daquin urcă în spate, direcția avenue du Maréchal-Lyautey. Ajung și opresc fără zgomot de-a lungul trotuarului, la douăzeci de metri de intrarea locuinței lui Kashguri. Radioul este branșat în permanență și zumzăie încetișor. Începe din nou așteptarea.

Ora 3:24

„Bosfor 4 către toate grupele Bosfor:

Convoiul de camioane s-a despărțit în două la înălțimea de la Brie-Comte-Robert. Două camioane țin direcția Paris. După cum a fost prevăzut, ne ocupăm de convoiul care se îndreaptă spre nord."

Ora 3:30

În mașina pe care o conduce Attali sunt patru persoane. Mașina oprește fără zgomot, exact în fața magazinului lui Sobesky, în dreptul intrării în curtea interioară a respectivului imobil. Parisot coboară, deschide poarta, mașina intră și se oprește în fundul curții. Comisarul Raymond, care conduce grupul, și Attali se întorc să închidă poarta la loc și rămân la pândă în spatele ei. Exact la înălțimea ochilor, o friză de mici flori geometrice, ajurată, în tabla porții. Loc ideal de pândă, cu condiția să nu te miști deloc.

Un loc ciudat, între oraș și pădure. La dreapta, ultimul rând de imobile pariziene, la stânga, primii arbori din pădurea Boulogne, aliniați perfect, niște arbori fără viață. La ultimul etaj al imobilului, șase ferestre mari, puternic luminate, câteva deschise. Se aude muzică aproape încontinuu. O muzică necunoscută lui Daquin, iraniană, în mod sigur, și apoi jaz.

– Keith Jarrett.

– Ce-ați spus, domnule comisar?

– Acolo sus, e un disc de Keith Jarrett. Nu recunoști sonoritatea pianului?

Inspectorii schimbă priviri între ei.

Pe partea pădurii, siluete. Doi adolescenți se apropie de mașina în care se află trei bărbați. Au ieșit la agățat. Unul dintre ei, foarte subțire, un amestec de provocare și neliniște. Daquin e interesat. Cam așa arăta probabil Sol, la Istanbul. Cei doi inspectori se simt stingheriți.

– Cărați-vă, amărâților.

Să nu scape din ochi ieșirea din imobil și pe aceea din parcare. Daquin își toarnă o cafea din termosul pe care l-a adus. Din când în când, apare câte un cuplu, plecând probabil de la

Kashguri, costum sobru, rochie lungă; ies și pleacă. Pe avenue du Maréchal-Lyautey, mașinile rulează încet, conduse de către un bărbat singur. Apeluri cu farurile, opriri, priviri, gesturi, cei trei bărbați fac pe mortul. Mașinile o iau din loc încetișor. Unul dintre inspectori moțăie. A doua cafea.

La ora 3:30, iese din imobil o fată în rochie lungă, neagră, jachetă albă, scurtă. Privește în dreapta și-n stânga, traversează. Daquin îi face un semn. Ea se îndreaptă spre mașina cu polițiști, urcă în spate, lângă Daquin. Dorothée Marty, foarte palidă sub casca ei de păr negru. Inspectorii se uită la ea prin oglinda retrovizoare.

– El e încă sus?

– Da. Acum o clipă mi-a spus la revedere în ușa apartamentului.

– Ce face?

– Trăncănește, trece de la un invitat la altul. Schimbă discurile.

– Fumează, bea?

– Nu, nu face cine știe ce. (O ezitare.) Lasă impresia că așteaptă. Vă așteaptă pe voi?

Ora 4:13

„Bosfor 2 către toate grupele Bosfor:
Cele două camioane au ajuns la destinație. Vor începe să descarce."

Ora 4:30

„Bosfor 1 către toate grupele Bosfor:
Antrepozitele sunt sub control. Calm și liniște."

Ora 4:32

Attali îi face semn comisarului și se repliază amândoi, fără zgomot, în mașina parcată în curte.

– A apărut ceva neprevăzut. Pe bărbații care descarcă îi recunosc în cea mai mare parte. Sunt turcii fișați de noi. Deci nu vor putea fi arestați acasă la ei, la ora 6:00, când vor ajunge acolo colegii noștri. Ce-i de făcut?

Ora 5:00

„Bosfor 1 către grupele Bosfor 6-32:

Cei care nu-și vor descoperi imediat obiectivul trebuie să ia legătura cu Bosfor 2 și să-i urmeze instrucțiunile."

Ora 5:45

Comisarul Nanteuil și Romero coboară pe boulevard Suchet, în fața domiciliului lui Moreira. Un imobil mare, ultramodern și luxos. Moreira ocupă parterul, în cel de-al doilea edificiu, spre grădină. Nanteuil și Romero fac suta de pași așteptând ora fatidică 6:00. O privire spre inspectorul care a rămas în mașină, la radio-recepție. Nimic de semnalat. Plecăm.

Interfonul. Apeluri insistente ca să-l trezească pe paznic.

– Poliția, deschideți imediat!

Paznicul deschide, e năucit. Comisarul își arată legitimația. Și o ia în fugă spre cel de al doilea edificiu. Parter, stânga. Sună. Nimic. Sună din nou. O voce de femeie, adormită:

– Cine-i acolo?

– Deschideți, doamnă, poliția.

În spatele ușii, tăcere mormântală. Romero ciulește urechea, încordat la culme. Aude, foarte slab, dar distinct, alunecarea unei uși-fereastră culisante. Îi explică, prin gesturi, comisarului: o șterge prin spate.

– Deschideți, sau sparg ușa.

Ea deschide. Cei doi polițai o împing, traversează apartamentul în pas alergător, trec de ușa-fereastră, traversează în goană grădina. În fund, un zid de piatră, înălțat cu un grilaj. Îl escaladează. Și, de partea cealaltă, tranșeea adâncă a unei căi ferate dezafectate. Urma proaspătă a unei alunecări și, în dreapta, în

fundul tranșeei, silueta lui Moreira, în halat, fugind pe traverse, în întuneric.

– El e?

– Da.

Își dau drumul în jos amândoi, prin alunecare. Aterizează brutal.

– Stai, poliția!

Moreira fuge în continuare. În fața lui, cam la cincizeci de metri, e un tunel. Cei doi polițiști se aruncă în urmărirea lui cât de repede pot. Moreira păstrează distanța. Intrarea în tunel e tot mai aproape.

– Stai că trag!

Un foc în aer. Apoi comisarul se oprește, genunchii îndoiți, brațele întinse. Romero face la fel. Trei focuri de armă. Moreira se prăbușește cu fața în jos. Nanteuil și Romero, în picioare, cu revolverul în mână, lângă cadavru, dezamăgiți. Deasupra tranșeei, lipită de grilaj, silueta unei femei.

Ora 5:50

E încă noapte, întuneric. Operațiunea începe. Un inspector rămâne la radio-recepție, în mașină. O mică echipă supraveghează intrarea în parcare. Șaisprezece oameni în total urmează să pătrundă în imobil. Doi inspectori intră pe o ușă de serviciu, un culoar lung, ies în curtea interioară. Nu se știe niciodată. Daquin rămâne lângă lift, cu doi inspectori de vreo patruzeci de ani, obișnuiți cu încăierările, și specialistul electronist care a lucrat acasă la Daquin în urmă cu două săptămâni. Ieri a fost aici ca să rezolve o bine gândită pană de ascensor și timp de peste o oră a pus la punct în cabină noi branșamente de circuite electrice, în așa fel încât acum să poată urca direct la etajul cinci, fără ajutorul unei chei. Toți ceilalți polițai, vreo zece, urcă pe scări. Lavorel e în fruntea grupului.

Daquin și cei doi bătăuși schimbă câteva cuvinte ca să le treacă timpul, constată că sunt cu toții rugbyști. Scârțâituri în walkie-talkie.

– Am ajuns în fața ușii.

– O.K.

Echipa lui Daquin blochează ascensorul. Specialistul trece la treabă. Demontează placa de protecție a circuitelor electrice. Conversația se învârtește în jurul jocului de rugby. Unul este înaintaș, linia întâi, celălalt, linia a doua, Daquin, linia a treia. Specialistul conectează branșamentele, îi face semn lui Daquin: e-n regulă. Și iese din ascensor.

Walkie-talkie: „Jos, suntem gata, e rândul vostru, sus."

Lavorel sună, bate în ușă.

– Deschideți, poliția!

E greu să auzi ce se petrece de cealaltă parte, e o ușă groasă. Mai întâi o voce cu un puternic accent străin:

– Ce doriți?

– Poliția, o percheziție, deschideți!

O umbră în vizor. Un inspector își arată legitimația.

– Domnul Kashguri nu este aici, nu vă putem deschide.

Walkie-talkie, încet: „E rândul vostru, ascensorul."

Daquin le face cu ochiul celor doi complici ai săi – acum la grămadă – apasă pe butonul de la etajul cinci. Ascensorul pornește. Cei doi iranieni sunt probabil înarmați. Momentul delicat va fi oprirea ascensorului la Kashguri.

Grupul de inspectori din fața ușii continuă să sune, să vorbească tare, să lovească din ce în ce mai tare în ușă. Ei anunță că vor trage cu pistolul în broască, unul dintre ei chiar și scoate pistolul...

Daquin și linia a doua sar împreună din ascensor, înaintașul îi acoperă. Cei doi iranieni se răsucesc, înainte de a se prăbuși, placați la picioare.

– Placaj impecabil, zice înaintașul, ca la antrenament.

Fără menajamente, Daquin îl ridică pe iranianul lui, cu un braț răsucit la spate.

– Poliția, deschide o dată ușa asta, dă-i zor!

E adevărat că seamănă cu portretul-robot. Dar și celălalt, de asemenea.

Ora 6:00

Un imobil vetust, în rue des Vinaigriers. Inspectoarea Danièle Ribout, o femeiușcă mică, energică și roșcovană urcă în tăcere

scara cu colegul ei, inspectorul Saval. Fac echipă de multă vreme, nu mai au nevoie de cuvinte ca să se înțeleagă. Ea face un gest: ca de obicei? El face din cap semn că da. Ajung la etajul trei. O ușă grea, cu vizor. Saval se pitește la perete, lângă ușă. Danièle Ribout se plasează în fața vizorului și sună de două ori ca și cum ar fi foarte grăbită. În spatele ușii se aude lipăitul picioarelor. Ea își ia un aer îngrozit și neajutorat.

– Vă rog să mă ajutați. Locuiesc exact deasupra dumneavoastră, sunt singură, de undeva curge apă și nu știu ce să fac.

Ușa se întredeschide. Cei doi inspectori sar înăuntru cu pistolul în mână.

– Poliția, nu mișcați!

De fiecare dată, aceeași mică satisfacție. O revanșă împotriva masculilor feroce.

Ușa e deschisă. Năvala polițailor în hol. Patru inspectori se ocupă de cei doi iranieni. Daquin indică cele două uși și scara interioară care urcă de aici, din hol.

– Grăbiți-vă. Trei grupe. Înainte de toate, găsiți-l pe Kashguri.

În imensul salon n-a mai rămas prea multă lume. La o masă de joc, cinci bărbați strâng în grabă bancnotele mototolite care se mai află pe masă. Trei tinere frumoase încearcă să se strecoare pe nevăzute pe culoar. Zadarnic. Și Bertrand doarme pe o canapea. Două fete asiatice, în rochie neagră și șorț alb de dantelă sunt în picioare în dreptul bufetului pe jumătate golit. Înțepenite. Într-o clipă vor începe să plângă.

– Poliția. Nu mișcă nimeni!

Daquin, cu trei inspectori, trece prin fumoar. Nimeni. În pas de fugă, în primul dormitor. Trei bărbați și trei femei își trag în grabă hainele pe ei. Haine răspândite în jur, machiaje stricate, anatomii aproximative, surpriză, neliniște, nimeni nu e la largul lui. Polițaii se distrează. Dar nici urmă de Kashguri. Restul apartamentului e pustiu.

Ora 6:38

„Bosfor 2 către Bosfor 1:
Descărcarea s-a terminat."

Ora 6:41

Attali tresare: l-a recunoscut pe turcul care tocmai s-a așezat la volanul unuia dintre cele două camioane. Alt turc urcă lângă el și camioanele pornesc. Aproape instinctiv:

– Trebuie să-i urmărim.

În curte, lucrurile încep să se precipite. Comisarul coordonează prin radio arestarea cât mai discretă a turcilor care se risipesc prin cartier. Să fie interceptați cât mai departe de magazinul lui Sobesky.

Attali iese din imobil, merge de-a lungul trotuarului, la două străzi mai încolo face stânga, găsește o mașină a poliției, fără însemne, cu un coleg aflat pe radio-recepție. Se așează alături.

– Să forțăm, poate avem noroc să ajungem din urmă camioanele.

Ora 7:03

„Bosfor 2 către Bosfor 1:

Am ajuns din urmă camioanele în zona Porte de la Chapelle. Începem filajul."

Ora 7:17

„Bosfor 2 către Bosfor 1:

Un camion iese la Gennevilliers, direcția Euroriencar, categoric. Celălalt continuă pe A 86, îl urmărim."

Ora 7:20

„Bosfor 2 către Bosfor 1:

Camionul iese la Nanterre."

Ora 7:28

„Bosfor 2 către Bosfor 1:

Camionul a intrat în curtea unui garaj, în rue de l'Avenir, la Nanterre. Așteptăm instrucțiuni."

Ora 7:43

Șeful Stupefiantelor trece pe jos prin fața cafenelei Reveil social. Attali, așezat la o masă lângă fereastră, își plătește consumația și iese. Merg alături și discută.

– Am trimis la Nanterre jumătate din efectivele pe care le aveam la Gennevilliers. După părerea dumitale, ce poate să însemne asta?

– Nu știu nimic precis.

Trec pe lângă garaj. O fațadă slinoasă cam deteriorată, un pasaj, iar în spate o curte mare unde se zăresc mașini într-o stare jalnică. Își urmează drumul până la mașina poliției, staționată în cealaltă extremitate a străzii. Un inspector tânăr se duce acolo în recunoaștere. Se întoarce.

– Am intrat în curte fără nici o problemă. Camionul e acolo, cabina e basculată și garajistul, un moșulică moșmondește ceva la motor. N-am reușit să văd ce făcea. Cei doi turci sunt așezați nițel mai departe, în curte, și fumează. Am aranjat să vin mâine să-mi repar mașina. Nimeni nu pare să fie nervos.

– Nițel cam deprimant.

– Trebuie totuși să mergem să vedem ce-i acolo. Trei inspectori și Attali. Controlul identității. Dacă turcii sunt pe listă, îi arestați. Și examinați camionul îndeaproape. Restul oamenilor noștri se vor apropia, gata să vă vină în ajutor. Țineți-vă pregătite pistoalele și walkie-talkie, nu se știe niciodată.

Inspectorii intră prin pasaj și se apropie de moșulică, în timp ce acesta e pe cale să deșurubeze o placă dreptunghiulară de tablă.

– Poliția, vrem să-ți punem câteva întrebări.

Moșulică îi dă cu tabla în cap lui Attali, acesta cade, cei doi turci țâșnesc în picioare și trag prin bluzoanele lor. Attali, atins la un braț, se târăște la adăpostul roților de camion. În jurul lui se trage întruna.

Walkie-talkie: Toți la garaj, cu arma în mână.

Exact în acest moment, sosesc camionetele societății Morora, mișcându-se încet, parchează cuminți în curte, urmate de vreo cincisprezece inspectori în pas alergător. Dezordinea e de nedescris.

Când șeful reușește să preia conducerea operațiunilor, toți șoferii camionetelor, nevinovații marocani, vizibil năuciți, sunt puși în cătușe și băgați în garaj. Cei doi turci și bătrânul garajist au dispărut. Attali reușește să se ridice în picioare, ținându-și mâna stângă însângerată. În fața lui, rezervorul camionului e demontat: o gaură larg căscată, accesul la fundul dublu și acolo, îndesați cu grijă, săculeții cu praful alb.

Ora 8:01

„Bosfor 1 către toate grupele Bosfor:
Am găsit praful alb. Mult. Foc verde pentru toate grupele."

EPILOG

Libération, 13 mai 1980:

„Duminică vor începe a fi cunoscute primele rezultate ale celui de al doilea tur al alegerilor pentru Parlamentul iranian, în care Partidul Republicii islamice al ayatolahului Béhechti este sigur că va obține victoria..."

Joi, 15 mai, ora 19:00
Rue du Château-d'Eau

De două zile, la Jussieu, continuă manifestațiile studențești. Forțe polițienești sunt concentrate în jurul facultății. Se spune că ar fi un mort. Cartierul din jurul Gării de Est este mult mai liniștit. Strada Château-d'Eau e aproape pustie când țâșnește o motocicletă. Doi bărbați cu căștile pe cap. Se opresc, cu motorul în funcțiune, în fața Asociației Muncitorilor Iluminiști, unde la această oră e plin de lume. Cel din spate coboară, bagă mâna în sacoșa din față și scoate un pistol-mitralieră. Înfipt bine pe picioare, trage o rafală în partea de sus a vitrinei, care se desface în bucăți, cu un zgomot asurzitor de sticlă spartă. Toți cei dinăuntru s-au aruncat jos, pe burtă. Cel care a tras își ridică viziera căștii, răcnește în turcă două-trei fraze. O nouă rafală. Apoi se

saltă în șa, pe locul din față, demarează și dispare. Poliția va fi la fața locului câteva minute mai târziu.

Vineri 16 mai, ora 8:00
Passage du Désir

Daquin e într-o dispoziție groaznică. E mai mult de o lună de când bate pasul pe loc. Într-adevăr, a reușit să dea o splendidă lovitură, întreaga rețea a căzut, cu toate legăturile conexe franceze și câteva legături în lumea finanțelor. Dar Kashguri s-a evaporat fără urmă. Ancheta a arătat că avea un Renault 5, lăsat în cea de a doua parcare a imobilului, a cărei ieșire dădea spre boulevard Suchet, pe care a folosit-o mai mult ca sigur, plecând în jurul orei patru, în dimineața de 4 aprilie. Pentru a merge să supravegheze sosirea mărfii? Numărul mașinii a fost difuzat tuturor secțiilor de poliție, dar mașina n-a fost găsită. Toate hârtiile lui Kashguri au fost puricate, toate cunoștințele sale interogate, dar fără rezultat. Omul s-a volatilizat pur și simplu, în noaptea de 3 spre 4 aprilie. Oumourzarov, care era la petrecerea lui Kashguri, a fost eliberat chiar în aceeași după-amiază. Aproape cu scuze. Nimic n-a putut fi reținut împotriva lui Sobesky. Asasinarea thailandezei a rămas neelucidată. Și-n noaptea asta, Soleiman n-a venit să doarmă cu el. Îi lipsește, chiar dacă-i displace s-o recunoască.

Daquin parcurge la iuțeală diferite note risipite pe biroul lui și dă peste cele ale inspectorilor de la Brigada Teritorială: sediul Asociației Muncitorilor Iluminiști a fost mitraliat ieri seară. Tiruri în sus, spre plafon. Două persoane rănite ușor de sticla spartă. Potrivit mărturiilor, autorul ar fi un anume Soleiman Keyder, militant al unei grupări turcești de extremă stângă; persoanele aflate în sediul Asociației l-ar fi recunoscut clar în momentul în care și-a ridicat viziera căștii sale ca să le strige: „Nu-i loc pentru fasciști în acest cartier. Dacă nu vă cărați, data viitoare vom trage în oameni!" Dat în urmărire.

Prima reacție a lui Daquin: În seara asta îl apuc de ceafă și-l pocnesc de nu se vede. A doua reacție: Dacă vreau s-o fac, trebuie mai întâi să pun copoii să-l caute. Ceea ce ar însemna să-mi iau adio de la el.

Vineri 16 mai, ora 9:00
Parohia Saint-Bernard

Soleiman sosește pe jos, cu nasul în vânt, fără să se grăbească. Vremea e frumoasă, turcilor le-a plăcut ce-a făcut în ajun. La două sute de metri de biserică, un francez care-l pândea îl prinde de braț și-l împinge în cea mai apropiată cafenea.

– Te caută copoii. Azi-dimineață, la ora 6:00, s-a făcut o percheziție la Thévenard, cel care-ți primește corespondența. Doi polițai te așteaptă în fața bisericii. Fasciștii susțin că tu ești cel care a tras cu mitraliera în sediul asociației lor.

– Și?

– Noi nu te întrebăm nimic. Noi credem că e o provocare, ori a copoilor, ori a fasciștilor. O nimica toată. Te ducem câteva zile la țară, exact cât ne trebuie ca să aranjăm lucrurile. Nu vorbești cu nimeni, Soleiman. Nu riscăm să intrăm în rahat tocmai acum, când suntem pe punctul de a câștiga legalizarea.

– Bineînțeles că nu vorbesc.

Un telefon. După zece minute, o mașină. Doi francezi, amici din Comitet, stau în față. Soleiman urcă în spate. Traversarea Parisului e destul de amuzantă. A fost cu totul un mort în Jussieu și asta a înfierbântat Cartierul Latin. Tururi și retururi multiple pentru a evita cordoanele poliției instalate pe toate marile artere. Înfundat pe canapeaua din spate, Soleiman e dintr-o dată înspăimântat de ideea că ar putea fi dus în fața lui Daquin, între doi polițai.

La ora 11:30 călătoria se sfârșește în fața unei foarte drăguțe case de piatră, într-un sătuc din Vexinul francez. O poartă mare de lemn. În spatele casei, ascunsă de privirile tuturor, o grădină foarte mare, plină de pomi fructiferi, unii în floare. O femeie grasă iese din bucătărie, o mauritaniană cu pielea galbenă, toată numai zâmbet.

– Uite, Maria, ăsta-i tânărul pe care ți-l încredințăm.

– Ce drăguț e! Nici o grijă, o să mă ocup de el cum se cuvine.

– Bine, noi plecăm. O să dăm un telefon în seara asta.

– Nu plecați! N-am nici haine, nici bani...

Cum să spună că se simte pierdut cu totul? Și că îi e frică de Maria?

– Ți-am zis că am avut noi grijă de toate. Maria o să cumpere tot ce trebuie și o să gătească. Tu te poți plimba prin grădină, dar nu ieși în sat. O să găsești în camera ta haine și tot ce-ți mai trebuie.

Soleiman se uită lung după mașina care a plecat. Maria închide poarta. Totul se desfășoară cam repede pentru el, nu reușește să înțeleagă.

– Într-o oră e gata masa, spune Maria.

Soleiman îi zâmbește. Cel puțin din acest punct de vedere sunt asigurat. Vremea e frumoasă. Face câțiva pași prin grădină, se lungește pe iarbă, la soare, și adoarme.

Sâmbătă 17 mai, ora 22:00
La Sancerre

În bistro nu e prea multă lume. Daquin și Steiger sunt singuri la o masă pe terasa închisă, intimă, lambrisată cu lemn de culoare deschisă. Mănâncă pulpă de miel umplută cu drob, o minunăție. Cu un vin rece de Brouilly. După un lung ocol prin Orientul Mijlociu, conversația se întoarce la destrămarea recentă a filierei turcești.

– Prietenii dumitale nu sunt prea cooperanți. Ceea ce este păgubitor. N-am putut nici măcar să-l interoghez pe Baker la închisoarea lui.

– Știi bine că a fost asasinat.

– Într-adevăr, asta mi s-a spus. Omorât sub duș, de către un drogat. Nu l-ați ajutat și voi puțin ca să moară? Sau își începe o nouă carieră, sub un nume nou, în America de Sud?

– (Steiger ezită puțin.) N-ai idee ce furtună ai declanșat în microcosmosul serviciilor secrete americane.

– Ba da, o mică idee am. S-ar putea spune, de exemplu, că Baker lucra în continuare pentru CIA. El aparținea clanului care hotărâse să folosească drogurile împotriva comunismului și a Uniunii Sovietice. Când așa ceva iese la iveală, se produce întotdeauna un pic de dezordine, și ceilalți, cei care sunt împotriva

utilizării traficului de droguri, susținând metodele clasice, pot să profite. După toate socotelile, cred că Baker trebuia lichidat.

– Nu ăsta-i lucrul cel mai jenant în cazul lui. Genul acesta de conflict între clanuri rivale este unul dintre cele clasice la CIA și ei se pricep să-l administreze. Nu, Baker a făcut ceva încă și mai rău pentru imaginea CIA. Continuând să lucreze ocazional pentru Agenție, a organizat un comerț pe cont propriu, extrem de rentabil, de casete video, genul porno violent: schingiuiri și crime în direct, garantat autentice. Și fondul de la care a plecat era constituit de înregistrările pe viu ale supliciilor la care-i supunea Savak pe opozanții regimului Șahului, la Teheran, pe când Baker se afla acolo, la post. Se spune că filma el însuși. Se pare că erau bărbați arși de vii pe plăci încinse la foc, iar alții cărora li se jupuia carnea de pe oase cât încă erau în viață. Nu mai vorbesc de violurile colective – femei și copii – în fața soților și a taților. Aparent, americanii se obișnuiesc cu faptul că funcționarii lor colaborează, la capătul lumii, cu torționarii, dar ca asta să se transforme în comerț video porno le e mult mai greu să admită. În sfârșit, CIA n-a vrut să-și asume riscul.

Daquin e paralizat.

– Și eu, care n-am știut nimic din toate acestea... Găsești că e normal? În sfârșit, știu pentru ce s-a dus Virginie Lamouroux la New York. Frank, trebuie neapărat să am acces cât mai repede posibil la aceste casete!

– Nu știam că ai asemenea gusturi.

Daquin îi zâmbește.

– Băiete, două cupe de șampanie. Ce iei la desert?

Duminică 18 mai, ora 1:00
Villa des Artistes

Daquin doarme profund când sună telefonul. Ridică receptorul, se uită la ceas. Ora 12:45. Gol până la brâu, sprijinit de perete, cu pilota peste picioare.

– Ascult.

– Soleiman.

Mașinal, Daquin se uită la blonda drăguță, durdulie, de alături care, cu fața boțită de somn, începe să se trezească.

– Daquin, știu pentru ce a venit Ali Agça în Franța.

– Dă-i drumul.

– A venit să-l asasineze pe Papa.

– Explică-mi mai clar. E târziu. Dormeam.

– Sunt la țară. Stau degeaba, n-am nimic de făcut. Îmi petrec serile dormitând la televizor. Eu sunt foarte atent, dar nu se vorbește decât despre asta pe toate canalele: Papa, la Paris, la sfârșitul lunii. Și dintr-o dată, în seara asta, mi-am amintit de ceva. Agça a fugit din închisoare în noiembrie 1979, pe când Papa făcea o călătorie în Turcia. Într-o scrisoare pe care a trimis-o la *Milliyet* spunea că a evadat fiindcă voia să-l ucidă pe Papa, simbol al Occidentului, sau cam așa ceva. Nu-mi amintesc prea bine pentru că atunci eram și eu fugărit și pe urmă mi se părea ceva de necrezut, dar tu ai putea să verifici. Poate că e o coincidență, poate că nu. Mă mai asculți?

– Bineînțeles.

– Adio, Daquin.

Luni 19 mai, ora 8:00
Passage du Désir

Lavorel, în costum sobru, cravată, servietă, însoțit de un comisar de la Financiar, vine să-i aducă lui Daquin raportul asupra actelor ridicate de la Kashguri. E teribil de serios și regulamentar. Daquin intră în joc, așezat în fotoliu își îndreaptă spinarea.

– Veți vedea, domnule comisar, cum am reușit, cu ajutorul hârtiilor de tot felul de la Kashguri, să ne facem o idee precisă despre felul în care funcționează Banca Ciprului și a Orientului. Aceasta finanțează traficul de arme pe direcția Turcia și Liban și organizarea filierei turcești. Este de asemenea banca de depozite a celor mai cunoscuți traficanți de droguri din Siria și Liban. Cu acești bani negri banca asigură în parte finanțarea de bacșișuri și diverse comisioane pe care le varsă întreprinderile europene care lucrează cu ea în Orientul Apropiat și în Orientul Mijlociu și

dintre care cea mai importantă este Banca Parillaud. O altă parte din acești bani este reciclată de Parillaud prin investiții în Orientul Mijlociu. Aveți în raport toate detaliile. Dar n-am găsit nimic prin care să putem dovedi că acest Kashguri ar fi fost implicat și în alt fel în filiera turcească. Financiar, da, dar nu șef de orchestră, nimic nu ne dă dreptul s-o spunem.

– Îți mulțumesc pentru calitatea și claritatea muncii dumitale. Care crezi că ar putea fi urmările acestui raport?

Lavorel tace și se uită spre comisarul lui, care-l îndeamnă să continue:

– Fiindcă suntem între noi, pot să vă spun. Probabil nule. Legea nu ne permite să acționăm împotriva băncilor care spală banii murdari. Și cine ar îndrăzni să se atingă de Parillaud?

– Încă un cuvânt, Lavorel. Unde-ai ajuns în legătură cu Anna Beric?

– Mi-a spus tot, așa cum convenisem. Acum începem să-i convocăm pe fabricanții în cauză. Va dura mult, dar vom ajunge la redresări fiscale uluitoare.

– Îmi confirmi că nu se află nimic printre hârtiile lui Kashguri care să o poată lega pe Anna Beric de filiera turcească?

– Nu, nimic. Anna Beric nu apare decât în măsura în care folosește Banca Ciprului și a Orientului pentru a scoate bani din Franța, ca de altfel și unii fabricanți.

– Cred că va trebui să acceptăm punerea ei în libertate. Care-i părerea dumitale?

– Ar fi și greu s-o evităm. Avocații ei i-au și cerut acum două zile judecătorului punerea ei în libertate. În ce mă privește, nu mi-am exprimat părerea până azi.

– Din partea mea, nu există nici o obiecție. Îți semnalez totuși faptul că o voi ține sub observație și că judecătorul a aprobat urmărirea telefonică.

Luni 19 mai, ora 11:00
Brigada de Stupefiante

O ședință la vârf, șeful Stupefiantelor, Ministerul de Interne, Criminalistica, Vizite Oficiale. Daquin expune un raport asupra

lui Ali Agça. El a optat pentru un expozeu strict cronologic: supravegherea patiseriei, fotografii, identificare și atestate astfel prezența în Franța și legătura cu filiera drogurilor. Raportul poliției turcești. Pentru trei dintre crimele comanditate de traficanți, convingerea că executantul a fost Ali Agça, ținând seama de *modus operandi*, care este al său.

După 4 aprilie, nimic. Daquin explică succint munca istovitoare pentru a construi un dosar solid împotriva traficanților și a plasatorilor francezi, în total vreo șaizeci de persoane, împotriva asasinilor Virginiei Lamouroux și doamnei Buisson, servitorii lui Kashguri, oamenii lui buni la toate. Dificultatea de a scoate la iveală circuitele financiare plecând de la hârtiile confiscate lui Kashguri. Căutarea zadarnică a aceluiași Kashguri, aproape peste tot în Franța, zeci de persoane interogate fără rezultat. Eșecul suferit cu societatea Turkimport, finalmente scoasă din cauză. Și, pentru a completa întregul, cei doi inspectori, care au lucrat cu el de la început și care deci sunt la curent cu dosarele, sunt scoși din circuit pentru un timp: Attali, fiind rănit, e adevărat, ușor, și Romero, supus unei anchete a IGS, ca urmare a morții lui Moreira. Norocul lui că e un prost țintaș! Încât, el, Daquin, n-a avut timp să se ocupe de Ali Agça. A reluat dosarul abia acum câteva zile. Prima etapă – completarea raportului poliției turcești, un raport mai mult decât succint. Cercetarea presei turcești. Și, în acest punct, Daquin dă citire, în traducere franceză, scrisorii lui Ali Agça trimise la *Milliyet*, datată noiembrie 1979, în care acesta explică de ce îl va omorî pe Papa, comandorul cruciaților. Un lung discurs înflăcărat, naționalist, islamist, antioccidental. În concluzie, plauzibil.

Cei prezenți sunt consternați. Papa sosește la Paris pe 31 mai. Nu mai rămân decât douăsprezece zile pentru ca Ali Agça să poată fi găsit sau ca să avem certitudinea că a părăsit teritoriul francez.

Libération, 20 mai:
CĂLĂUL DROGURILOR

„Ayatolahul Sadegh Khalkhali a declarat duminică la Radio Teheran că și-a reluat sarcina de șef al Serviciului iranian

de Stupefiante... Pe 14 mai, la patru zile după numirea sa, ayatolahul își dăduse demisia din funcția de șef al serviciilor de luptă contra stupefiantelor pe considerentul că puterile sale juridice erau limitate. Președintele iranian, Dl. Abolhassan Bani Sadr, i-a cerut vinerea trecută să-și reconsidere poziția. Ayatolahul Khalkhali a indicat ca prim mare succes al său capturarea de către funcționarii lui a 900 de kilograme de opiu și arestarea traficanților."

Marți 20 mai, ora 8:00
Roissy

Attali se îmbarcă pentru New York. FBI caută să identifice victimele și criminalii, filmați în direct pe mai bine de trei sute de casete video. Cele înregistrate la Teheran au fost clasate „secret-apărare", dar Attali are liber acces la toate celelalte și un agent al FBI îl va ajuta să le trieze.

Daquin pleacă pentru două zile la Istanbul. Prima întâlnire cu poliția turcă, amânată mult timp din cauza divergențelor de păreri dintre Franța și Turcia privind asasinarea lui Sener. Dar devenind, în sfârșit, posibilă după ce, la 14 mai, guvernul francez a recunoscut oficial responsabilitatea teroriștilor armeni. Două zile pentru a duce poliției turce toate informațiile suplimentare pe care le-ar fi dorit privind filiera turcească. Și pentru a obține, în schimb, tot ce se poate asupra lui Ali Agça.

Romero îl conduce la Roissy.

– Fă ce crezi, Romero, descurcă-te. Când mă întorc, vreau ca turcii să ni-l fi livrat pe Agça. Kashguri a fost lăsat să fugă. Unu, nu doi.

La Brigada de Stupefiante, alături de Romero se află vreo zece inspectori. Obligația să obțină rezultate, carte albă privind metodele.

Grangurii de la Vizite Oficiale și de la Ministerul de Interne studiază din nou toate dispozitivele de securitate prevăzute pentru vizita Papei.

Miercuri 21 mai, ora 22:00
Roissy

Neras, mort de oboseală, cu hainele boțite, Romero vine să-l întâmpine pe Daquin. Aeroportul e aproape pustiu. Daquin aruncă o privire critică la ținuta lui Romero, dar e mai bine dispus decât la plecare.

– A fost bine la Istanbul?

– Frumos, un oraș frumos. (Un gând bun pentru soția directorului de la Institutul de Studii Anatoliene, micul hotel de lemn de la picioarele catedralei Sfânta Sofia, pescărușii în clopotnițe, masa întunecată a bisericii pe cerul limpede, tonalitățile radiofonice ale muezinilor.) M-am întâlnit cu polițiștii care-l cunoșteau pe Agça. După ei, Agça e destul de pornit ca să-și fi făcut efectiv planul de a-l asasina pe Papa și destul de lucid ca să-și atingă scopul. Dimpotrivă, dacă e să ne luăm după sticleții turci, e un trăgător nepriceput, ceea ce și explică faptul că trage întotdeauna de aproape. Asta ne mai lasă o șansă. După evadarea sa din noiembrie trecut, s-a instalat în Germania. Ei cred că e și acum acolo. În rest, nici o pistă. Și pe-aici?

– Am reluat toate interogatoriile. N-am închis ochii de ieri dimineață. Rezultate: miercuri 5 martie, ziua în care a fost fotografiat, Agça sosea la Paris, venind, se pare, din Germania. Apoi a dispărut fără urmă. Turcii nu cred că locuiește la Paris. Un amănunt, poate interesant: nu știe boabă de franceză. I-am identificat pe cei doi bărbați care-au lipit afișe pe lângă cafeneaua Gymnase, în legătură cu asasinarea lui Osman Celik, și-au scuipat tot. Agça este asasinul lui Celik. Se afla aici ca diversiune și ca să-și acopere fuga. Nici măcar n-a mai avut nevoie. În aceeași seară a și plecat cu o mașină, însoțit de numitul Celebi, micul traficant al cărui corp l-am identificat la Rouen. Deciziile ca Sener și Celik să fie asasinați au fost luate de șeful filierei din Franța, pe care nici un turc nu l-a întâlnit niciodată. Numai el putea să ia legătura cu Agça. El își transmitea ordinele prin corespondență către doi turci care țineau prăvălii, post-restant, scris în turcește. Când ăștia doi aveau ceva de spus sau de întrebat, se ajungea la el prin Moreira și Kutluer.

– Bine protejat.

– Așa s-ar părea. Turcii nu știau că Celebi a fost executat și nu pot înțelege de ce. Da. Asta-i tot ce-am reușit să scoatem în două zile de interogatorii neîntrerupte. Nu sunt niște îngerași. Suntem noi obosiți, dar nici ei n-o duc mai bine.

– După puținul pe care-am reușit să-l văd la ei acasă, trebuie să fi câștigat efectiv o anume rezistență la interogatorii în forță, chestie de obișnuință. Ce crezi, ar mai fi ceva de scos de la ei?

– După părerea mea, nu.

Joi 22 mai, ora 8:00
Passage du Désir

Attali, sosit primul, și-a procurat cu dificultate un televizor, un magnetoscop, a pregătit caseta. Și i-a așteptat. Încordat, obosit, încă puțin năucit de ceea ce văzuse timp de două zile. Romero, Lavorel, apoi Daquin intră, se instalează în jurul mesei.

Attali deschide televizorul, pune caseta.

Fata este acolo, copilăroasă, dar de pe acum blazată, șezând în pielea goală pe marginea patului, un pat mare, alb, din mijlocul camerei, toată în oglinzi. Într-un colț, un fotoliu Louis XV, în fund, un frigider nu mai înalt decât o masă. Pe frigider, pahare, cupe, diverse. Ea își leagănă încetișor picioarele îngânând o melodie. Bărbatul intră. Este și el în pielea goală. Ea îl privește cu atenție, îl cercetează. În jur de patruzeci și cinci de ani, ceafă de taur, gras, cu fundul mic și picioare slăbănoage, început de chelie, dar pieptul păros, o adevărată blană roșcată. Ea îi surâde și face un gest spre el. El, cu o mină pofticioasă, pășește ca halucinat, lunecând, se îndreaptă spre frigider, îl deschide, își toarnă o porție generoasă de whisky, „Vrei și tu, păpușă?" și înalță paharul spre ea. Gestul este prea larg, câteva picături din pahar se revarsă pe mocheta albă, groasă. Ea face din cap semn că nu, fără să rostească nici un cuvânt, mereu surâzătoare. El bea, lasă paharul să cadă pe mochetă, se apropie de ea, se aruncă pe pat râzând.

Ea îl răstoarnă pe burtă, i se așează pe șale, e neverosimil de fragilă pe lângă el. Începe să-l maseze, mieunând dulce ca să

imprime un ritm mișcărilor. El se lasă masat, grohăie de plăcere, o încurajează: „Mângâie-l pe tăticu'." Ea se întinde pe spatele lui, îl mușcă de gât, de urechi. Corpul lui se mișcă încet, bărbatul scoate niște sunete abia auzite, se agață cu degetele de mochetă. Ea îl întoarce pe spate. Arată mulțumit. Ea îi masează cu gingășie sexul. Bărbatul se ridică în coate. Privește trupul micuț al fetei care abia reușește să-și mențină echilibrul, se întoarce spre oglinzi zâmbind într-acolo. Toarce ca un motan. Ea este absorbită cu totul în ceea ce are de făcut, acum în liniște. O face cu seriozitate. Fața ei e mai atentă, zâmbetul puțin încremenit; pândește din ochi reacțiile celuilalt.

Dintr-o dată, bărbatul se simte cercetat. Pare să se trezească dintr-un somn lung, dar ochii lui sunt sticloși. Fata își urcă încetișor mâinile spre sânii bărbatului și începe să-i ciupească delicat, cu blândețe. Gemetele de plăcere de până acum se preschimbă într-un vaier prelung. El se ridică, ea cade pe pat. E cuprins de frică, a intrat în panică. Ochii dilatați. Urlă: „O să mă ucidă!" Cu mâinile la ochi, se chircește, apoi începe să arunce cu picioarele în direcția fetei. Ea întreabă: „*It's a game?*" Încă mai surâde, dar pare puțin neliniștită. Se ferește de lovituri și încearcă să-l liniștească, să-l culce, mângâindu-l pe umeri, pe piept, „*Remember, I am your baby*". Dar el răcnește din nou: „Să nu crești, să nu crești!" Apoi o apucă de gât, o zgâlțâie, o răstoarnă pe pat, și strânge, strânge. „N-o să-mi vii tu de hac." Ea se zbate puțin, nu mult, este strivită sub greutatea lui. Nu mai poate să strige. Un minut, două, și nu se mai mișcă deloc...

Banda s-a terminat.

– Deci e Bertrand. (Romero și Daquin se uită unul la altul.)

– Porcul ăsta nenorocit s-a drogat rău de tot și-a luat-o razna.

– Eu îl văd mai curând pe Kashguri.

– Probabil că se află într-un colț, îndopat cu heroină, holbându-se. Apoi, amândoi s-au trezit. Au luat cadavrul, l-au înfășurat în ce au găsit. Fata era mică de tot. S-au îndepărtat de club Simon prin străduțele din spate, pustii noaptea, ca să arunce corpul cât mai departe posibil, dar fără să traverseze rue du Faubourg-Saint-Martin care e mult mai frecventată. Au urcat în

ultimul imobil, au găsit ușa de la atelierul lui Bostic prost încuiată, au ascuns cadavrul sub teancul de pantaloni și-au tras ușa în urma lor. Hainele le-au aruncat în altă parte sau le-au dat la Armata Salvării. Și cum abia ieșiseră de sub beția drogului, au uitat caseta video. VL trece și o ia. Cam așa trebuie să se fi petrecut lucrurile.

– Oare Bertrand ne-ar putea conduce la Kashguri și la Ali Agça?

– Stați puțin. Asta nu e încă totul. Trebuie să vă spun unde am găsit caseta. Casetele video ale lui Baker au fost împărțite de FBI în trei serii: prima serie, casetele filmate la Teheran, strict secrete, la care n-am avut acces. A doua serie, fondurile comerciale. Am lucrat cu un agent al FBI, care m-a ajutat să triez. Au fost eliminate toate cele cu băieți fiindcă eu căutam crima asupra unei fete. Am vizionat în mare viteză vreo sută de casete. Nici nu mi-aș fi închipuit că sunt posibile asemenea... O fetiță cu sexul și anusul tăiate cu lama în fâșii... Dar să trec peste asta. La capătul vizionării, nimic. Atunci băieții de la FBI mi-au zis că mai există și o a treia serie, casetele particulare ale lui Baker, pe care nu le reproducea pentru difuzare comercială și pe care FBI crede că le folosea ca instrumente de presiune sau de șantaj. În total, vreo douăzeci, în general scene obișnuite, adultere clasice sau amoruri homosexuale.

Daquin râde.

– Fără-ndoială că aici m-aș fi aflat, în această colecție.

– Ați fi fost într-o companie selectă. Se pare că este și o casetă cu soția unui ministru francez. N-am avut voie s-o văd. În această serie, am găsit caseta Bertrand.

De câteva clipe, așteptau cu toții bomba. Se instală o mică pauză, cât aceasta să fie digerată.

– Dacă, în ochii lui Baker, Bertrand prezenta atâta importanță încât acela considera că merită să aibă în dotare un mijloc de presiune asupra lui, înseamnă că Bertrand ar putea deține un loc important în filieră.

– Pornind de aici, lucrurile ar fi putut să arate cam așa: VL trece pe la club Simon, unde are întâlnire cu Kashguri. Studioul este gol. Ea aruncă o privire la caseta rămasă la locul ei și i-o

duce lui Baker, având cunoștință despre micul lui comerț, dar neștiind cine e Bertrand. Baker cumpără caseta și pune la cale asasinarea lui VL ca să-l protejeze pe Bertrand.

– Ce mă deranjează în această versiune este partea prea mare de neprevăzut.

– Și, pentru moment, nici nu suntem prea siguri că Osman Kashguri ar fi fost la club Simon în timpul crimei.

– Nu suntem siguri, dar e mai mult decât probabil să fi fost. El este abonatul. Și tot el este acela pe care l-au recunoscut thailandezele.

– Dar poate să fi fost și altfel. VL lucrează de mult timp cu Baker. Ea este aceea care i l-a indicat pe Sobesky drept fraierul ideal și a rămas în casa lui pentru a-l supraveghea. Potrivit instrucțiunilor lui Baker, ea îi întinde o cursă lui Bertrand și-i dă întâlnire la club Simon. Amintiți-vă: ea îl părăsește pe Sobesky-fiul pentru o întâlnire importantă. Face-n așa fel încât Bertrand să bage-n el mizeriile alea, știind în ce hal va ajunge. Chiar până la crimă, cu atât mai bine. În timp ce Bertrand se ocupă de cadavru, ea fuge la New York cu caseta.

– Și atunci, Bertrand e acela care pune la cale asasinarea ei de către Kashguri?

– Sau care aranjează să fie asasinată în stil Kashguri. Acesta îl are la mână pe Bertrand pentru că este la curent cu uciderea thailandezei. Acesta e mesajul pe care vrea să i-l transmită, dându-ne alibiul lui pentru seara de 29 februarie. Răspunsul lui Bertrand: îl are la mână pe Kashguri punându-i în cârcă uciderea lui VL.

– Cum integrezi în schema ta dejunul din 14 martie?

– Baker îl convinge pe Kashguri s-o omoare pe VL, când află, datorită telefonului lui Attali, că poliția se ține de coada lui.

– De fapt, nu ne-am prea ocupat de Bertrand.

– Ni s-a ordonat să n-o facem.

– Știți bine că nu e un motiv suficient. Eu m-am fixat pe Kashguri. Ar fi trebuit să anchetăm trecutul lui Bertrand. Sunt sigur că l-am fi găsit undeva, între Teheran și Istanbul, prin anii șaptezeci și amestecat în traficul CIA. Dacă nu cumva e membru

al propriilor noastre servicii secrete. Dar e deputat, apărat de imunitatea parlamentară. Va fi foarte complicat.

Daquin îi telefonează șefului Stupefiantelor, în timp ce Romero face cafeaua pentru toată lumea.

E trecut de ora 17:00 când Daquin și echipa lui se prezintă acasă la Bertrand. Ziua s-a consumat cu diverse telefoane. A fost nevoie de serioase demersuri pentru ca Daquin să obțină autorizarea de a-l interoga imediat pe deputat, înainte de a putea fi inculpat și arestat. În cele din urmă, a fost luată legătura cu secretara, la biroul lui Bertrand de la Adunarea Națională. După ce a primit un telefon, în jurul orei 15:00, Bertrand a plecat imediat acasă lăsând vorbă să nu fie deranjat sub nici un motiv.

– Cine i-a dat telefon?

– N-aș ști să vă spun. Un bărbat, cu un accent străin.

Ascensorul. Ușa apartamentului este închisă. Soneria sună. Nimic. Daquin trimite după portăreasă. Ea deschide. Îl găsesc pe Bertrand în biroul lui, fără suflare, în fotoliul mare de piele, un glonț în cap, pistolul pe jos. Ancheta va decide că a fost o sinucidere.

Cine a telefonat sau a pus să fie dat telefonul? Un amic politic? Un polițai? Anna Beric? Erwin?

Vineri 23 mai, ora 15:00
Passage du Désir

Cu un ochi distrat, poți citi în *Libération:*

„...Nu fără temei s-ar putea spune că șeicul Khalkhali se achită conștiincios și strălucit de o sarcină în aparență modestă pentru un bărbat hotărât să-i extermine pe dușmanii islamului... Douăzeci de execuții miercuri, nouă joi: șeicul nu și-a dezamăgit admiratorii... Cei treizeci de condamnați fuseseră acuzați ca făcând parte dintr-o bandă internațională care vindea droguri pe tot întinsul Iranului și care avea legături cu contrarevoluționarii din străinătate."

*

Greu încercat de călătoria la New York, Attali și-a cerut câteva zile de odihnă, pe care le petrece la Antony, în familie. Romero și-a luat și el o zi liberă. Băieții de la Vizite Oficiale i-au frecat zdravăn pe cei doi valeți ai lui Kashguri, dar în zadar. Singur în biroul lui, Daquin studiază fotocopiile după acte și alte hârtii personale ale lui Bertrand. Fără mare convingere. Sfârșitul unei anchete este întotdeauna amar, dar în cazul de față el se simte cu totul demobilizat. Kashguri și Agça au dispărut, și pentru moment nu are nici măcar umbra unei piste. Baker a murit, la New York, și nici nu l-a văzut măcar o singură dată. Bertrand s-a sinucis, sau „a fost sinucis", înainte să-l fi arestat. Frustrare după frustrare.

În ușa biroului apare Romero.

– Aș putea să vă deranjez câteva minute, șefu'?

Daquin face semn că da.

Romero dispare și revine, poftind-o să intre pe o femeie – o claie de păr roșu, creț, pielea albă, ochii aurii. Daquin se ridică, fascinat.

– Șefule, v-o prezint pe Yildiz, vrem să ne căsătorim și vă rog să-mi fiți martor la căsătorie.

După ce pleacă cei doi, Daquin își închide dosarele și se decide să-și ia pe loc week-end.

Luni 26 mai, ora 10:00
Passage du Désir

Cei de la Vizite Oficiale au de lucru până peste cap.

– Toate măsurile de securitate au fost revăzute și întărite. Avem două șanse. Una, că Agça nu vorbește franceza și va fi foarte izolat, cu atât mai mult cu cât i-ați arestat pe aproape toți cei care-l cunoșteau la Paris. Am pus sub supraveghere restul de militanți ca și sediile pe care le deține la Paris extrema dreaptă turcă, dar deocamdată fără rezultat. A doua, că Agça este un prost trăgător. Dacă reușim să-l ținem mereu pe Papa departe de contactul cu mulțimea, catastrofa poate fi evitată. Sunt prevăzute deplasări cu elicopterul și cu automobilul. Toate intrările vor fi

sever controlate: numai cu invitație sau cu permis special. Au fost convocați douăzeci de mii de cercetași voluntari, peste cei trei mii de CRS și cinci sute de inspectori în civil. Vor fi două momente delicate căci cu greu vom reuși să-l ținem pe Papa la distanță: întâlnirea cu cei din comunitatea poloneză, la Champs-de-Mars, și vizita la Saint-Denis, unde Papa se întâlnește cu imigranții... cunoașteți genul.

– Cu atât mai mult cu cât, una peste alta, Agça aduce mai mult a imigrant... și mai puțin a polonez.

– Pentru Saint-Denis, am informat municipalitatea, care a făcut apel la serviciul de ordine al Partidului Comunist.

– Atunci înseamnă că va fi bine.

– Toate polițiile din Franța au primit o fotografie a lui Agça. Dar până acum n-am obținut nimic. Din partea dumneavoastră?

– Din partea noastră, nimic. Ca să spun drept, de la moartea lui Bertrand, nu mai am nici o idee. Sunt cam demobilizat.

Un telefon de la șeful Stupefiantelor. A fost informat că Iranul a cerut oficial extrădarea lui Kashguri ca traficant de droguri. Daquin își face o cafea și, adâncit în fotoliul lui, se lasă în voia gândurilor văzându-l pe Lespinois cum manevrează energic în aceste momente. Cu islamiștii, împotriva Băncii Parillaud. Ca CIA, în Afghanistan, împotriva sovieticilor... Traficul de droguri – o piesă deloc neglijabilă în strategiile confuze. Și dintr-o dată, îi vine o idee. Se bagă în dosarele lui, găsește adresa și telefonul lui Oumourzarov, sună la biroul lui din La Défense. Răspunde secretara. Așteaptă un timp.

– Oumourzarov la aparat. Ce doriți de la mine, domnule comisar? (Întrucâtva agresiv.)

– Aș dori să vă întâlnesc și să am o discuție cu dumneavoastră. Demersul meu nu este câtuși de puțin oficial și, ca să fiu sincer, nu mi-am informat superiorii, care în mod sigur nu m-ar fi autorizat să vă abordez.

O lungă tăcere.

– Mâine, la aperitiv, ora 19:00, acasă la mine. Cunoașteți adresa.

Marți 27 mai, ora 19:00
Enghien-les-Bains

Daquin sună. Un declic, poarta neagră, impresionantă se deschide, el intră. Un servitor, pantaloni negri, vestă albă, îi vine în întâmpinare, „Domnul vă așteaptă în grădină", și îl conduce la malul lacului. Acolo, sub un castan, peluză, masă și fotolii de grădină. Lacul gri-albăstrui printre trunchiurile arborilor. Zid de piatră, apa clipocind. Oumourzarov se ridică să-l primească și-i strânge mâna. Tipul clasic al omului de afaceri, tânăr și dinamic. Daquin își amintește că l-a zărit pe 4 aprilie, în apartamentul lui Kashguri, apoi prin birourile Brigăzii Stupefiante, înainte de a i se fi dat drumul, după intervenția hotărâtă a Ministerului Apărării.

– Încântat să vă cunosc, domnule comisar, în circumstanțe să zicem acceptabile pentru mine. Mi-ați făcut câteva probleme în ultimul timp, dar încă și mai multe i-ați făcut guvernului dumneavoastră. Oare dumneavoastră sunteți la originea campaniei de presă anglo-saxone care denunță violarea de către guvernul francez a embargoului asupra armelor cu destinația Iran?

– Nu, n-am nimic de-a face cu această campanie. În acest domeniu, guvernul meu face exact ceea ce crede că e mai bine de făcut. Nu v-am ieșit în cale decât atunci când a fost vorba despre Carim și Bodrum, pe care îi cunoașteți bine, ca posibili participanți la asasinarea lui Sener.

– (Agasat.) Dar poliția franceză a admis în mod oficial responsabilitatea teroriștilor armeni și afacerea e închisă. Așadar, nu cred că ați venit să-mi vorbiți despre asta.

– Evident. (O dată cu numele lui Sener, lui Daquin îi apare în fața ochilor imaginea somptuoasă a lui Yildiz. Joc dublu, spusese Romero. Și dacă era un joc triplu?) Am venit să vă ofer două informații pe care mi-ar face plăcere să le discut cu dumneavoastră. Mai întâi, Iranul a cerut oficial extrădarea lui Kashguri. Înțelegeți ce înseamnă asta?

Apare valetul, aduce o tavă încărcată cu pahare, o găletușă cu gheață și un coș plin cu sticle.

– Lasă toate astea aici și du-te. Ce să vă ofer?

– Votcă cu gheață, mulțumesc.

– Așadar... după părerea dumneavoastră, ce-ar însemna asta?

– Că islamiștii îi elimină definitiv pe pro-occidentali și pe moderați și că, de acum încolo, cine vrea să facă afaceri în Iran, va trebui să trateze cu ei. Curând, faptul de a fi legat de Parillaud sau de Banca Ciprului și a Orientului va deveni un handicap.

Oumourzarov toarnă în pahare. Încep să bea în tăcere.

– Și cea de a doua informație?

– Kashguri s-a folosit de serviciile unui extremist turc, care și-a omorât doi compatrioți, aici, în Franța, și despre care eu cred că l-a executat și pe Sener. Se numește Ali Agça. (Oumourzarov nu reacționează în nici un fel.) Credem că acest Ali Agça intenționează să-l ucidă pe Papa, în timpul vizitei acestuia la Paris.

Surprins, Oumourzarov își lasă paharul jos.

– Vorbiți serios?

– Mă tem că da.

Și Daquin îi relatează pe scurt despre scrisoarea din *Milliyet* și despre recenta lui vizită la poliția turcă.

– Vă înțeleg că e greu de crezut. Dar veți fi de acord cu mine că dacă s-ar întâmpla, ar fi o lovitură serioasă pentru anumite interese ale turcilor în Franța. Ca să nu mai ocolesc, iată două motive importante pentru care riscați să vă găsiți la un moment dat în situația de țap ispășitor.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule comisar, nu m-am plictisit nici o clipă în compania dumneavoastră. În afara interesului asiduu pe care-l purtați turcilor rezidenți în Franța, spuneți-mi acum, ce v-a adus la mine?

– Nici nu știți cât adevăr ascund cuvintele dumneavoastră. (Sentimentul irepresibil al unei absențe.) Întrebarea mea este foarte simplă. În discuțiile pe care le veți fi avut cu Kashguri, vă amintiți de un element oarecare, aparent anodin, care m-ar putea ajuta să-i regăsesc pe Kashguri sau Agça? O aluzie, o glumă, indiferent ce?

O lungă tăcere. Cei doi bărbați sorb cu înghițituri mici din paharele lor, contemplând lacul luminos, fără nici o undă. O foarte frumoasă seară de primăvară.

– Kashguri nu mi-a vorbit niciodată de Agça. Pentru bunul motiv că nu-l cunoștea. O singură persoană mi-a vorbit de Agça și ăsta e Bertrand.

Oumourzarov îl lasă pe Daquin să înghită ce-a auzit și apoi reia:

– Eram chiar aici, el ședea pe locul dumneavoastră. Mi-a vorbit despre Agça ca despre un bizar iluminat. (Cu un ton detașat.) Și mi-a spus că aici, în Franța, singurele sale cunoștințe erau integriștii catolici. Eu sunt un laic convins și asta m-a făcut să râd. Dar poate că are vreo legătură cu ce mi-ați spus despre asasinarea Papei. (O pauză.) Nu vreți să rămâneți cu noi la masă, domnule comisar? Soția mea ar fi încântată să vă cunoască.

Miercuri 28 mai, ora 9:00
Passage du Désir

Daquin le trezește celor de la Vizite Oficiale mai curând scepticism decât entuziasm.

– Să căutăm la catolicii integriști? Ce surse aveți?

– N-am surse citabile.

– Iar noi n-avem dosare despre integriști. Și ce-ar avea de-a face un naționalist turc, un islamist, cu integriștii catolici?

– Habar n-am, nu e domeniul meu cultural. Faceți cum credeți. Certitudinea că nu vor face nimic.

Soleiman se află în incinta Brigăzii Teritoriale. Se pune punct final afacerii cu mitralierea Asociației Muncitorilor Iluminiști, considerată acum o provocare a extremei drepte turcești. Un birou la etajul al doilea, un inspector în spatele unei mașini de scris, depoziția. În ziua de, la ora de, el se afla la sediul Comitetului, înconjurat de numeroși martori. Semnătura. Soleiman iese. În fața porții, un polițist tânăr, în civil, îl privește cu interes.

– Domnul Keyder?

– Da, eu sunt.

– Domnul comisar Daquin ar dori să vă cunoască și vă roagă să treceți pe la biroul lui.

Emoție, călduri, frică. Oare mă așteptam la asta?

– Vă urmez.

Etajul al treilea. Recunoaște ușa cu geam. Ca și când ar fi fost ieri. Își trece mâna peste buza de sus. Ca să-și simtă mustața, pe care a lăsat-o să crească pentru a-și regăsi încrederea în sine. Tânărul polițist pleacă. Așezat în spatele biroului său, Daquin îl privește cum intră. Nu mai este al meu. Bluzonul este al meu. Dar mustața e a lui.

Soleiman se așează. Daquin scoate un dosar dintr-un sertar al biroului și-l împinge spre el. Iată dosarul original al poliției turce care te privește. Dacă într-o zi vei dori să te întorci acasă, o s-o poți face aproape în siguranță.

Lui Soleiman nu-i vine să creadă. Pune mâna pe dosar.

– Cum ai reușit?

– Asta-i treaba mea.

Soleiman deschide dosarul, îl răsfoiește. I se pune un fel de ceață pe ochi.

– Nu există fotografii. Nu mi le-am luat eu ca amintire, n-au existat niciodată.

Soleiman nu e în stare să articuleze un cuvânt. Se ridică, ia dosarul, îl vâră sub bluzon și pleacă aproape alergând.

Miercuri 28 mai, ora 12:00
Parohia Saint-Bernard

Conferință de presă. Comitetul anunță oficial succesul acțiunii sale și începerea legalizării situației muncitorilor din Sentier. Sunt reprezentate confederațiile sindicale, în prezența unei mulțimi de gazetari din presa scrisă, de la radio și televiziune. Soleiman prezidează la tribună. Este eroul zilei. Dosarul, între bluzon și cămașă, îi dă un sentiment de libertate.

Extraordinar. Patru luni care mi-au schimbat viața. Aici nu mă cunoaște nimeni. Pentru ei nu sunt decât un militant. O mașină care gândește și vorbește, asta-i tot. Va rămâne amintirea zonei Sentier ca a unui pântece cald, atmosfera străzilor, cafenelele, atelierele. Și amintirea lui Daquin. Mâna lui Daquin. Privirea lui.

Miercuri 28 mai, ora 15:00
Passage du Désir

Daquin la telefon. Își caută interlocutori care să-i cunoască pe integriștii francezi și care să fie în stare să-i vorbească despre aceștia astfel încât să-i poată înțelege. În sfârșit, dă peste iezuiți. Stabilește o întâlnire pentru a doua zi dimineață cu un responsabil al Ordinului, care este și purtătorul de cuvânt al Episcopatului francez.

Joi 29 mai, ora 12:00
Passage du Désir

Daquin a sunat adunarea trupelor sale. În absența lui Lavorel, trupa se rezumă la Romero și Attali, ceva mai odihniți, dar cam fără nerv. Daquin le vorbește despre pista integriștilor catolici, fără să-și dea sursa. Scepticism politicos. Le face un rezumat al diferitelor curente integriste, cel puțin ce-a înțeles el însuși chiar în această dimineață. Își iau notițe conștiincios, fără entuziasm. Apoi le arată o hartă a Franței pe care a localizat implantările integriste, cu diferite culori pentru diferitele nuanțe doctrinare. Roz, pentru cei mai apropiați de doctrina oficială, roșu-închis pentru cei mai ostili Vaticanului.

– Așadar, suntem doar noi trei. Ideea mea nu-i interesează pe cei de la alte brigăzi de poliție. De altfel, nici pe voi, dar sunt superiorul vostru ierarhic. Nu avem timp să desfășurăm decât o singură operațiune. Unde ne ducem?

Attali s-a aplecat deasupra hărții, brusc interesat.

– La Rouen, evident.

– De acord, la Rouen. Părintele Juan Roth Gomez e sufletul unei parohii integriste. A fost hirotonisit preot de către monseniorul Lefebvre, dar a părăsit Ecône fiindcă i s-a părut prea moderată comunitatea. E apropiat de grupul numit „Sède Vacantistes", care-l consideră eretic pe Papa, după Vatican II. Este spaniol. A călătorit mult în Europa și recent a stat mai mult în Germania, de unde e originar tatăl lui. Pe drumul spre Rouen, cadavrele lui Celebi și VL. Rouen, nu departe de Paris. Dacă

Agça se află undeva, atunci acolo se află. Și Papa sosește mâine la Paris. Romero, dă-i un telefon amicului tău, Petitjean. Vom trece în după-amiaza asta să-i dăm bună ziua. Între timp, eu îl sun pe șefu'. Și pe urmă vă iau să înfulecăm ceva în goana mare ca să ridicăm moralul trupelor.

Joi 29 mai, ora 17:15
Rouen

Daquin și echipa lui, într-o mașină de poliție fără însemne, sosesc în fața unei căsuțe cu aspect modest, o stradă foarte liniștită, pustie. Petitjean a făcut tot ce a putut ca să le furnizeze câteva informații, dar de fapt nimeni nu știe nimic despre casa asta și ocupanții ei, un preot și bătrâna lui menajeră. E adevărat, predici foarte înflăcărate, duminicile, la biserica din apropiere. Se pare că anumiți credincioși vin în fiecare săptămână de la Paris să le asculte. Dar preotul duce o viață fără evenimente, toți comercianții din zonă îl consideră a fi o persoană foarte onorabilă.

– N-avem de ales. Mergem orbește. Attali, ai un sfert de oră ca să descoperi ieșirile din spate și un loc de unde să le poți supraveghea. Într-un sfert de oră, intrăm. Dacă în zece minute nu mișcă nimic, vii înăuntru după noi.

Romero coboară din mașină să aprindă o țigară.

Daquin sună. O bătrână, puțin cam grasă, care se mișcă greu, bluză neagră și pantofi de casă, vine să deschidă.

– Doamnă, suntem de la poliție și-am dori să vorbim cu părintele Roth Gomez.

– Poftiți, domnilor, lucrează în sufragerie, își pregătește predica.

Îi conduce spre sufragerie. Daquin îi face semn lui Romero să dea o raită prin casă.

Sufrageria mică dă spre o grădină, din care nu se vede decât o parte, ierburi sălbatice și trei meri. Un mobilier greoi, gen Henri II Galeries Barbés. Pe masa mare, un teanc de cărți, două topuri de hârtie și vreo zece pixuri de culori diferite. La intrarea lor, un bărbat se ridică. Înalt, solid, tânăr, o coamă de păr negru, tenul

foarte alb. Și o privire... halucinată, își spune Daquin. Poartă o sutană uzată.

Bătrâna face prezentările.

– Părinte, sunt polițiști care vor să vă vorbească.

– Luați loc, domnilor. Cu ce vă pot fi de folos? (Accent spaniol.)

– Îl cunoașteți pe Ali Agça?

– Desigur. (Își încrucișează mâinile.) E mai mult decât un prieten. Să zicem un frate spiritual.

– E aici?

– Nu, nu în acest moment. A plecat pentru câteva zile. Dar a fost aici până marțea trecută. De ce mă întrebați? I s-a întâmplat vreo nenorocire?

În acest moment apare Romero, care-i face semn lui Daquin că nu mai e nimeni în casă.

– Din câte știm noi, nu. V-a vorbit despre dorința lui de a-l ucide pe Papa?

– Ei bine, domnilor, noi nu mai avem Papă. Și asta-i nenorocirea noastră.

– Să nu ne jucăm cu vorbele, mă refer la Ioan-Paul al II-lea.

– Cel pe care-l numiți Ioan-Paul al II-lea este un eretic, un agent secret în solda comuniștilor. N-ar fi mare nenorocire dacă cineva l-ar ucide. După așa-zisul conciliu Vatican II, comuniștii s-au infiltrat într-o bună parte a Bisericii catolice. Din fericire...

Attali intră în sufragerie și se apleacă spre Daquin: mașina Renault 5 a lui Kashguri e parcată în grădină.

– ...mai sunt câțiva care au rămas depozitarii adevăratei credințe, Biserica de altădată va reînvia, o să vedeți. Eu însumi sunt la dispoziția Domnului. Voi face ceea ce El îmi va porunci pentru a restabili adevărata Biserică.

– Bineînțeles, părinte. Nu mă îndoiesc câtuși de puțin. Și-l cunoașteți cumva și pe Osman Kashguri, un prieten al lui Agça?

– Nu-i știu numele. Dar acum vreo lună, a venit cineva, trimis de un prieten al lui Ali. Din nefericire, acest bărbat era stăpânit de diavol.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– L-am îngropat în grădină.

– Cum adică?

– Foarte bine. Unde-ați fi vrut să-l înmormântez? În orice caz, nu în pământ sfânt.

– Evident. Dar, în sfârșit, dacă l-ați înmormântat, înseamnă că e mort. Cum a murit?

– Dumnezeu s-a milostivit de el.

– Părinte, nu mă îndoiesc de mila divină, dar ați putea să fiți puțin mai explicit?

– După ce a stat de vorbă cu Ali, bărbatul ăsta mi-a cerut să-l adăpostesc în casa mea. Am văzut de îndată că răul era în el. Și mi-a fost teamă să nu aibă o influență proastă asupra lui Ali, care este un pur. Dar Biserica este un refugiu. Un slujitor al Domnului nu poate să nu întindă mâna când un păcătos i-o cere. I-am dat camera de lângă dormitorul meu. La început, totul a mers cum trebuie. Și apoi, iată-l că intră în transă. Nădușeli, tremurături. Se vedea pe el că suferă mult. Era prima dată că vedeam de aproape pe cineva stăpânit de diavol. L-am imobilizat, l-am legat de pat, am adus apă sfințită și l-am sfințit cu ea de mai multe ori pe zi. La un moment dat, a început să urle. Împreună cu Ali i-am pus căluș la gură. Nu doream să știe vecinii că în casa mea se află un posedat. Într-o dimineață, când am intrat la el pentru prima binecuvântare, l-am găsit mort. Am mulțumit Domnului că l-a eliberat de chinuri. Ali m-a ajutat și l-am îngropat în grădină.

– Agça știa că e legat de pat?

– Bineînțeles. Adesea îi făcea conversație ca să stea liniștit.

– Agça nu v-a spus că era toxicoman și nu v-ați gândit să chemați un medic?

– Tămăduitorul suferinței trupești e neputincios când sufletul e bolnav. Iar sufletul lui era foarte bolnav. Drogul este un rău absolut. Credeți-mă, dacă rugăciunile și binecuvântările mele nu l-au putut salva – eu, cu sufletul meu curat – înseamnă că nu era nimic de făcut.

– Când a fost eliberat de suferințele lui?

– Duminica trecută, exact înainte de slujbă. Și l-am înmormântat înainte de vecernie.

– Ne puteți arăta locul unde l-ați înmormântat?

– De ce? L-am înmormântat după cum se cuvine, și-am îndeplinit tot ritualul. În rest, mila lui Dumnezeu.

– Nu mă îndoiesc. Dar trebuie să-l identificăm, fiindcă dumneavoastră nu-i știți numele. Să-i anunțăm familia. Poate că și ei doresc să se roage pentru el.

– Aveți dreptate. Urmați-mă.

În picioare, sub un măr, Daquin contemplă îndelung cadavrul lui Kashguri, întins pe iarbă. Îmbrăcat într-o ciudată cămașă de noapte albă, foarte largă, închisă la gât și la mânșete și care-i ajunge până la genunchi. Fără îndoială că era a menajerei. Fusese înfășurat într-un cearșaf alb și îngropat sub un strat subțire de pământ, de vreo cincisprezece centimetri, sub un măr înflorit. Slăbit teribil, ca și mumificat, cu părul lung, cearcăne negre pe sub ochi, cu pielea însemnată de niște dâre verzi. Suferință. Un vagabond drogat, în plină criză din lipsa drogului. Numai mâinile nu i s-au schimbat aproape deloc. Încrucișate pe piept, lungi, subțiri, inspiră și acum forță, ca și în ziua aceea, la birou. Daquin și le înfundă pe ale sale în adâncul buzunarelor. Se simte un om viu. Un sentiment feroce.

Lângă el, Romero își aprinde o țigară mică, toscană.

– E prima dată când îl văd.

– Nu mai seamănă chiar atât de bine cu cel care a fost când l-am cunoscut. Un bărbat frumos, mai curând impresionant. Trebuie s-o anunț pe Anna de moartea lui. Poate că ar dori să-i facă o înmormântare, să zicem, normală. Romero, cheamă poliția din Rouen, s-o termine cât mai repede cu preotul ăsta nebun. Mă simt foarte rău aici.

Vineri 30 mai, ora 17:00
Champs-Elysées

Mulțimea se înghesuie de-a lungul bulevardului ca să-l poată zări pe Sfântul Părinte. Mulțimea... în fine, nu chiar mulțime. Două sau trei rânduri de curioși, de fiecare parte, pe toată lungimea bulevardului, în spatele barierelor de protecție. Mașini ale poliției fără însemne urcă și coboară fără încetare pe carosabil,

pe largile trotuare unde staționarea și circulația au fost interzise. Un CRS la fiecare douăzeci de metri, îndreptat spre mulțime. Cercetași peste tot. Dispozitivul de securitate este instalat.

Așteptare. Un elicopter aterizează în Place de l'Etoile. Papa coboară din el. O oră și jumătate de întârziere. După consemnul celor de la Vizite Oficiale. Urcă într-o mașină deschisă, care pornește în jos, pe bulevard, e în picioare, salută mulțimea. Urale, oamenii se închină. În același moment, pe înălțimea de la Rond-Point, o mașină a poliției frânează brusc. Din ea coboară doi inspectori cu arma în mână. Ei văzuseră un bărbat, așezat pe un transformator electric, cum se ridică de acolo și se urcă într-un copac, cu o sacoșă de sport pe umăr. Fluierături, polițiști în civil și cercetași se strâng din toate părțile. Bărbatul coboară iute din copac. Un inspector trage în aer. Îi răspund alte două focuri. Busculadă. Doi cercetași și un gură-cască sunt ușor răniți. Bărbatul a dispărut în mulțime. În copac a rămas agățată sacoșa, ținând un vechi MP 44 nemțesc. Mai târziu vor fi identificate prentele lui Ali Agça. Șansa de a-l ucide pe Papa cu acest tip de armă, și de la această distanță, era minimă, vor spune specialiștii. Alertat de neașteptata înfruntare, un reporter de la AFP culege informații de la câțiva inspectori. Un trăgător izolat a fost neutralizat.

Știre AFP: *Un terorist a încercat să tragă asupra Papei.*

Stupoare și agitație prin redacții. Serviciul de presă al Prefecturii de poliție este copleșit de telefoane. Dezmințire categorică. E vorba de o regretabilă neînțelegere. Am arestat un „trăgător", adică un hoț de buzunare și nu un terorist. Focuri de armă pentru un hoț de buzunare? Presa pune incidentul pe seama nervozității serviciului de ordine.

Situația muncitorilor clandestini din Sentier a fost rezolvată în totalitate. Dar actele au fost eliberate rând pe rând, la început doar câte puține. Apoi, când legalizarea intrase într-un flux normal, a avut loc în Turcia lovitura de stat militară. Și ei toți erau obsedați de violența represiunii din țara lor. La sfârșit, n-am organizat nici o sărbătoare ca să ne bucurăm de victoria noastră. E singurul regret pe care-l păstrez din acea primăvară a anului 1980.

Cincisprezece ani mai târziu

Ali Agça n-a reușit să-l omoare pe Papa, pe 13 mai 1981, la Roma. Nici preotul iluminat, care l-a atacat cu baioneta, pe 12 mai 1982, la Fatima.

Daquin nu l-a revăzut niciodată pe Soleiman.

Anna Beric și Pierre Meillant trăiesc în Bahamas, unde se plictisesc.

Regiunea Cornului de Aur (Afghanistan, Pakistan, Iran) este de acum înainte la originea unui procent de șaptezeci la sută din heroina consumată în Europa și a unui procent de douăzeci la sută din cea destinată pieței nord-americane. Ea concurează serios Triunghiul de Aur (Birmania, Thailanda).

Cuprins

Prolog 7
Luni 3 martie 9
Marți 4 martie 17
Miercuri 5 martie 24
Joi 6 martie 30
Vineri 7 martie 39
Sâmbătă 8 martie 51
Duminică 9 martie 57
Luni 10 martie 61
Marți 11 martie 73
Miercuri 12 martie 79
Joi 13 martie 90
Vineri 14 martie 102
Sâmbătă 15 martie 112
Duminică 16 martie 127
Luni 17 martie 138
Marți 18 martie 151
Miercuri 19 martie 160
Joi 20 martie 169
Vineri 21 martie 179
Sâmbătă 22 martie 185
Luni 24 martie 196
Marți 25 martie 205
Miercuri 26 martie 212

Joi 27 martie 220
Vineri 28 martie 233
Sâmbătă 29 martie 239
Duminică 30 martie 243
Luni 31 martie 247
Marți 1 aprilie 256
Miercuri 2 aprilie 266
Vineri 4 aprilie 268
Epilog 278

Apariții recente în colecția
ORA H:

Ed McBain
SĂRUTUL MORȚII
Traducere din limba engleză de
CONSTANTIN DUMITRU PALCUS

Rodica Ojog-Brașoveanu
POVESTE IMORALĂ

În curând, în colecția
ORA H:

Ed McBain
ȘI BUNI, ȘI RĂI
Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

Rodica Ojog-Brașoveanu
ÎNTÎLNIRE LA ELYSÉE

Rodica Ojog-Brașoveanu
CIANURĂ PENTRU UN SURÎS
*
BUNĂ SEARA, MELANIA!

Rodica Ojog-Brașoveanu

CIANURĂ PENTRU UN SURÎS

*

BUNĂ SEARA, MELANIA!

Cine este Melania?

O doamnă văduvă, micuță și delicată ca un porțelan de Sèvres. A împlinit șaizeci și doi de ani și opt luni, trăiește într-un univers aparte și practică o politețe de pe vremea Malakoffului. Ea însăși pare o panseluță presată cândva, într-un album.

Cine este în realitate Melania?

Coșmarul maiorului Cristescu pe care un destin sarcastic îl va sili, vreme de zece ani, să-i țină piept în confruntări dintre cele mai bizare. Sub pălăria de personaj vetust a Melaniei, cu grații și sfiiciuni de fetiță, se ascund o minte și apetituri de gangster.

Cianură pentru un surîs marchează prima lor întâlnire. Miza conflictului o constituie două pânze ametitor semnate – Rembrandt și Goya. Șase personaje se angajează într-o cursă care se declanșează de la sine; o cursă frenetică, nemiloasă, sinistră. Oamenii mor unul după altul, cadavrele lor dispar. Dispar și tablourile. O mână diabolică manevrează din umbră. Cine?

...Cursa continuă și mai îndârjit. O competiție contra cronometru între maior și Melania, devotat escortată de un grup de gangsteri. La aceeași miză, s-a adăugat o țintă: trecerea frauduloasă a tablourilor peste granița.

Pitorescul personajelor, umorul, „neașteptatul" prezent în fiecare pagină, duiosul și cinismul, glonțul și aroma de levănțică a aducerii aminte (enumerate într-un inventar sumar) asigură lectura romanului cu deliciu și răsuflarea tăiată.

Rodica Ojog-Brașoveanu

ÎNTÎLNIRE LA ELYSÉE

...Portrete sepia în rame ovale. Autorul e Mandy, celebrul fotograf al începutului de secol. Corsete, pălării florentine – arteziene de panglici și flori – mustăți apretate, lavaliere prospere, grație și opulență. ...Personalități, nume rămase în manualele de istorie, pe piedestale de statuie sau doar în anecdotica epocii, anonimi... Desprinși din rame, se întorc din lumea umbrelor, reiterând pentru cititor amarnicele zile ale iernii anului 1917.

Clișeu romantic, construit parcă anume, startul romanului l-a constituit găsirea unui vechi jurnal de zi, în podul unei vechi case de pe Strada Frumoasă, un jurnal tulburător în care autoarea, o distinsă doamnă a timpului și totodată martor ocular avizat, realizează o cronică unică a Capitalei aflate sub ocupație germană. Romanul va împrumuta din acele pagini fiorii adevărului trăit, constant prezent în consemnarea marelui eveniment sau a amănuntului diurn, în evoluția eroilor ce pășeau pe Calea Victoriei acelor călătorite vremi. *Întîlnire la Elysée*? O poveste frumoasă, uneori tristă, mereu palpitantă, cu personaje pitorești, lesne de îndrăgit, un clarobscur de patimi ucigătoare topite în volbură de dantele și simțiri delicat pastelate. ...Toate sub semnul autenticului și, încă o ispită pentru cititor, sub semnătura inconfundabilă a Rodicăi Ojog-Brașoveanu.

Apariții recente în colecția
INCOGNITA:

Patrice Van Eersel
IZVORUL NEGRU
Revelații la porțile morții
Traducere din limba franceză de SIMONA LUPU

Alexandra Moșneaga
VINDECAREA PSI
și tehnica deschiderii celui de-al treilea ochi

Jean-Michel Grandsire
CONTACTE CU LUMEA DE DINCOLO
Traducere din limba franceză de ANA BARBU

În curând, în colecția
INCOGNITA:

Călătorii Atemporali
FIINȚĂ, ÎNGERI, MARTORI
Cronica unui contact interdimensional
Traducere din limba franceză de DAN CHIABURU

Jacques Mandorla
DEZVOLTAȚI-VĂ PUTERILE PARANORMALE
Traducere din limba franceză de LIVIU RADU

Dan Costian
ÎN LUMINA BIBLIEI
Biblia și India

Jacques Mandorla

DEZVOLTAȚI-VĂ PUTERILE PARANORMALE

Traducere din limba franceză de LIVIU RADU

Anumite persoane par să aibă puteri miraculoase: după tehnica practicată, se numesc ghicitori, magi, radiesteziști, hipnotizatori... Dar ce au ele mai mult decât avem noi: o putere secretă, un dar al cerului, un adevărat al șaselea simț sau un truc abil de magician? Nimic din toate acestea!

Știați că și dumneavoastră posedați una sau mai multe din aceste puteri?

Cartea *Dezvoltați-vă puterile paranormale* vă va permite să detectați, să măsurați și să dezvoltați ușor toate aceste puteri adormite în interiorul corpului dumneavoastră:

- descântecul (o metodă eficace împotriva vrăjitoriei);
- hipnoza (acțiunea mentală de convingere);
- magnetismul (vindecarea prin impunerea mâinilor);
- radiestezie (arta magică a pendulului și a baghetei);
- spiritismul (comunicarea cu spiritele morților);
- telepatia (transmiterea gândului la distanță);
- călătoria extracorporală (dedublarea psihică);
- ghicitul (ghicirea trecutului, prezentului și viitorului).

Cartea de față vă furnizează un rezumat istoric complet, explicații științifice limpezi, diferite metode pentru a ajunge la o stăpânire perfectă a celor opt puteri, împreună cu trei teste de dificultate crescută pentru fiecare din ele, ce vă vor trezi pe nesimțite extraordinarele capacități paranormale.

Jacques Mandorla, ziarist și cercetător în parapsihologie, este autorul a numeroase lucrări despre magnetism, hipnoză și radiestezie.

Apariții recente în colecția
NAUTILUS:

Philip José Farmer
LUMEA FLUVIULUI – PLANUL MISTERIOS
Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

John Kessel
VEȘTI BUNE DIN SPAȚIUL EXTRATERESTRU
Traducere din limba engleză de ADRIANA BĂDESCU

K.W. Jetter
VÂNĂTORUL DE RECOMPENSE 2
Traducere din limba engleză de HORIA POPESCU

În curând, în colecția
NAUTILUS:

Stephen King, Peter Straub
TALISMANUL
Vol. I, II și III
Traducere din limba engleză de MIHNEA COLUMBEANU

Frank Herbert
DUNE / MÂNTUITORUL DUNEI
Traducere din limba engleză de ION DORU BRANA
– reeditare –

W. Gibson și B. Sterling
MACHINA DIFERENȚIALĂ
Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

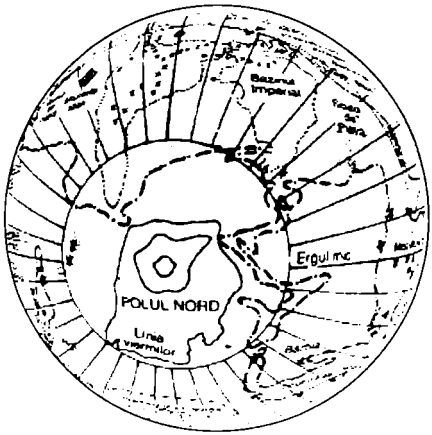

Anul acesta editura NEMIRA reeditează celebra serie

DUNE

FRANK HERBERT

Formatul noii serii va fi 17 x 24 cm. Volumele vor fi grupate astfel:

1. DUNE ▼ MÂNTUITORUL DUNEI

2. COPIII DUNEI ▼ ÎMPĂRATUL ZEU AL DUNEI

3. ERETICII DUNEI ▼ CANONICATUL DUNEI

Dacă dorești să primești întreaga serie DUNE pe măsura publicării celor 3 volume, completează talonul și trimite-l pe adresa: Clubul Cărții C.P. 26 - 38 București.

Talonul îți asigură garanția primirii lor integrale și în plus vei beneficia de 10 % reducere pentru cele 3 volume.

Doresc integrala DUNE, cu 10% reducere

NUME .....

ADRESĂ .....

.....

W. Gibson și B. Sterling

MACHINA DIFERENȚIALĂ

Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

Parțial thriller, parțial SF istoric, *Machina diferențială* își desfășoară acțiunea în anul 1855. Revoluția Industrială se găsește în plin și inexorabil avânt, impulsionată de Mașinăriile cibernetice acționate de abur. Charles Babbage și-a perfecționat Machina diferențială, iar calculatoarele au apărut deja de treizeci de ani. Trei personaje extraordinare își dau întâlnire cu istoria... și cu viitorul. Sybil Gerard – o femeie de moravuri ușoare, Edward „Leviatan Mallory" – explorator și paleontolog și Laurence Oliphant – diplomat și spion. Aventura lor începe prin descoperirea unei cutii de cartele perforate pentru Machină, ale căror origine și scop sunt necunoscute. Niște cartele pe care alții le doresc îndeajuns de mult ca să fie gata să ucidă...

Este un secol al XIX-lea alternativ, în care revoluția calculatorului a sosit mai devreme, creând o societate hibridă, pe jumătate modernă, pe jumătate tradițională, în care puritanismul victorian trebuie să se adapteze la efectele șocului viitorului cu câteva generații mai devreme.

„Am luat transformările pe care cibernetica și tot ceea ce i se asociază le determină în societatea modernă, le-am desprins din context și le-am introdus în societatea de acum 150 de ani, astfel ca să fie mult mai evidente" (Bruce Sterling).

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MARIA MAGDALENA ANGHELESCU
Tehnoredactare computerizată: ALIN DRAGOMIR
Apărut 1998, București
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR sector 1, București

Printed in Romania
grupul dragoprint
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

Câteva zile de la începutul anului 1980 formează capitolele acestui trepidant roman, uneori subîmpărțite pe ore; locul acțiunii este cartierul parizian numit *Le Sentier*; echipa de polițiști condusă de comisarul Daquin pleacă de la descoperirea cadavrului unei tinere thailandeze, ajunge la un studio video mai puțin obișnuit, după care, fără a da înapoi de la folosirea unor metode mai puțin ortodoxe, începe să scotocească în lumea politicienilor și a bancherilor, urcând pe firul unui vast trafic cu heroină, ce pleacă din Iran și trece prin Turcia și România.

Politica, sexul și delincvența formează aspectul inconfundabil al epocii noastre.

40.000

ISBN 973-569-269-7